

JÎ BO
SAZBÛNA
PARTÎYA
BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 7 · ADAR'99 · BIHA: 150.000 TL

**Yargılanması gereken
sömürgeci faşist Türk
devletidir!**

**HESAP
DEVİRİMLE
SORULACAKTIR!**

SÊWETA
SAZÛBÎYAYENA
PARTÎYA
BOLŞEWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 7 · MARTE'99 · CERM: 150.000 TL

**Bijî Newroz!
Yaşasın Newroz!**

**BÎ AGIRÊ NEWROZÊ
OCAXÊ ŞORÊŞÊ KÛRİK BÎKE!
NEWROZ ATEŞIYLE
DEVRİM OCAĞINI KÖRÜKLE!**

İçindekiler

3

Yargılanması gereken sömürgeci faşist Türk devletidir!
Faşist Türk devletine ölüm!

7

Kahrolsun emperyalizm!

8

Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!

9

Faşizmin demokrasicilik oyunu: Seçim aldatmacası!

12

“Güneydoğu seferberliği”...

14

“Pişmanlık Yasası” da Kürt ulusunun
haklı mücadelesini engelleyemez!

17

Kürdistanlı emekçi kadınların özgürlüğü için
Kürdistan’a özgürlük!

18

Kürt kadını ve faşist Türk devletinin
zorla asimilasyon yöntemleri...

19

Avrupa Birliği ve Kürt sorunu

24

17 Eylül Washington Anlaşması ve bir iki not...

26

Gizli pazarlıklarla sorun çözülemez!

29

Devletleşme nasıl olacak?

31

Sovyetler Birliği-Mehabat Kürt Cumhuriyeti ve Sovyetler
Birliği’ne sığınan Barzaniler arasındaki ilişkiler üzerine...

36

Daweteke eşira

38

Aydınlık gazetesi Türk şovenizmini körüklemeye
devam ediyor!

40

PŞ-KAWA kuruluşunu kamuoyuna açıkladı!

42

Onlardan adalet istemiyoruz!

43

Heşt Marte Roza Ceniye Demokratona

Faşist Türk devletine ölüm!

Emperyalistlerin dostları yoktur!

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve sınıf mücadelesinin gelişimi, gidişatı açısından belirleyici öneme sahip gelişmeler olmaktadır. Kuşkusuz bu süreçte belirleyici etkiye sahip en önemli olay PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın emperyalistlerin kurduğu bir komplo sonucu sömürgeci faşist Türk devletine teslim edilmesi ve buna bağlı gelişmelerdir.

Abdullah Öcalan'ın Suriye'den ayrılışı ve İtalya'ya gelişiyile birlikte Kürt sorunu uluslararası alanda gündeme oturan bir sorun oldu. PKK'nin siyaseti açısından bu bir başarıydı. Çünkü PKK Kürt sorununu emperyalistlerin gündemine taşımak, emperyalistleri ikna ederek faşist TC'yle barış masasına oturup Kürt sorununu sistem içinde kalarak çözmek istiyordu, istiyor. Kürt sorununa yaklaşım bağlamında uluslararası atmosferin PKK lehine henüz olgunlaşmadığı bir ortamda Öcalan'ın Avrupa'ya çıkmak zorunda kalması kuşkusuz bir dezavantajdı. Buna rağmen Kürt sorununu uluslararası alana taşıyarak ortamı olgunlaşma yönünde hazırlanmak ve süreci, istenen çözüme hizmet edecek adımlarla zorlamak mümkündü. PKK de bu gelişmeyi hızlandırmak istiyordu. Bunun en önemli adımlarından biri Öcalan'ın yasal çerçevede Avrupa'da kalmasını sağlamaktı. "Demokrasinin beşiği!" Avrupa'nın yasalarında yazılanlara ve zaman zaman "insan hakları çerçevesinde Kürt sorununa çözüm" yönlü söylenen laflara bakılırsa pekala Öcalan'a siyasi sığınma hakkı sağlamak da mümkündü. Ancak; hak, hukuk, insan hakları laflarını ağızdan düşürmeyen, bu konuda şampiyonluğu kimseye bırakmayan; zaman zaman bu çerçevede Kürt sorununa çözüm söylemlerini dillendiren Avrupalı emperyalistler faşist TC'yi bu aşamada gözden çıkarmayı kendi çıkarlarına uygun bulmadıklarından o çokça sözettikleri insan hakları savunuculuğu yerine TC'nin istemleri doğrultusunda hareket ettiler. İlk adım olarak Abdullah Öcalan'a siyasi sığınma hakkı tanımadılar. Burjuva yasalarında yazılanların herkes için geçerli olmadığı bu olayla çok somut ortaya çıktı. PKK sempatzanımı, taraftarıyım diyen siyasi sığınma hakkı aldı. Genel Başkan'a bu hak yok! Demokrasi, yasalar vs. bunlar ancak egemenlerin çıkarıyla çelişmediği sürece ve ölçüde vardır, tersi durumda bunlar bir kenara konur. Abdullah Öcalan şahsında takınılan tavır bunun bir göstergesidir.

Öcalan'a siyasi statü tanınmamasında rol oynayan etkenlerden biri AB'nin kendi çıkarları açısından TC'yle ilişkileri bozmama meselesi olsa da, en önemli etken-

lerden biri de ABD'yle AB arasındaki ilişkinin durumudur. AB, ABD'nin Ortadoğu'daki etkisinden rahatsızdır, ancak bu aşamada ABD'yi doğrudan karşısına alma durumu yok. Abdullah Öcalan bağlamında da ABD, AB'nin karşısında kartını açık oynamıştır. ABD'li emperyalistler, Öcalan'a batı Avrupalı emperyalistlerin etki ve denetimindeki bir alanda sığınma hakkı tanınmasına ya da bir başka biçimde kalmısını sağlamaya yönelik girişimlere çok kesin olarak karşı durdular. Bu yönlü eğilimi olanları da çok kararlı bir biçimde baskı altına aldılar. Bu girişimiyle ABD açıkça bölgeyi etkileyebilecek gelişmelere kimsenin burnunu sokmasına izin vermediğini, bu anlamda şefin kendisi olduğunu göstermek istiyordu. Sonuçta ABD dediğini yaptırdı. Avrupalı emperyalistler Öcalan'a siyasi sığınma hakkı vermek için açıkça kendi koydukları yasaları da çiğnemek zorunda kaldılar. Bu gelişmelerle adalet, insan hakları ve benzeri lafların ne kadar boş olduğu açığa çıktı.

ABD'nin ağırlığını koymasının ardından, Avrupa'nın kapılarını kapatmasıyla birlikte Kürt ulusal hareketine dost geçinenlerin gerçek yüzleri de birer birer ortaya çıktı. Dost geçinenlerden biri Suriye'ydi. Onlar sıkıştırılınca nasıl dost olduklarını herkes gördü. Yunan hakim sınıfları ülkelerinde bürolar açtırıyor, davetler yapıyor... dost görünüyordu. Bunlar da en sonunda komplo-nun doğrudan parçası olarak hareket ettiler. Sonuçta, 16 Şubat 99'da başta ABD olmak üzere, İsrail, Yunanistan gibi ülkelerin doğrudan kurduğu, diğer emperyalist güçlerin de dolaylı olarak destek verdikleri bir komployla Abdullah Öcalan'ı, Kürt lafını bile suç sayan, Kürtleri potansiyel suçlu olarak görüp cezalandıran katliamcı faşist Türk devletine teslim ettiler. Emperyalistlerin ve uşaklarının insan hakları savunuculuğunun, demokrasi anlayışının, onların dostluklarının gerçek çehresi budur!

Emperyalistlerin andaki çıkarları, Kürt kimliğinin tanınması uğruna TC'yi gözden çıkarmaya engeldir. Emperyalistlerin bugünkü taktikleri Kürt sorununu TC'yi köşeye sıkıştırmada bir koz olarak kullanmaktır. Emperyalistlerin her biri TC'yi kullanmak istediği durumlarda TC'nin kıvırdığını gördüklerinde insan hakları, hak, hukuk, adalet kavramlarıyla birlikte Kürt sorununun varlığını hatırlarlar, hatırlatırlar. Kürt reformistleri de hemen ellerini oğuşturmayla, emperyalistlere el avuç açmaya başlar ve emperyalistlerin Kürtlerin dostu olduklarını, bu sorunu onların çözeceğini kitlelere vaaz ederler. Böylece kitleler yanlış bir temelde bilinçlendirilir, ezilen halkların kurtuluşunun gerçek düşmanlarından kurtuluş umudu beklenir. Oysa, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı emperyalistlerin takındıkları tavır ortadadır. Onları yal-

nızca kendi çıkarları ilgilendiriyor. Bu olgu, faşist TC'ye yaptıkları ekonomik, askeri destekten Öcalan bağlamında takındıkları tavıra kadar birçok gelişmede açıkça görülüyor. Kürdistan halkı bu son gelişmeler içinde emperyalistlerin ikiyüzlülüğünü kendi pratiklerinde yaşıyor.

Sömürgeci faşist Türk devleti Kürt kimliğini tanımadığını, bu yönlü hiçbir talebi kabul etmediğini, bunu dilendirenleri ne pahasına olursa olsun imha edeceğini tüm dünyaya ilan ediyor ve buna uygun bir pratik sergiliyor. Çizgi itibariyle sömürgeci faşist Türk devletini sistem olarak ortadan kaldırmayı hedeflemeyen, sistem içinde kalarak Kürt ulusunun kimliğinin tanınması mücadelesi yürüten, bunun için barış masasına oturma çağrıları yapan PKK'ye faşist TC'nin verdiği tek yanıt "sizi askeri olarak yok edeceğiz, kökünüzü kurutacağız; sorunu böyle halledeceğiz" oluyor. Emperyalistler de "buyrun size PKK'nin önderi" diyerek destek sunuyorlar. Bütün bu gelişmelerin Kürt ulusuna köle olarak kalmayı dayatmaktan başka bir anlama gelmediğini artık kitleler de görüyor. Dünyanın çeşitli ülkelerinde Kürdistanlı kitleler bu barbarlığa karşı sokaklara çıkıp seslerini yükselttiklerinde, kendi hakları uğruna mücadele yürüttüklerinde emperyalistler tarafından teröristlikle suçlandılar, suçlanıyorlar. Emperyalistler halkımızı sindirmek için ellerinden geleni yapıyor. Durumu fırsat bilerek yabancılara yönelik yasaları daha da budamaya, iyice sertleştirmeye böylece yabancılara sınırdışı etmenin yasal koşullarını hazırlamaya çalışıyorlar. Bu bağlamda ilk kurbanlarını Kürtlerden seçmiş oluyorlar. Alman emperyalistleri fırsatı bu yönde kullanmak için harıl harıl çalışıyor. Emperyalistler tüm yabancılara tuzaklar hazırlamakta olduklarını "yakıyorlar, yıkıyorlar" çığırkanlığı arkasında gizlemeye çalışıyorlar. Böylece çeşitli ulus ve milliyetlerden "yabancılar"ın dikkatlerini dağıtarak kendi işlerini yürütüyorlar. İsveç devleti de kısa süre önce Güney Kürdistan'ın Birleşmiş Milletler'in denetiminde güvenliğe olduğu gerekçesiyle 4000 Güney Kürdistanlı mülteciyi geri gönderme kararı aldı. Tüm Kürdistan parçalarının ne kadar güvenliğe olduğunu tüm dünya biliyor. Öyle bir güvenlik ki tüm parçaları emperyalistler ve uşaklarının açık işgali altındadır, sömürgeci! Buraların güvenliğe olduğunu kabul etmek, en iyi halde ses çıkarmadan kölece yaşamayı kabul etmek demektir. Güney Kürdistan bağlamında da güvenlik böyle bir güvenliktir!

Neresinden bakılırsa bakılsın emperyalistler ve uşaklarından dost olunamayacağını görmek isteyen herkes görür. Onlar ezilen halkların en basit demokratik taleplerini bile yalnızca kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için ele alırlar. Bu noktada işlerine gelmediği durumlarda bunu da bir kenara fırlatıp atarlar. Bunu yaparken de dikkatleri hep başka yöne çekmek için türlü entrikalara başvururlar. Örneğin; bütün emperyalist haydutlar katliamlardan geçirilen, köyleri yakılıp yıkılan, sürgünlere gönderilen, soykırımla karşı karşıya olan Kürt ulusunun en demokratik talebine; kendi kimliğinin tanınması talebine bile kulaklarını tıkadılar. Bunlar, Kürtlere yapılanları görmezden gelirken PKK'nin ne kadar

terörist bir örgüt olduğunu, Abdullah Öcalan'ın terörist bir örgütün "şef"i olduğunu durmadan işlediler. Böylece dünyayı talan eden gerçek teröristler, kendi demokratik hakları uğruna mücadele edenleri terörist olarak ilan ediyorlardı. Bu süreçte utanmazlık böylesine kolayca kol geziyor.

TC'nin şovenizm bombardımanı...

Emperyalistlerin marifetiyle A. Öcalan'ı ele geçiren faşist Türk hakim sınıfları şimdi bayram ediyor, zil takıp oynuyorlar. Bu olayı kullanarak korkunç boyutlarda ortalığı şovenizm bombardımanına tuttular. Şimdi göz gözü görmüyor. Yaratılan bu ortamda Kürt avına, devrimci, komünist avına, azıcık olsun sesini çıkarma cesareti gösteren dürüst demokrat insan avına çıktılar. Saldıranlar, "asalım, keselim" diyenler, kuduz köpekler gibi ağız köpüklenerek Kürt avına çıkanlar kahramanlar gibi karşılanıyor. Böylece Kürtlere yönelik kitlesel saldırı ortamı hazırlanıyor. Burjuva medya gelişmeleri bu yönde kullanmaya çalışıyor, dikkatleri bu noktada yoğunlaştırıyor.

Hakim sınıfların ağız kulaklarında. Artık kimseden ne Susurluk lafları duyuluyor, ne çete, mafya, hırsızlık, yolsuzluk lafları... "Bu partilerin hiçbirinden iş yok, bunlara oy vermem, kararsızım..." diyenlerin sesi kesildi. Devletin bizzat kendisinin yaptığı veya denetiminde yapılan ve hergün medyada çarşaf çarşaf sergilenen ardı arkası kesilmeyen pis işler bir anda gündemden düştü. Bu bağlamda şimdi ortalık sütliman! Hakim sınıflar da fırsattan yararlanarak devletin ne kadar "büyük", ne kadar "güçlü", ne kadar "temiz" olduğunu yüksek perdeden ilan edip duruyorlar.

Türk hakim sınıfları büyük olduklarını davul zurnalarla ilan ederlerken gerçekte sadece kendilerinin ne kadar aşağılık kompleksine sahip olduklarını ortaya koyuyorlar! Yalan ve demagojiyle kendilerini olduğundan farklı göstermeye çalışıyorlar. Örneğin: ABD, İsrail ve diğerleri, Öcalan'a komplo kurarak kendilerine teslim ediyor, bunlar kendini dünyanın devi ilan ediyor; "büyük devlet", "güçlü devlet" bunlar oluyor. Bu palavradır. Faşist TC'nin emperyalistlerin yardımı olmaksızın böyle bir işi başarma gücü yoktur. Bunlar ABD'nin sadık uşakları oldukları ve ABD'ye birçok şeyi peşkeş çektikleri için ABD, Öcalan'ı kendilerine teslim etti. Olgu budur, onlar bunu gizlemeye çalışıyorlar. Biraz düşünen herkes emperyalistlerin bu tür işleri hatır gönül temelinde yapmayacağını, bunun bedelinin yüklü olduğunu bilir.

Ama Türk hakim sınıfları her türlü rezilliği erdem sayıyor. Gazetelere, televizyonlara bakın. Başbakan'a, Bakanlara bakın. Devletin tepesindeki yöneticisinden, sıradan bir devlet yöneticisine kadar hepsine iyice bakın: Yalancılığın, hırsızlığın, yolsuzluğun, devletiçi çete-mafya ilişkilerinin ne kadar kutsandığını; sıradan dürüst insanların nasıl enayi yerine konulduğunu; pislige en fazla batanların çeşitli biçimlerde nasıl ödüllendirildiğini çok açık olarak görürsünüz. Askerine, polisine, korucusuna bakın. Burjuva köşe yazarlarına bakın... kravattlı-

sından potinlisine kadar hepsinin azgın Türk şovenizmiyle donatılmış, kendisinden başkasını tanımayan, kendi çıkarları için herşeyi mübah gören mahluklar olduklarını görürsünüz. Kürt düşmünlüğünde biri diğerinden bir adım daha önde olmak için yarışıyor. Örneğin bir burjuva köşe yazarıyla Kürt kanını akıtmak mesleğine sahip bir özel timci arasında ne fark var? Biri kalemiyle ezilen Kürt ulusuna kan kusuyor, ortalığı katliama hazırlıyor, diğeri silahıyla bu işi pratiğe aktarıyor! Aralarındaki fark sadece bu kadar!

Palavraların ardı arkası kesilmiyor, hakim sınıflar Abdullah Öcalan'ı yakalamakla PKK'nin kesin yenilgisini, Kürt sorunu diye bir sorunun kalmadığını zafer çiğlikleri atarak ilan ediyorlar. Bu palavralarını gerçeğe dönüştürmek için korkunç bir psikolojik savaş yürütüyorlar. Burjuva medya aşağılık yöntemlere başvurarak Öcalan'a yönelik hergün bir senaryo hazırlayıp piyasaya sürüyor. Bununla güya gerillanın, kitlelerin moralini bozup sonuç almak istiyorlar! Bir yandan köyleri bomba yağmuruna tutarak sıradan Kürt köylülerini öldürüp cesetlerini yanyana dizerek, onları gerilla diye televizyonlarda teşhir eden, bunları övünerek anlatan bu faşist devlet; diğer yandan, "Pişmanlık yasası genelgeleri" çıkarıp Kürt köylerini bombaladıkları uçaklara "bize güvenin, teslim olun" bildirileri yükleyip gerillalara ulaştırma-ya çalışıyorlar. Yine bunun yanı sıra büyük curcunalarla "Güneydoğuya seferberlik" kampanyaları başlatılıyor. Bunların tümü Kürt ulusal kurtuluş hareketini bastırmanın araçlarıdır, ezilen Kürt ulusunun uysal köleler olarak kalmalarını dayatmanın plan ve projeleridir. Ama bunların hiç biri sökmeyecektir!

Türk hakim sınıflarının kafası ırkçılıkla, şovenizle programlanmış durumda. Bu kafa egemenliği altında tuttuğu başka ulus ve milliyetlerden insanların mutlaka Türk olarak kendilerini görmeleri gerektiğini düşünür. Başkalarının kendilerini ifade etme, onların kimliğini tanıma gibi bir şeye asla tahammülleri yoktur. Buna uymak istemeyenleri "hizaya getirmek için" tek bir yol tanır. Askeri olarak bastırmak, imha etmek, teslim almak.

Kim kimi yargılıyor?

Yargılama bağlamında TC, bütün Kürt isyanları karşısında takındığı tavrı takınmaktadır. Yargılama adil olacak vs. lafları tümüyle bir sahtekarlıktan ibarettir. A. Öcalan'ın kendi avukatlarıyla görüşmesi bile fiilen yasaklanırken, avukatlar ölümle tehdit edilirken bu tür lafların sadece birer komediden ibaret olduğu ortada. İlginç olan "Öcalan adil yargılanmalıdır", türünden kampanyaların yürütülmesi ve bu kampanya içinde gayet yanlış şeylerin savunulmasıdır. Örneğin, yargılamanın DGM tarafından yapılması, Mahkeme heyeti içinde askeri yargıcın bulunması ve benzeri durumlar yargılamanın adil olamayacağına örnek gösteriliyor. TC'nin bunu kendi içinde tartışması anlaşılır birşeydir. Hiç olmazsa bu bağlamda TC'nin karşısında konumlanan hiç bir kimsenin böyle bir tartışmaya alet olmaması gerekir. Açık olan şu ki; TC'nin kurduğu mahkeme

heyetinin elbiseleri, onların adil olup olmadığının ölçütü olamaz. Bu son derece yanlış bir yaklaşımdır. Birincisi, varsayalım ki, DGM değil, "sivil" bir mahkeme kuruldu. Peki bu, adil bir yargılama olacağı anlamına mı gelir? İkincisi, yargılanmayı kabul edip faşist devletin mahkemelerinin biçimini tartışmak demek, suçun varlığını kabul etmek ve cezanın adil olmasını talep etmek anlamına gelir. Üçüncüsü, bunların oluşturduğu kurumlardan adalet beklemek abesle iştigaldir! Kim kimi yargılıyor? Faşist Türk devleti ve emperyalistler Öcalan'ı yargılayamaz! Devrimci tavır budur.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'yi bir halklar hapishanesine çeviren Öcalan değil, faşist Türk devletidir. Kuzey Kürdistan'ı işgal eden, Kürt ulusunu asimilasyonla, katliamlarla, sokırımla ortadan kaldırmak isteyen Öcalan değil, sömürgeci faşist Türk devletidir. Kürt ulusunun en sıradan demokratik taleplerini dahi kanla bastıran, onun kimliğini tanımayan, dilini dahi konuşmasını yasaklayan Öcalan değil, faşist Türk devletidir... Suçlu olan Öcalan değil, faşist Türk devletidir. Bütün bu nedenlerle yargılanması gereken de Öcalan değil, faşist TC devletidir. Bu devleti yargılayacak olan güç de emperyalistler değil, Kuzey Kürdistan ve Türkiye proletaryası, yoksul köylüler ve tüm ezilenlerdir.

Öcalan'ın uluslararası bir mahkemede yargılanmasını ve TC'nin de böyle bir mahkemede yargılanmasını talep etmek de yanlıştır. Bu bakış açısı tüm gelişmelere rağmen emperyalist sistem içinde çözüm umutlarını muhafaza etmekten başka bir anlam gelmez. Artık şunu anlamak gerekiyor: Kürt sorunu, emperyalistlerin ve uşaklarının verebileceği şu ya da bu kırıntıyla çözümlenecek bir sorun değil, Kürdistan halkının kurtuluşuyla doğrudan ilintili bir ulusal sorundur. Bu açıdan Kürt sorununun gerçek çözümü devrim sorunudur. Kürdistan halkının yükselen mücadelesi bu kanala yoğunlaştırılmalıdır. Gerçekten bağımsız, özgür bir Kürdistan'ın kurulması için de faşist Türk devletinin devrilmeyle yıkılması zorunludur!

Emperyalistler ezilen halkların dostu değil, düşmanıdır. Tam da bu nedenle uluslararası emperyalist kurumlar da Öcalan'ı yargılayamaz. Onlara güven duyan ezilenlere yanlış bilinç taşıyor. Bunların tümünün adaleti kendi çıkarlarının ifadesinden başka birşey değildir. Bunların yargısından çıkacak karar işçi ve emekçi sınıflar, ezilen halklar için kan ve gözyaşı demektir. Biz, ne emperyalistlerin ne uşaklarının mahkemelerini meşru görüyoruz. Meşru olan ezilenlerin kendi haklı davaları için yürüttükleri mücadeledir.

Can güvenliği bağlamında da bilinmesi gereken şudur: Faşist Türk devletinin ellerinde kaldığı sürece Abdullah Öcalan'ın can güvenliği yoktur! Bunu söylerken cangüvenliğinin sağlanması bağlamında uluslararası alanda hiç bir girişimde bulunulamaz gibi bir anlayışa da sahip değiliz. Ancak; emperyalistlerin bu soruna da kendi çıkarları açısından yaklaştıklarını, onlara güven bağlamanın yanlış olduğunu bilinçte tutmak gerekiyor. Çok somut olan şudur: Öcalan'ı faşist TC'ye teslim eden emperyalistlerin kendisidir!

Bunun için de mücadeleyi devrimci temelde yükseltmek gerek. Bu mücadele içinde kendini yakma eylemleri kesin olarak yanlış eylemlerdir. Bunlar yanlış olduğu gibi, bu tür eylemlerin kutsanması da bir o kadar yanlıştır. Kendini yakacak kadar mücadeleye bağlı bu insanların yapacağı çok daha büyük işler vardır. Bu anlamda kesin tavır takınılmalı ve bu tür eylemlere son verilmelidir. Şiar şu olmalıdır: Kendini yakma, sömürgeci faşist Türk devletini ve emperyalistleri yak!

Yine, görüşümüzce yapılacak eylemlerin hedefi kesin olarak belli olmalıdır. Sıradan kitleler eylemlerin hedefi olmamalıdır. Sıradan kitleleri kapsamına alan eylemler halkların kardeşliğine zarar verir; faşist devletin hazırlamakta olduğu ortamın olgunlaşmasına, gelişmesine hizmet eder. Kitleler yapılan eylemlerin doğrudan kendilerini hedeflemediğini, onların özenle hedefin dışında tutulduğunu anlayabilmelidir. Özcesi, eylemler doğrudan faşist devlete yönelmeli, ona zarar vermelidir; devrimci eylemler olmalıdır.

Seçimle de birşey değişmeyecek!

Hakim sınıflar bir yığın curcuna arasında 18 Nisan'da seçimleri yapacaklar. Seçim kararı alındığı dönemde kemalist faşistlerle dinci faşistler arasındaki dalaşın sandıklara nasıl yansıtacağı belli değildi. Kemalist faşistler bütün yaptırımlara rağmen dincilerin sandıkta yine güçlü çıkmaları endişesini taşıyordu. Bu nedenle gelişmenin yönü hakkında tam bir fikre sahip olana kadar seçimleri erteleme yönünde girişimlerde bulunuyorlardı. MGK'nın bu istemi doğrultusunda seçimlerin iptal edilmesi son ana kadar beklenen bir durumdu. Öcalan olayı bu durumu da etkiledi. Türk şovenizminin bombardımanıyla Kemalistler bu olayın ardından dengeleri kendi lehlerine çevirdiler. Böyle bir süreçte seçimin yapılmasını kendi lehlerine bulmaktalar. Bu nedenle şimdi MGK seçimin ertelenmesi yanlısı değil. Bu kez de dinciler ve durumu kritikleşen CHP, küskün milletvekillerini de kullanarak pozisyonu mümkün olduğu ölçüde kendi lehlerine dönüştürmenin hesapları içindeler. Ancak bu aşamadan itibaren seçimi erteleme şansları yok. Eğer çok daha farklı gelişmeler olmazsa -ki, burası Türkiye askeri darbe dahil, birçok gelişmeyi gözardı etmemek gerek!- seçimler olacak. Seçimlerin ne anlama geldiğine ilişkin kapsamlı tavrımız "Faşizmin demokrasicilik oyunu: Seçim aldatmacası" başlıklı makalemizde var. Öz olarak: Bu seçimler de burjuvazinin kendi arasında görev dağılımı yapmasının bir aracıdır. İşçi ve emekçilerin bu seçimlerle de kazanacağı birşey yoktur. İşçiler, emekçiler, yoksul köylüler "kırk katır mı, kırk satır mı?" dayatmalarını reddetmeli, bu sahtekârlığın aleti olmamalıdır. Doğru tavır seçimleri boykot tavrıdır. Bu noktada, özellikle bugünkü koşullarda doğru olan HADEP'in de bu yönde tavır takınmasıdır. Ama HADEP böyle yapmıyor, O, bugünkü açık faşist kuşatma altında demokrasicilik oyununda rol almayı diyor. Kuşkusuz, bizim, HADEP'ten devrimci bir temelden boykot çağrısı yükseltme beklen-

timiz yok. Ama kendi siyasetleri açısından da, bugün özel olarak saldırının hedeflerinden biri olarak faşist devletin çehresini teşhir açısından da en etkili yollardan biri seçimi boykot tavrıdır. HADEP bunu yapmamakla görüşümüzce yanlış bir iş yapmaktadır. HADEP'in hesabını neye göre yaptığını bilmiyoruz ama bizim gördüğümüz şudur:

a) Hakim sınıflar HADEP'i parlamentoya taşıyacak kadar kendisine oy verilmesi yollarını elindeki her araçla tıkamaktadır. Örneğin; % 10 barajı gibi genel bir uygulamanın yanısıra; HADEP'in oy alacağı alanlara yönelik özel baskı ve uygulamalar, köylülerin açıkça tehdit edilmesi; HADEP'in belirleyici durumdaki neredeyse tüm kadrolarının seçim sürecinde tutuklanması, yerlerinden yurtlarından zorla göçertilen HADEP'e oy verebilecek binlerce seçmenin seçim kütüklerine kaydedilmemesi vb. vb.

b) Bütün bu engellemelere rağmen HADEP başarılı olsa bile, onu parlamentoya sokmamak için diğer yaptırımlarını hazır tutmaktadır. Örneğin, Anayasa Mahkemesi'nde açılan kapatma davasıyla seçim öncesi yasal yollar içinde hareket edildiğinde seçimlere kadar HADEP'i kapatmanın mümkün olmadığını hakim sınıflar da biliyor. Peki eğer bir işe yaramayacaksa hakim sınıflar bu davayı boşuna mı açtılar? Hayır! Birincisi, HADEP'e "ayağını denk al" uyarısında bulundular. İkincisi, "bunlara boş yere oy vermeyin, zaten bunları kapatacağız" mesajı verdiler. Faşist hakim sınıflardan herşeyi beklemek gerekir. Tüm bunlar işe yaramadığında daha önce olduğu gibi Kürt milletvekillerini tutuklama, katletme vb. şimdiye kadar yaptıklarını tekrar edecekler. Bütün veriler bu yönde hareket edeceklerini gösteriyor. Faşist TC'den bunları beklememek tek bir durumda mümkündür: Susmak, Kürtlerin varlığından, onların hiçbir demokratik hakkından söz etmemek. Böyle bir durum da zaten HADEP'in varlık koşullarını ortadan kaldırır.

c) Eğer seçimlere katılmakla uluslararası alanda faşist TC'nin yüzünün daha iyi teşhir edileceği hesabı yapılıyorsa, bu bağlamda bilinmesi gereken şudur; onların bu aşamada yaptıkları rezillikler yeterince ortada ve bu baskılar karşısında seçimlere katılmamak onları daha iyi teşhir edecektir.

Sonuç olarak; Kemalist faşist diktatörlük, Kürt sorunuyla şu ya da bu ölçüde ilişkili konularda gayet açık oynamaktadır, bu bağlamda demokrasi denen şeyin içine tükürülesi bir laf olduğunu hiç gizlemiyor.

Bu koşullarda HADEP, seçimlere katılmasının ne kadar doğru olduğunun hesabını iyi yapmalıdır!

• • •

Tüm gelişmeler birşeyi açıkça ortaya koyuyor: Emperyalistler ve uşaklarından dost olmaz. Onların Kürt sorununu çözmek gibi ne bir dertleri var, ne de böyle bir işlevleri. Emperyalist sistem içindeki çözüm taleplerinin çıkmaz sokak olduğunu artık herkes anlamalıdır!

Kürt sorununun gerçek çözümü için Kürdistan'da devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmek! Görev budur!

Mart 1999 ✕

Kahrolsun emperyalizm!

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın faşist Türk devletine teslim edilmesinden yalnızca CIA, MIT, MOSSAD vb. değil, tüm emperyalistler ve uşakları sorumludur! Emperyalistlerden dost olmaz, onlar kendi çıkarları uğruna her oyuna başvururlar! Abdullah Öcalan'a düzenlenen komplo bunun en açık kanıtıdır!

Abdullah Öcalan'a düzenlenen komplo emperyalistlerin çirkef yüzünü birkez daha ortaya koydu. Kendi çıkarları uğruna her türlü aşağılık uygulamadan çekinmeyen emperyalistler şimdi de elbirliğiyle komplo kurarak PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı sömürgeci faşist Türk devletine teslim etti.

Bu, emperyalistlerin kendi çıkarları uğruna Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini gözünü kırpmadan hançerlemesidir.

Bu, tüm emperyalistlerin elbirliğiyle Kürt ulusunun faşist Türk devletinin kölesi olduğunu onaylamasıdır.

Bu, emperyalistlerin Ermeni ulusunun kanyla elini yıkanan Türk hakim sınıflarına gerektiğinde Kürt ulusunu da ortadan kaldırmının mümkün olduğu yönünde cesaret vermesidir.

Bu, faşist Türk devleti tarafından Kürt köylerinin bombalanması, yakılıp yıkılması, boşaltılmasının onayıdır.

Bu, Kürtlerin sürgüne gönderilmesinin, göç yollarında açlıktan, soğuktan, hastalıktan ölmelerinin onayıdır.

Bu, faşist Türk devletinin Kürtlere karşı özel olarak yetiştirdiği insan avcılarının katledilen Kürtlerin parçalanmış cesetlerine basarak poz vermelerinin kabulüdür.

Bu, faşist Türk devletinin resmi ve sivil güçlerinin elele vererek Türkiye'nin metropollerinde Kürt avına çıkmanın, Kürtleri linç etmenin kabulü ve devamının olurudur.

Bu, Kürtleri köy meydanlarında toplayarak onları çırılçıplak soymanın, onlara pislik yedirmenin kabul edilmesidir; Kürt olmanın suç sayıldığı faşist bir devlette her türlü insanlıkdışı, aşağılık uygulamalara evet demektir.

Bu, zindan direnişlerini kırmak, tutsakları işkencelerden geçirmek için faşist Türk devletine onay vermektir.

Bu, Kürt ulusuna yönelik yürüyen haksız gerici savaş içinde, gözaltında, işkencelerde, zindanlarda Kürt kadınına tecavüzü kabul etmektir. Emperyalistler, Türk faşistleriyle elele Kürt ulusuna onursuz bir yaşam dayatıyor.

Bu, yalnızca ezilen Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine karşı değil, aynı zamanda tüm dünyadaki devrimci ve komünist mücadeleye; devrim ve sosyalizm mücadelesine karşı duran bir kompodur.

Bu, kendi hakları uğruna mücadeleye atılan ezilenlere emperyalistlerin elbirliğiyle saldırmasıdır. Ezilen ulusların, işçi ve emekçilerin mücadelesinin gelişmesine gözdağıdır.

Abdullah Öcalan'a yönelik düzenlenen komplo yalnızca

PKK'yı ilgilendiren bir sorun değildir. Bu, tüm insanlığın sorunudur. Emperyalizme ve faşist Türk devlete karşı mücadele insanca yaşamak isteyen herkesin sorunudur! Bu komploya karşı mücadele etmeyen, sesini çıkarmayan herkes kendi köleliğine onay vermiş olacaktır!

Emperyalistlerin kendi çıkarları uğruna her türlü entrikayı çevirdikleri artık iyice bilinmelidir. Emperyalistlerden dost olmaz, onlar ezilen Kürt ulusunun haklı davasını da kendi çıkarları için kullanmak isteyen, kâr hırsından gözü dönmüş mahluklardır. Emperyalistler demok-rasi, insan hakları, hak, hukuk vb. kavramları çirkef yüzlerini gizlemekte kullanırlar; ondan ötesinin yalan olduğu hergün kanıtlanıyor.

Emperyalist haydutlar kendi çıkarları uğruna yalnızca Kürt ulusunun yaşam hakkıyla oynamakla kalmıyor, onlartüm dünyayı talan ediyorlar, yaşam temellerini ortadan kaldırıyorlar. Bu gözü dönmüş haydutların kâr hırsı karşısında sessiz kalan tüm insanlık adım adım kendi ölüm fermanını imzalıyor. Dünyanın işçileri, emekçileri, ezilen halkları sessiz kaldıkça, emperyalist efendiler her türlü entrikayı kolayca çeviriyor ve keyif içinde sevinç naraları yükseltiyor. Bu naraların ardından ezilenlere yönelik yeni felaketlerin hazırlıkları sürüyor. Emperyalistler yarattıkları dikensiz gül bahçesinde saltanatlarını sürdürürken ezilenlere kahkahayla gülüyorlar. Büyük insanlık bu haydutların yaptıklarına uyanmaz, başkaldırmazsa, kâr hırsından gözü dönmüş bu asalakları tarihin çöplüğüne atmak için harekete geçmezse, dünya Kürt ulusuna ya da başka ezilen ulus ve milliyetlere, işçi ve emekçilere reva görülen aşağılık uygulamaların ayıbını taşımakla kalmayacak, o bu gidişin devamında yokolmaya sürüklenecektir. Bu nedenle, dünyanın tüm işçi, emekçi ve ezilenleri emperyalist canavara karşı sesini yükseltmek, onu yenmek için mücadelelerini geliştirmek zorundadır.

İnsanlık onurunun emperyalist barbarlık altında ezilmesine seyirci kalma! Emperyalist barbarlık ve faşist Türk devleti tek bir dilden anlar: Şiddete dayalı devrim! Bu canavarı altetmenin başka yolu yoktur!

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun sömürgeci faşist Türk devleti!

17 Şubat 1999 **X**

Partiya Bolşewîk (Kurdîstana Bakur)

FAŞİST TC'DEN HESAP DEVRİMİLE SORULACAKTIR! Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!

İşçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar...

Newroz 1999'a, emperyalist haydutların açık desteği eşliğinde faşist Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna yönelik saldırılarını korkunç boyutlara tırmadığı bir ortamda giriyoruz.

'99 Newroz'una; emperyalist haydutların, Kürt ulusal hareketine karşı faşist Türk devletine yardım ellerini uzattığı; emperyalistlerden ve uşaklarından dost olunamayacağının çok somut olarak görüldüğü bir süreçte giriyoruz. Bu süreç çok iyi kavranmalı, unutulmamalı, unutturulmamalıdır!

Hak, hukuk, insan hakları laflarını ağızından düşürmeyen emperyalistlerin gerçek yüzü bir kez daha meydana çıktı. Emperyalistler kendi çıkarları sözkonusu olduğunda bu tür lafların bir kıymeti harbiyesinin olmadığını gösterdiler. Bugünkü çıkarları açısından faşist Türk devletini gözden çıkarmayı uygun bulmayan emperyalistler, ezilen Kürt ulusunu, faşist Türk devletine yem olarak sunma işinde somut olarak görev aldılar. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın faşist Türk devletine teslim edilmesi, emperyalistlerin kendi çıkarları için neler yapabileceklerinin en açık göstergelerinden biridir.

Emperyalistler Abdullah Öcalan'ı faşist Türk devletine teslim etmekle onlara büyük bir destek sundular. Faşist Türk hakim sınıfları şimdi sevinç naraları atıyorlar. Onlar, bu olayla; Kürtlere karşı geliştirilen saldırı furysı içinde kendi pisliklerinin üzerini örtmeyi becerdiler. Hırsızlıklar, yolsuzluklar, çete-mafya-devlet yapısının çatlakları onarıldı. Türk hakim sınıfları her tarafından pislik sızan bu çatlakları şovenizm harcıyla sıvayarak, kitlelerin karşısına "büyük devlet", "güçlü devlet", "temiz devlet" pozlarıyla çıkma imkanlarını elde ettiler. Şimdi, bu durumu kullanarak karanlık emellerini gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Sömürgeci Türk hakim sınıfları Kürt ulusuna karşı korkunç bir ırkçı kampanya yürütüyor, azgın Türk şovenizmini alabildiğine körüklüyorlar. Sömürgeci faşist Türk devleti yarattığı bu tozlu dumanlı ortamda potansiyel suçlu olarak gördüğü Kürtlere, devrimcilere, komünistlere ve sesini çıkarmaya çalışan demokrat, aydın kişi ve kurumlara barbarca saldırıyor.

Sömürgeci devlet, sivil faşist kurumlarını da bu yoğun seferberlik kampanyasına çekerek halk güçlerine karşı ölüm tuzakları kuruyor. Geline aşamada barbar Türk devletinin en adi yöntemlerinden biri de şovenizm bombardımanı altında iyice bunalıtıldığı kitleleri Kürt düşmanlığıyla donatmak ve ardından şovenizm ağısuyla kendinden geçmiş olanları Kürtler üzerine saldırtarak onları katliamlardan geçirmektir. Kitleleri birbirine kırdırmaya yönelik kışkırtma ve bu yöndeki örgütlenme faaliyeti bütün hızıyla sürüyor. HADEP'e yönelik saldırılar ve bu saldırılar sırasında gerçekleştirilen linç olayları ha-

kim sınıfların bu barbar planlarının bir parçasıdır, onun bir provasıdır. Abdullah Öcalan'ın avukatlarına yönelik olarak devlet tarafından örgütlenmiş olan sivil görünümüne sahip saldırılar kitleleri bu adi oyunda kullanmanın hazırlıklarıdır. Faşist Türk devleti televizyon, radyo, gazete vb. çeşitli basın yayın kuruluşları vasıtasıyla bu çirkef ortamı olgunlaştırmak için çalışıyor, bunu başarabilmek için her yola başvurmaya mübah sayıyor.

Sömürgeci faşist Türk devleti Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü topyekün seferberlik kampanyasını demagojiye, karalamaya, yalana dayalı büyük bir psikolojik yıpratma kampanyasıyla besleyerek Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini teslim almaya, komünist ve devrimci hareketi uzun yıllar kıpırdanamaz hale getirmeye çalışıyor.

"Pişmanlık Yasası" genelgeleri, "Güneydoğu'ya yatırım seferberlikleri" vs. vs. faşist Türk devletinin ezme, bitirme, yoketme projelerinin bir ürünüdür. Türk hakim sınıfları bu planın bir parçası olarak; Newroz'da kitlelerin sesini kısmak, gösterileri kanla bastırmak için hazırlıklar yapıyorlar. Ama bunların hiç biri sökmeyecek, faşist Türk devletinin sevinci kursağında kalacak!

Kürdistan somutunda bugün; zulme, baskıya, asimilasyona, yoketmeye karşı "ben varım" diyen Kürt ulusunun kitlesel olarak direniş destanları yarattığı günlerden birinin adıdır Newroz! Ezilen Kürt ulusunun, emperyalistlere ve faşist Türk devletine Newroz 1999'da vereceği yanıt yine aynı olacaktır!

Emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı; faşist Türk devletine karşı mücadele bayrağını yükselten devrimcilerin, komünistlerin kavga günlerinden birinin adıdır Newroz!

Bu kavgada kitleleri sınıf bilinciyle donatmak gerek!

• Kâr hırsı uğruna her türlü alçaklığa baş vurmaktan çekinmeyen emperyalistler ve uşaklarından dost olunamayacağı bilincilere kazınmalıdır.

• Kitlelerin yüreklerini avuçlarına alarak Newrozlarda tutuşturduğu ateş; sömürgeciliği, faşizmi, emperyalizmi ve her türden gericiliği; kısaca bir bütün olarak bu köhne, barbar sistemi yıkmak ve sermayenin egemenliğine son vermek için geliştirilmelidir.

• Kuzey Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, sınıf mücadelesiyle birleşerek Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşist Türk devletini yerlebir edecek olan devrim ateşi olarak yükseltilmelidir.

İşte bunun için: **"Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!"** şiarı, Newrozlarda biz komünistlerin mücadelesidir. Gelin bu şiarı hep birlikte yükseltelim!

• **Umut isyanda kurtuluş devrimde!**

• **Ya barbarlık ya sosyalizm!**

Şubat 1999 X

Partiya Bolşewik (Kurdîstana Bakur)

FAŞİZMİN DEMOKRASİCİLİK OYUNU...

Seçim aldatmacası!

Sömürgeci-faşist diktatörlük aylar öncesinden aldığı bir kararla yeni bir seçim sürecine girmiş bulunuyor. Bu seçimler, şovenizmin ve ırkçılığın dizginsiz bir atağa geçtiği, işçi sınıfına ve çalışan yığınlara karşı burjuvazinin yoğun saldırılarda bulunduğu, öte yandan burjuva klikler arasında ciddi sorunların yaşandığı koşullarda 18 Nisan'da –yerel ve genel seçimler birlikte– yapılacak. Bunun için gerekli olan yasal formaliteler, düzenlemeler tamamlanmış bulunuyor. Her ne kadar kamuoyuna seçimlerin –en azından parlamento seçimlerinin– ertelenebileceği mesajı veriliyorsa da, yapılan hazırlıklara bakıldığında egemenlerin bu seçimleri ertelemekten yana bir tavır içinde olmadıkları görülüyor.

Buna rağmen; seçimlerin yapılacağı ülke Türkiye ve seçim kararının uygulanıp uygulanmayacağını belirleyen gerçek güç de MGK'dır. Bu gerçeği dikkate aldığımızda, sözümona meclis tarafından alınan bir seçim kararının onca önemli olmadığı; MGK'nın istemediği yönde bir gelişmenin olması durumunda seçimlerin her an için geri alınabileceğini de bilinçte tutmak gerekiyor. Burası Türkiye, burjuvazinin torbası alavere dalavere dolu! Bunu her zaman hesapta tutmak gerek.

Seçimler yapılsın ya da ertelensin, bu notada yapılacak değişiklik, demokrasicilik oyununda figuranlığa soyunanlar açısından belki önemli olabilir. Proletarya ve emekçi yığınlar açısından seçimlerin rafa kaldırılması da tıpkı yapılması gibi özde bir değişiklik getirmeye-

cektir. Hakim sınıfların seçim sürecini kullanarak ezilen kitlelerin dikkatlerini dağıtma, onları düzenin uysal köleleri olarak tutmak için yürüttükleri yoğun propaganda faaliyeti karşısında gerçeklerin ortaya konması ve faşist devletin çirkef yüzünün teşhirinin iyi yapılması oldukça önemlidir.

Rejim, bir dizi bakımdan tıkanmıştır. Karşı karşıya bulunduğu sorunları aşma başarısı gösterememektedir. Parlamento, (siz, Türk hakim sınıflarının hizmetkârları meclisi, anlayın) bizzat burjuva partilerin tabanı nezdinde önemli ölçüde inandırıcılığını yitirmiştir. Bu nedenle burjuvazi parlamentonun çehresini değiştirme ihtiyacı da duymaktadır. Burjuvazi bunu geniş kitleler şahsında meclise güven tazelemenin bir yolu olarak görüyor. Bu koşullarda düzlüğe çıkmanın bir yolu olarak seçim sahtekarlığına başvurmak egemenlerin üzerinde birleştiği bir araç olmaktadır. Bunun için faşist TC devleti, seçimleri bir çare olarak lanse etme çabasına ve bu doğrultuda kamuoyunu aldatmaya hız vermektedir. Tüm bunlar demokrasicilik adına yapılmaktadır.

Egemenler, neredeyse periyodik şekilde askeri darbeleri gerçekleştirirken de bunu demokrasi adına yaptıklarını söylüyorlardı. Sivil görünümlü askeri bir darbe niteliğindeki 28 Şubat kararlarını da yine aynı demokrasi oyununu sahneleyerek devreye soktular.

Faşizmin, faşist diktatörlüğün demokrasi diye takdim edildiği TC devletinde 28 Şubatların "demokrasinin güvenceye alınması" biçiminde sunulması vb. yeni bir du-

18 Nisan'99

19 Nisan'99

rum değil; kuruluşundan bu yana her zaman için vazgeçemediği bir alışkanlıktır. Bu alışkanlığın getirdiği avantajla "demokrasi" ve "halkın iradesi" adı altında % 13'lerle Başbakan seçilebilmekte ve hükümet bu oy oranıyla kurulabilmektedir.

Ancak bu denli keyfiyet içinde hareket etmesine rağmen, faşist iktidar bir türlü arzuladığı ortamı yakalayamıyor, tıkanan sisteme bir çözüm bulamıyor. Tam da bu noktada seçimleri devreye sokarak kendisi için güçlü bir malzeme yaratmak istiyor. Seçim kararının alınması, bu süreçte hükümet oluşumlarına ilişkin dönen dolaplar, seçim ile ilgili yapılan hazırlıklar... dikkate alındığında sömürgeci-faşist mekanizmanın bu seçimlerle birkaç noktada birden rahat nefes alma amacı güttüğü ortaya çıkmaktadır.

28 Şubatçıları olduğu bariz bir gerçek... 28 Şubat sürecinin yaratıcıları belli bir planlama yaparak Türkiye'nin siyasal açıdan hangi yöne doğru yolacağını da belirlemiş oluyorlardı. Buna göre esas tehlikelerden biri PKK ağırlıklı Kürt ulusal hareketi ve diğeri ise dinci-faşist kesimin bir kanadı olan Refah Partisi'ne karşı devletin yeniden düzenlenmesi oluşturmaktaydı. Birinci noktada TC 75 yıllık barbarlığına devam kararı çıkarttı, bunu sürdürüyor. Refah Partisine karşı alınan önlemler biliniyor. Parlamento içinde ve yasalar önünde 28 Şubat süreci işletilmektedir. Seçimler somutunda da yaşananlar bu sürecin açık bir biçimde devam ettiğini göstermektedir.

Önce, dinci-faşist kanadın parlamento içinde olası bir hükümet kurmasının önüne geçmek için her yol denendi. Bizzat kemalist burjuvazi tarafından dinci faşistler sisteme entegre edilmek amacıyla hükümete ortak edildiler. Ancak dinci faşistlerin bu yolla engellenemeyecekleri, bu hesabın iyi bir hesap olmadığını gördüler. Bunun hemen ardından namlular gösterilerek bu kanadın hükümetine son verildi. Ardından partileri kapatıldı ve ondan bu yana geçen zamanda dinciler giderek 28 Şubatçıların dayatmalarıyla "haşarı" gözükken bir dizi yönünü törpülemeye, "sert" üslubunu değiştirmeye, uysallaşmakta olduğunu göstermeye koyuldu. Bu doğrultudaki gelişmeler sürüyor. Dinci-faşist kanattan bu yumuşama mesajları gelirken, 28 Şubatçıların pek memnun oldukları söylenemez.

Rahatsızlıklarını aylar öncesinden ortaya koyan faşist devletin gerçek sahipleri, denetimlerindeki bütün araçları devreye sokarak Fazilet Partisi'nin önünü kesmeyi, ya da en azından seçimler sonrasında hükümet kurması için aktif çalışmaktadır. MGK ve onun paralelinde hareket eden bütün partilerin, özellikle aktif 28 Şubatçı kemalist faşistlerin temel derdi bu seçimlerde dinci-faşistlerin güç kaybederek etkisiz konuma getirilmeleridir. Bütün plan bunun üzerine kuruludur.

Peki bu başarılabilir mi?

Perde arkasında yapılan pazarlıklar bir kenara bırakıldığında, dinci faşistlerle kemalist faşistler arasında andaki durumda bir uyumun sağlanmadığı, aralarındaki derin çelişkilerin devam etmekte olduğu açıktır. Bu kıyasıya rekabette Faziletin oy kaybetmesi (zorunlu oy

kaybına uğraması!) için MGK'cılarının alabildiğine yoğun çalışmaları/çalışacakları kesin. Eğer Fazilet oy kaybına uğrar, gücünden geriye doğru bir kayma olursa, bu ama aynı zamanda seçim sonrasında bu parti ile diğer hakim sınıf klikleri arasındaki çatışmanın da derinleşeceği anlamına gelir. Ama gözükene şudur ki, Fazilet seçimlerde bugünkü oy oranını koruyarak çıksa bile, MGK ve denetimindeki güçler Faziletli bir hükümete onay vermeyecek, yine uygun bir yolunu bularak onu dışlayacaklardır. Ve tabi bu yine demokrasinin korunması yalanı üzerine bina edilecektir!

Seçimler ve dinci faşistler bağlamında diğer önemli bir nokta ise, dinci faşist kesimin Kuzey Kürdistan somutunda ve batıya göç ettirilmiş, batıda yaşayan Kürt ulusuna mensup kitleler üzerinde yürütmek istediği seçim siyasetidir. Daha önceki seçimlerde de açıkça görüldüğü gibi, bu kesim özellikle bazı bölgeler özgülünde Kürt ulusuna mensup kitlelere gayet ikiye bölünmüş bir biçimde gitmekte, bir dizi demagojik yaklaşım içinde kendi oylarını arttırmaya çalışmaktadır. Bunu yaparken HADEP'e gidecek oyların önünü kesme taktiği izlenmekte ve böylece MGK'cılarının gözünde olumlu bir puan alınmak istenmektedir. HADEP somutundaki siyasetleri de göstermektedir ki, Kürt ulusal sorununun söz konusu olduğu her durumda burjuva parlamentosundaki tüm partiler aralarındaki dalaşı bir yana bırakarak birleşmektedirler.

Seçimler bağlamında en önemli noktalardan biri de, HADEP'e ilişkindir. Hakim sınıfların HADEP hakkında yasaklama amacıyla girişim başlattıkları biliniyor. Bu noktada oldukça faal bir çalışma her yönüyle sürdürülmektedir. Devlet, öteden beri Kürt ulusunun meşru demokratik haklarını –sınırlı da olsa– savunan, bu yönlü girişimde bulunan düzen içi, yasal partilere karşı son derece antidemokratik yaklaşmakta, her tür baskıyı uygulamaktadır. Yasaklamalar, engellemeler, parti kapatmalar vb. yoğun olarak yaşandı. Şimdi de HADEP yasaklanmak istenmekte, bu amaçla kapatma yönünde girişimler başlatılmış bulunmaktadır. Bir yolu bulunup bu partinin seçimlere sokulmamasına çalışılmaktadır. Bunun için kendi yasalarını çiğneme, askıya alma veya ara bir çözüm icat etme vb. yollarla kendi planlarını kesinlikle uygulamak istemektedirler. Kapatmayı seçime kadar başaramadıkları yerde ise, bu istemlerini daha fazla öne çıkartarak HADEP'in "ayağını denk alması" sağlanmak istenmektedir. Açılan dava ve savrulan tehditler, MGK rehberliğindeki faşist devletin en üst düzeyde yaptığı bir uyarı niteliğindedir. Kapatılmaması ve seçimlere katılması halinde bu partinin amacına ulaşmaması için ise devlet her tür araca, yola başvuracaktır. Seçim sürecine girilmesiyle birlikte, HADEP üzerinde misliyle yoğunlaştırılan/genişletilen baskı cenderesine bakıldığında hakim sınıfların seçimlerde bu partinin başarısızlığı için ne gerekiyorsa yaptıklarını/yapacaklarını apaçık ortaya koymaktadır.

Halihazırda HADEP'in seçimlere katılması önünde sözde yasal çerçeve açısından şimdilik bir engel yoktur. Açılan davaya rağmen, normal hukuki prosedür se-

çim öncesi sonuçlanamaz. Ve fakat bu partinin kapatılmaması demek, seçim sürecinde ve diğer durumlarda başka partiler gibi rahat çalışma imkanına sahip olduğu anlamına gelmiyor. Sürekli kapatma tehdidi altında tutulan, üyeleri öldürülen, önemli sayıda yöneticisi hapse tutulan ve üyelerinin, seçmenlerinin yüzlerle/binlerle toplu gözaltılarına alındığı bir partinin bu seçimlerde başarısız kalması için sömürgeci Türk devletinin bütün olanaklarını seferber ettiği açıkça görülmektedir. Sömürgeci TC'nin koruyucu ve kollayıcıları hepsi bir ağızdan HADEP'i hedef göstermekte ve seçimlerde önünün nasıl kesileceği hesapları gazete sayfalarında ve TV ekranlarında bolca işlenmektedir. Haftalar öncesinde, MGK'cıların besleme köşe ve koltuk tutanları en ayrıntılı istatistiklere yer vererek, Kuzey Kürdistan'da seçim yarışının HADEP ve Fazilet arasında geçeceğini; bunun engellenmesi gerektiğini buyuruyorlardı. Tabii bu engelleme işinin esas olarak HADEP üzerinde denenmesi gerektiğini de yine bu MGK yalakaları ısrarla vurguluyorlardı. Eğer engellenmezse önemli bir başarının yakalanacağı ve elde edilen yüzde ile "bölgede" ağırlığı-gücü olan bir parti olduğu imajının ortaya çıkacağı ve bunun devletin işini zorlaştıracacağı vb. öğütleri verilmektedir. Benzer nasihatlar çoğaltılarak sürüyor...

HADEP'e karşı devletin izlediği politika azgın Türk şovenizmi temelinde şekillenmektedir. Seçimlerde bu partinin alacağı oy oranı Kürt sorunu bağlamında Türk hakim sınıflarını son derece ilgilendirmektedir. Bu nedenle HADEP'in etkisinin kesin olarak kırılmasına çalışılmaktadır. Herşey bir yana, önceki seçimlerde toplanan oylar dikkate alındığında, bu oyların tekrar alınması halinde bunun HADEP için açık bir başarı olacağı ve bunun Türk devletini belli bir çerçevede zorlayacağı gayet açık bir olgudur. Devlet, bu partiye karşı baskıyı en üst boyutta sürdürmeyi işte bu oyların oranının düşürülmesi için de yapmaktadır. Dahası seçim çalışmaları yapabilmeleri için koşulların elverişli olması, ya da şu andaki baskının geri çekilmesi halinde de HADEP'in oylarında artışın olacağı farkedilmektedir. İşin özü, oy "referandum"a tahvil edilmek istenmektedir. Ve sorunun kimin sömürgeci-faşist diktatörlük koşullarında bu "referandum"u kabul edeceği meselesidir.

HADEP yöneticileri kendileri üzerinde yapılan planların çok kapsamlı olduğunu ve baskının dozajında buna uygun ayarlandığının, haliyle sonuçlarının da buna koşut olacağını ayırdında olmak zorundadırlar. Bu partinin yöneticilerinin en azından seçim bağıntısında devletin neyi amaçladığını artık görmüş olmaları gerekir. Üzerlerindeki aşırı ve çok yönlü baskıyı bizzat yaşayan bu partinin yöneticilerinin, bu ortamda HADEP'in seçimlere katılmasının yararlarının ne olduğuna ve yine vereceği/yaratacağı tahribatin neler olabileceğine kendilerini objektif olarak gerçekçi bir şekilde ikna etmiş olmaları gerekir. Açık ki, faşist diktatörlük binbir türlü yolla bu partiye gidecek oyların başka bir yere yönelmesi için başta baskı yöntemleri olmak üzere her tür entrika-ya başvuracaktır ki; daha bugünden bunun bir dizi örneği yaşanmaktadır. Peki bu koşullarda HADEP'in hâlâ

seçimlere katılma ısrarı göstermesinin kabuledilebilir doğru bir yanı olabilir mi?

Önce, HADEP'in fiili olarak engellendiğini ve seçimlerde başarısız kalması için her tür nedenin mevcut olduğunu vurgulamak gerekiyor. Bu şartlarda doğru olanı HADEP'in sahnelenmek istenen demokrasicilik oyununa alet olmamasıdır. Faşist diktatörlüğün seçim oyununu bozmak için seçime katılmamayı tercih etmelidir. Sömürgecilerin sınırsızca barbarlığının hüküm sürdüğü koşullarda dayatılan sözde referandum ve demokrasicilik oyununa bu partinin alet olmaması gerekiyor. HADEP için doğru olan; bu genel seçimleri boykot etmektir. Devletin planları ve saldırıları işte o zaman gerçekten boşa çıkacaktır. Mevcut bütün partiler içinde bir tek HADEP'in Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskıya karşı çıkan özelliği dikkate alındığında, boykot tavrının kendileri nezdinde kazandırıcı olduğu farkedilecektir...

HADEP'in seçimlere katılma taktiğini yanlış buluyoruz. HADEP'in seçimlere katılma taktiğini şu ya da bu gerekçelerle savunulabilir gösterenlerin tavrının da doğru olmadığını düşünüyoruz.

HADEP bu faşist kuşatma altında seçimlere katılmakla gayet yanlış bir iş yapmaktadır. HADEP bu faşist devletin yüzünü göstermek istiyorsa bu koşullarda seçim sahtekarlığına hayır demeli, demokrasicilik oynamamalıdır. Gerçek demokrasi ancak devrimle kazanılır! HADEP bunu anlamıyor, onun için sahte demokrasinin etrafında dolanıp duruyor.

Tüm bunlara rağmen, biz Bolşevikler başından sonuna kadar HADEP'e yönelik bütün saldırıların karşısında olduk ve olmaya devam edeceğiz. Seçim sürecinde de HADEP'e yönelik her türlü baskıya karşı durma kararlılığı içindeyiz. Düşman saldırıları karşısında HADEP'in yanında olmak görevimizdir. Saldırıları püskürtmek gerektiğinin bilincindeyiz. Ancak bütün bunlar hiçbir şekilde bu partinin izlediği seçim siyasetinin doğru olduğu ve tarafımızdan kabul edilmesi gerektiği anlamına gelmez.

Bu seçimde de esasında değişen bir şey yoktur. Hakim sınıf klikleri/partileri arasındaki dalaş seçim sürecinde de bütün çıplaklığıyla yeniden bir kez daha ortaya çıkacaktır. Seçimlerin proletarya, emekçiler, ezilen halklar ve Kürt ulusunun kurtuluşu için hiçbir yararı olmayacaktır. Bu seçimler düpedüz hakim sınıfların iktidarlarının ömrünü biraz daha uzatmak için kullandıkları bir araçtır.

Faşizmin hüküm sürdüğü TC devletinde, bu şartlarda Bolşevikler için doğru siyaset seçimleri boykot çağrısıdır.

Kuzey Kürdistanlı işçiler, emekçiler, yoksul köylüler; ulusal özgürlüğü ve kurtuluşu için mücadele edenlere çağrımız şudur:

Burjuvazi, seçimleri faşizme demokrasi maskesi olarak kullanıyor. Bu oyuna alet olma, bu sahtekarlığı teşhir ve tecrit et! Özgürlüğümüzün ve bağımsızlığımızın elde edilmesinin biricik yolu olan devrim mücadelesine omuz ver! Seçimleri değil, devrimi tercih et!

3 Mart 1999 X

“Güneydoğu seferberliği”...

Sömürgeci faşist Türk devleti ve sahibinin sesi medya haksız, gerici savaşa o kadar alışmış ki, “ekonomik ve sosyal kalkınma” sözkonusu edildiğinde de “seferberlik”, “kuşatma” vb. savaş kavramlarıyla sorunu dile getirmektedir.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan’ın MİT-CİA-MOS-SAD işbirliğiyle Kenya’da esir alınıp Türkiye’ye getirilmesi-nin ardında, Başbakan Bülent Ecevit tarafından “Doğu ve Güneydoğu’yu kalkındırma” sorunu yeniden gündeme getirildi.

Bilindiği gibi faşist Türk devleti, ulusal sorunun varlığı şeklindeki bir Kürt sorununu kesinlikle kabul etmemekte, bu bağlamda yürüyen mücadeleyi de “terör sorunu” olarak göstermektedir. Yine, bunlar; geline aşamada “terör sorununu” yalnızca askeri yöntemlerle bitirmenin mümkün olmadığı, “bölgenin ekonomik ve sosyal alanlarda kalkındırılması” da gerektiği yönünde tavır takınıyorlar. Bunun Türkçesi şudur: “PKK’yi yalnızca askeri olarak bitirmek mümkün değil, bu nedenle bölgeyi ekonomik anlamda da destekleyerek, Kürtleri kendimize bağlamalıyız”. Bu dönemde üzerine yeniden fırtınalar kopardıkları “Güneydoğu seferberliği”nden de anlaşılıyor ki; faşist TC, PKK önderliğinde verilen mücadelenin ulusal bir mücadele olduğunun reddi ve Kürt ulusunun varlığının inkarına dayanan siyasetini değiştirmedir. Sömürgeci faşist Türk devleti kafatasçıyla devam ediyor.

Kürt ulusal sorununu inkar eden hakim sınıflar, ulusal mücadeleyi sürekli olarak “terörizm” sorunu olarak göstermektedir. Kuzey Kürdistan’daki bu mücadelenin nedeni olarak da “bölgenin geri kalmışlığı ve feodal yapının varlığı” gösterildi, gösterilmektedir. Bu siyasetin en yağız savunucularından biri de anda Başbakan olan Ecevit faşistidir.

Abdullah Öcalan’ın esir alınmasından sonra hakim sınıflar bir yandan “Pişmanlık Yasası”nın gündeme getirilmesiyle PKK’ye askeri yönde “son darbe”yi vurmaya çalışırken, diğer yandan da; “*Terör örgütünün beli kırılmış, terörist başı ele geçirilmiştir. Şimdi yatırımları, kalkınmayı hızlandırma zamanıdır.*” diyerek, 1997 Eylül ayında Anadol-D hükümeti döneminde açılan pakete Ecevit hükümeti tarafından yeniden işlerlik kazandırmaya, “Güneydoğu seferberliği” propagandasına ağırlık verdi. Emirleri medyanın yoğun propagandasını yaptığı “paket”, MGK’nın Şubat toplantısı ertesinde, 1 Mart 1999 tarihinde Ecevit tarafından kamuoyuna açıklandı. 15 madde altında toplanan önlemler burjuva basın tarafından “şefkat paketi” olarak lanse edildi. Sözkonusu paket, gerçekte Cumhurbaşkanı Demirel aracılığıyla hükümete sunulan ve hükümetin formal olarak üzerinde çalıştığı MGK’nın paketidir.

Demirel, Milliyet gazetesine paket hakkında bilgi verirken paketi, “*Pişmanlık Yasası’yla beraber atılacak en önemli iki adımdan biri*” (21 Şubat) olarak ele aldığını açıklayarak ne kadar “şefkat”li olduğunu da gösteriyordu. Ha-

kim sınıfların tüm “şefkat” gösterileri, Kürt ulusunun ulusal varlığının inkarına devam etmenin, Kürt ulusunun ulusal mücadelesini bastırmanın, yok etmenin gösterileridir.

Ecevit hükümetinin “Güneydoğu seferberliği paketi” propagandalarla şişirilirken, yine Ecevit’in de yer aldığı Anadol-D hükümeti tarafından Eylül 1997’de açılan “paket”in gerçekte palavra olduğu da ortaya çıktı.

Öyle ki tüm burjuva gazeteler “yeni paket”in 1997’deki ne işlerlik kazandırma amacıyla açıldığını teslim etmek zorunda kaldılar. Hakim sınıflar tarafından daha önce açıldığı ilan edilen “paket”lerin uygulanmamasının “sorumlusu” da tabii ki bulunmuştu: “Terör”.

Şimdiki “paket”in uygulanmasının mümkünlüğü ise, “*Abdullah Öcalan’ın da yakalanmasıyla birlikte teröre öldürücü darbeyi indiren devlet, şimdi de Doğu’da ekonomik ve sosyal yatırım seferberliği için kolları sıvadı.*” (Türkiye, 19 Şubat 1999) görüşleriyle açıklanıyor.

Sömürgeci faşist devlet, TC’nin 75 yıllık sürecinde Kürt ulusuna uygulanan tüm baskı, zulüm ve katliamlarla Türkleştiremediği, ulusal kimliğini unutturamadığı, yok edemediği Kürtleri, şimdi kendi demokratik hakları uğruna yürüttükleri mücadelede “şefkat” gösterileriyle, “*ekonomik ve sosyal yatırım seferberliğiyle*” etkisiz hale getirmek, kendine bağlamak için kolları sıvamıştır... “Pişmanlık Yasası”yla olduğu gibi, “ekonomik ve sosyal yatırım”la da Kürtlere dayatılan, kendi kimliğini inkâr, teslimiyet ve kölelik.

1 Mart’ta Ecevit tarafından açıklanan 40 trilyon liralık kaynağın bulunduğu söylenen pakette, ekonomik teşvikler ve kredilerin dışında, “köye dönüş projesi”, “eğitim” vb. konular da yer almaktadır.

“Paket”in ekonomik yatırım yanına kabaca bakıldığında hakim sınıfların ekonomik kalkınmayı teşvik eder görünerek kitlelerin bilincini karartmaya çalıştığı görülür.

Hakim sınıfların son yıllarda temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp sunduğu “paket”lerin esas amacı Kuzey Kürdistan’da ekonomik kalkınmayı özel olarak teşvik etmek değildir. “Güneydoğuluya iş ve aş” götürme “seferberliği” çılgınlığının arkasında yatan gerçek, Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı andaki mücadelesinin değişik yollarla bastırılması ve uzun vade açısından bir Kürt ayaklanmasının artık yaşanmamasının koşullarını yaratmaktır. Kürtlerin Türkleştirilmesi yönündeki adımlar da bu koşulları yaratmanın bir ayağını oluşturmaktadır. Hakim sınıflar bu amacı, yer yer açıkça dile getirirken, kitlelerin bilincini karartarak, “devlet babanın” ne kadar “şefkatli” olduğuna inandırmak için de değişik yol ve yöntemlere başvurmaktadır.

Faşist Türk devletinin ekonomik kalkınma, yatırım ve teşvikleri gündeme getirmesinin temel mantığı, Kürt ulusunun ulusal baskıya, zulme karşı mücadele etmesini, “terörizm”, “terörist” olmanın toplumsal koşullarını da yoksulluk, geri kalmışlık olarak göstermesidir. Bu yaklaşıma göre ekonomik ve sosyal kalkınma gerçekleştirilirse, “terörizm”in kökü de kurutulmuş olacak...

Bu yaklaşımı ortaya koyan iki örnek:

"Kırsal kesimdeki insanlara iş-aş imkanları sağlanmalı. Aynı ortam devam ederse, ortaya başka harfli insanlar çıkar. Apo yakalanır, yarın Memo çıkar. Bu işi bitirdik gözüyle bakılırsa, yeni Apo'lar çıkarırız." (İTO Yönetim Kurulu Başkanı M. Yıldırım, Milliyet, 17 Şubat'99)

"**KALKIŞMA**'yı besleyen en verimli kaynağın **'kalkınmamışlık'** olduğu bir gerçek... Kalkışmayı besleyen diğer faktörlerin siyasallaşmasını kolaylaştıran kaynak da yine kalkınmamışlık... Kalkınma sorununu çözmeden kalkışmaların sonunu getirmek zor. Doğu ve Güneydoğu'ya bu gözle bakıldığında kalkınmamışlığın Apo ve PKK için nasıl bir besin kaynağı olduğu çok net görülüyor." (Fikret Bila, Milliyet, 21 Şubat 1999)

Bu iki alıntıdan da görüleceği gibi, hakim sınıflara göre ulusal ayaklanmaların ve mücadelenin kaynağı, ulusal baskı, zulüm, katliamlar değil, bölgenin kalkınmamışlığıdır... "Doğu ve Güneydoğuluyla iş-aş" götürme savunusu da bu kaynağın kurutulması içindir. Bu amaçla "ekonomik ve sosyal yatırım" propagandasına ağırlık verilmektedir.

Anda propagandası yapılan "paket", ekonomik alanda gerçekte 'cek'ler, 'cak'lar paketidir. Fakat, Kuzey Kürdistan'da ekonomik gelişme özel olarak teşvik edilse de sorunun özünde bir şey değişmemektedir. Ekonomik ve sosyal kalkınma propagandasıyla da Kürt ulusunun ulusal varlığının inkarına, ulusal baskıya, zulme, zorla Türkleştirmeye devam edilmektedir. (Burada ekonomik gelişmenin hangi boyutta olduğu ve ekonomik kalkınmanın hangi sonuçları beraberinde getireceği üzerine durmuyoruz.)

Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürtleri Türkleştirmenin temel araçlarından biri, kafatasçı-kemalist eğitimidir.

Başta Başbakan Ecevit olmak üzere Milli Eğitim Bakanı Metin Bostancıoğlu ve Türkiye'de gerçek iktidar sahibi MGK'nın Kuzey Kürdistan'da "eğitim" konusunda ağırlık verdikleri okullar Yatılı İlköğretim Bölge Okulları (YİBO) ve Pansiyonlu İlköğretim Okulu (PİO) diye tanımlanan okullardır. Bu okullar, sözün gerçek anlamıyla Kemalizm'in beyinlere sistemli bir biçimde şırıngalandığı kışla okullarıdır. Kürdistanlı çocukların Türkleştirilmesinin sağlanması için hakim sınıflar YİBO ve PİO gibi okulların açılmasına özel bir önem verilmektedir. Milli Eğitim Bakanı'nın medyaya yaptığı açıklamaya göre "eğitim" alanında da "Doğu ve Güneydoğu'ya çıkarma" yapılacaktır. Söz konusu "eğitim çıkarması"nın adı da **"Eğitim Güneşi Projesi"**dir. Çok yönlü bu projenin esas amacı, okulsuz, eğitimsiz kalmış fakir fukaraya eğitim götürmek, kültürel düzeylerini yükseltmek değildir kuşkusuz. Okuma yazmanın öğrenilmesi ne karşı da değiliz. Karşı olduğumuz şey, Kürt ulusunun inkarı temelinde yükselen ve Kürtçenin yasaklandığı, Kürtlerin kendi dillerini özgürce konuşamadığı koşullarda; Kürtlerin Türkleştirilmesi için, zorla asimilasyona uğratmak için uygulanan yaptırımlardır. Bu yaptırımların Kürtleri Türkleştirmeye yönelik olduğu TC'nin tüm tarihindeki yaptırımlarla da açıkça ortadadır. "Güneydoğu'ya seferberlik" in yeniden gündeme getirilmesiyle birlikte burjuva gazetelerin köşe yazarları da sorunu işlemeye başladı. Sabah gazetesinden Hıncal Uluç'un 20 Şubat '99 tarihinde yayınladığı "Ben Güneydoğu" başlıklı şiirin iki kıtası şöyledir:

"İhmalkar paşalar, beyler yüzünden,
Plansız seneler, aylar yüzünden,
Evet ben, okulsuz köyler yüzünden,
Türkçe lisanının sustuğu yerim.

İşte ben, okul ne bilmeyen gencin,
Milli şuur ile dolmayan gencin,
Mavzer kadar boyu olmayan gencin,
Omuzuna mavzer astığı yerim."

Kuzey Kürdistan'da okulsuz köylerin varlığından "şikayetçi" olunuyor görünse de, gerçekte şikayetçi olunan Kürtlerin Türkçe yerine Kürtçe konuşması ve Türk Milli Şuuru'na sahip olmamasıdır. Bu dizeler Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna yönelik siyasetini açıkça dile getirmektedir. Bu siyasetin uygulamaları ekonomik kalkınmanın teşvik edilmesinin yavaşlığının tersine hızlı bir biçimde hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. 1997'de Anasol-D hükümetinin kurulmasından bu yana, öğretmen açığının kapatılması için atanan öğretmenlerin 7274'ünün asker öğretmen olması da, hakim sınıfların Kürtleri zorla Türkleştirmeye çalıştığını ortaya koymaktadır. YİBO'lar ve PİO'lar hızlı bir biçimde çoğaltılıyor. Anda Kuzey Kürdistan'da 121 YİBO, 24 PİO olduğu söyleniyor. Bir yıl içinde açılması hedeflenen YİBO sayısı 35, PİO sayısı da 18'dir. Ayrıca 1'den 8'e çıkarılan "Kız" YİBO'larında da kapasitenin artırılması hedeflenmektedir. Böylece Kuzey Kürdistan'da askeri kışlaların yanısıra sivil kışlalar da giderek çoğaltılıyor...

"Güneydoğu seferberliği"nin bir ayağı da "köye dönüş projesi"dir. Bu proje gerçekte Ecevit'in yıllarca savunduğu "köy-kent projesi"nin uygulanmak istenmesidir. "Köye dönüş projesi" de hakim sınıfların son yıllarda hep yeniden gündeme getirdiği bir sorundur.

Bu projenin gerçek anlamda uygulanma imkanı yoktur. Çünkü, "köye dönüş" gerçekte kendi köyünü terketmek zorunda kalanların, yeniden köylerine dönmesidir. Fakat planlanan bu değildir. "Cazibe merkezleri" biçiminde de sunulan proje, değişik yerleşim alanlarında yaşayan köylülerin belli merkezlerde toplanmasının projesidir. Böylesi bir projenin uygulanması, Kürt ulusundan köylüleri belli yerlere, kontrolleri altındaki yerlere yerleştirmektir.

Kuzey Kürdistan'da anda varolan durumda çok önemli bir değişiklik olmadığı sürece, köye dönüşün gerçekleşmesi de mümkün değildir. Sürgün edilen dört milyon insandan 10-20 bininin geri dönmesi, gerçekte köye dönüş değildir. Hakim sınıflar "köye dönüş projesi"yle de şov yapmaktadır.

Sömürgeci faşist Türk devletinin Abdullah Öcalan'ın esir alınmasının ertesinde gündeme getirdiği "paket", "Güneydoğu seferberliği", "eğitim" ve "köye dönüş projesi" vb. tasarımlar, gerçekte Kürt ulusunun ulusal mücadelesine saldırının birer parçalarıdır. TC'nin "şefkat" gösterileri, onun faşist, barbar yüzünü gizleyemez. Soygun, sömürü, zulüm düzeni varlığını korudukça, en iyi teşvik paketleri de sadece ve sadece bu düzenin ayakta kalması, işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmesi içindir. Ulusal baskılara gerçekten son vermek, işçi ve emekçilerin sosyal ve ekonomik yaşamlarını iyileştirmek için işçi ve emekçiler mücadeleyi kendi ellerine almalıdırlar.

“Pişmanlık Yasası” da Kürt ulusunun haklı mücadelesini engelleyemez!

Sömürgeci faşist Türk devletinin andaki Başbakanı Ecevit, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın MİT-CİA-MOSSAD işbirliğiyle Kenya'da esir alınıp Türkiye'ye getirildiğini kamuoyuna bildirdiği basın açıklamasında (16 Şubat), Abdullah Öcalan'ın nerede olursa olsun yakalanıp Türkiye'ye getirileceği yönünde verilmiş sözün yerine getirildiğini; bunun da Türkiye'nin ne kadar güçlü bir devlet olduğunu dünya aleme gösterdiğini zafer kazanmış bir komutan edasıyla anlattı.

Aynı basın açıklamasında Ecevit, Abdullah Öcalan'ın esir alınmasıyla PKK'nin artık işin sonuna geldiğini, “terörün başını kopardıklarını” ve “Güneydoğu sorununun çözümü için yolun açıldığını” vb. anlattı. Ayrıca Ecevit, hakim sınıflara göre “kandırılmış gençlerin, Türk devletinin şefkatine sığınması” ve “insanlık dışı yaşamdan kurtulması” için de “dağdaki gençlere” çağrıda bulundu. Ecevit'in çağrısı şöyledir:

“Onların tuzağına düşen gençlere sesleniyorum: Artık çıkmaz yolun sonuna geldiniz. Kendinizi devletin adaletine teslim edin. O zaman kuşkusuz milletimiz de sizin Meclis gündemindeki pişmanlık yasasından mutlaka yararlandırılmanızı sağlayacaktır. Gelin artık analarınıza-babalarınıza kavuşun, hasretleri dindiriniz. Sizleri harcayanlara, sizleri ateşe atanlara, sizleri intihar eylemlerine, açlık grevlerine kıskırtmaya kalkışanlara da artık yeter deyin.” (17 Şubat tarihli gazetelerden)

Ecevit'in bu açıklamasının ardından, daha önce Ecevit tarafından hazırlanıp meclise sunulan ama hâlâ TBMM gündeminde bekleyen “Pişmanlık Yasası” tasarisinin meclisten çıkarılması için çalışmalara başlandı.

Meclisin toplanıp sözkonusu yasayı çıkaramayacağı'nın açıklanmasına paralel olarak Ecevit, işi yayınlayacağı genelgeyle çözme yoluna gitti ve üç maddelik bir genelge yayınlarak Olağanüstü Hal Bölgesi'ndeki valiler başta olmak üzere tüm valiliklere ve kaymakamlıklara yolladı.

20 Şubat'ta yaptığı basın toplantısıyla Ecevit sözkonusu genelgeyi açıkladı ve “Haydi gençler gün bu gündür. Teslim olun” çağrısını yaptı.

Yayınlanan bu genelgeden sonra OHAL Valisi, gerçekte sömürge valisi Aydın Arslan öncülüğünde de Kuzey Kürdistan'da çalışmalara başlandı. Sömürge valiliği tarafından “Bölge Halkına”, “Dağdaki Kandırılmış Gençlere” ve “Anne ve Babalara” başlıklı üç ayrı bildiri hazırlanıp yaygın bir biçimde dağıtılmaya başlandı. Bil-

dirilerin kırık alanlarda ve özellikle de gerillanın var olduğu düşünülen bölgelerdeki dağıtımının helikopterlerle yapıldığı burjuva medya tarafından belirtilmektedir. Burjuva medya bunu “uçaklarımız, helikopterlerimiz silah yerine bildiri atıyor” diye aktarmaktadırlar.

Faşist Türk devleti tüm gücüyle Kürt ulusunun en doğal haklarını elde etme mücadelesi veren insanlara ve bu mücadeleye şu ya da bu biçimde destek verenlere karşı saldırmaktadır. Abdullah Öcalan'ın esir alınmasını kullanarak, Kürt ulusal hareketini geçmişte olduğu gibi bu sefer de tümüyle yenilgiye uğratma çabası içindedir.

Türk hakim sınıfları PKK'yi yenilgiye uğratarak tüm devrimcilere, komünistlere de gözdağı vermektedir. “Pişmanlık Yasası” da Türk devletinin büyüklüğünü, güçlülüğünü kabul ettirmenin, sömürgeci faşist devlete karşı mücadele edenleri teslim almanın; haklı bir dava için mücadele yerine, köleliği kabul ettirmenin bir aracı olarak gündeme getirilmektedir.

KAFATASÇILARIN ŞEFKAT GÖSTERİLERİNİN GERÇEK YÜZÜ

“Pişmanlık Yasası”nın propagandasında hakim sınıflar, gerillaya teslim çağrıları yaparak, “kandırılmış gençleri” topluma yeniden kazandırılacakları vb. vb. propagandasını yapmaktadır.

Hakim sınıflar, faşist Türk devletinin ne kadar şefkatli, merhametli olduğunu, yıllarca kendisine karşı silahlı mücadele verenleri bile “affedebilecek” kadar “büyük” olduğunu, cangüvenliğinin garanti edildiği ve meslek eğitiminin imkanlarının sunulduğu koşullarda, “dağdaki gençlerin” yapacağı “tek doğru iş”in gelip Türk devletine teslim olması, pişman olması gerektiği düşüncesini yerleştirmeye çalışmaktadır.

Faşist Türk devletinin Kürt ulusunun ulus olarak varlığını reddettiği, “dağdaki gençlere” şefkat gösterileri, propagandaları içinde de ortaya çıkmaktadır.

Hakim sınıflara göre “dağdaki gençler”, PKK tarafından “kandırılan gençler”dir. Oysa, bu gençler (ki gerillalar sadece gençlerden de oluşmamaktadır), kendilerinin hergün yaşadığı ulusal baskıya, zulme ve ulusal baskının çok değişik biçimleriyle horlanmaya karşı, kendilerinin en doğal demokratik haklarını elde edebil-

mek için silaha sarılmıştır. "Dağdaki gençler" in bugün dağlarda olmasının temel nedeni, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki baskısıdır, zulmüdür. Ve bu baskıya karşı mücadeleye sarılanlar doğru bir seçim yapmıştır. Faşist Türk devleti Kürt ulusundan gençlerin ulusal baskıya karşı mücadele ettikleri gerçeğinin üzerini örtmek için, bu gençlerin "aldatıldığı" yalanına sarılmaktadır. Yine hakim sınıfların "dağdaki gençler" e çağrıda öne çıkardıkları bir nokta, bu gençlerin kendi iradeleri dışında, zorla dağlara çıkarıldığı ve "insanlık dışı bir yaşama" sürüklendikleri demagojisidir.

Pişmanlık getirip sömürgeci devletin kolluk güçlerine teslim olup, "PKK bizi zorla kaçırdı" vb. türünden "günah çıkarma" durumunda olanlar olmuştur. Fakat sorunun özü şudur: Bu gençlerin dağlarda olması ve silah elde faşist Türk ordusuna karşı savaşması; tam da insanlık dışı bir yaşama son vermek içindir.

Kendi ulusal kimliğinin yasaklandığı, dilini özgürce konuşmadığı, kendi anadilinde okuyup-yazmadığı; hergün devletin kolluk güçlerinin silahlarını, baskısını ensesinde hissettiği; haksızlığa karşı cılız da olsa ses çıkardığında "faili meçhule" kurban gittiği; kısacası en doğal insani haklarına sahip olamadığı bir yaşam, tam da insanlık dışı bir yaşamdır. Faşist Türk devletinin varlığı şartlarında da bu insanlık dışı yaşam değişik biçimlere bürünerek varlığını koruyacaktır. Kürt ulusu üzerindeki baskı ve zulmü yok gösteren bu şefkat gösterileri, "dağdaki gençler" i tam da köleliğe çağırmaktadır.

Sömürgeci faşist devletin ne kadar güçlü ve büyük bir devlet olduğunu anlatmak için şunlar savunulmaktadır:

"Terörle bir yere varılmayacağını, devletle başedilemeyeceğini artık herkes anlamalıdır."

"Bugüne kadar bu dağlar çok eşkiya gördü. Hepsinin sonunun ne olduğunu sizler de görmektesiniz."

(Dağıtılan bildirilerden, 24 Şubat tarihli gazetelerden)

Bu kısa alıntılarda faşist Türk devletinin gerçek yüzü en açık şekilde görülmektedir. Buna göre Türk devleti büyüktür, güçlüdür ve onunla başedilemez... Bunu kabul etmeyenlerin sonu, 75 yıllık Cumhuriyet tarihinde olduğu gibi yok olmaktır!

Faşist Türk devleti, teslim olmazsanız yok ederiz tehditlerini savurduğu bildiride, gençleri ve gençlerin ana-babalarını düşünüyormuş görüntüsünü verme sahtekarlığından geri kalmamaktadır. Bildiride gerilla katledildiğinde, öldürülmüş gerillaların kesik kulaklarıyla, burnuyla zafer gösterileri yapıldığında, öldürülen kadın gerillalara tecavüz edildiğinde bu gerillaların sevenlerinin, ana-babalarının "üzüldüğü"nü; bunun da ötesinde çocuklarının gerillaya katılması nedeniyle ana-babaların da faşist Türk devletinin kolluk güçleri tarafından katledildiği gerçeğinin üstü örtülmeye çalışılmaktadır.

Faşist Türk devleti, "Pişmanlık Yasası"nın "başarılı" olabilmesi için, sadece "dağdaki gençler" e çağrıda bulunmuyor. O, çocuklarının sömürgeci faşist devlete teslim olmasını sağlamaları için Kürt ulusundan ana-babalara da çağrı yapmakta ve teslimiyete bunları da ortak etmeye çalışmaktadır. Şimdiye kadar "terörist ana-ba-

bası" diye tanımlanıp sürekli baskı altında tuttukları insanlara; "Sevgili anne ve babalar:" diye hitap etmeye başlamaları da barbarlıklarını gizlemek içindir. Bunu gizlemeye çalışırken de ana-babaların çocuklarına karşı duygularını kullanmaktadırlar. TC'nin çağrısı şöyledir:

"Huzurlu, mutlu ve insanca bir gelecek için devlet sizin ve çocuklarınızın can güvenliğini garanti edecektir. Dağda bulunan kandırılmış evlatlarınızın pişmanlık yasasından yararlandırılması için, akan kan ve gözyaşının bitmesi için siz de çaba gösterin. Yavrularınızın sıcak aile ortamına, devletin şefkatiyle ulaşmasına yardımcı olun. Büyük Türk Devleti'ne inanın ve güvenin." (aynı yerden)

Evet, faşist Türk devleti pişmanlığı, teslimiyeti sadece dağlarda silah elde mücadele edenlere dayatmamaktadır. O, Kürt ulusundan ana-babaların kendi çocuklarını Türk devletine teslim etme çabası içine sokarak, Türk devletine inanma, güvenme temelinde kendisine kölece bağlılığı gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Türk devletine inanmak, güvenmek sadece ve sadece Türk devletinden yana olmak demektir. Türk devletinden yana olmaksa, faşizmden, ulusal baskıdan ve barbarlıktan yana olmaktır. Faşist Türk devleti, "Pişmanlık Yasası"nı Kürtlerin kendi ulusal varlığını inkar etmesini sağlamak ve Kürtleri Türkleştirmek için de kullanmaya çalışmaktadır. Budur faşist Türk devletinin, katasçılarının şefkat gösterilerinin gerçek yüzü.

SORUNUN BİR BAŞKA YANI

Sömürgeci TC Başbakanı Ecevit ve sömürge valisi A. Arslan'ın yaptıkları basın açıklamalarında ve dağıtılan bildirilerde pişmanlığı cazip kılabilimleri ve ikna edilmeyi güçlendirebilmek için vaat ettikleri esas şey "can güvenliği garanti"sidir. Buna göre "Pişmanlık Yasası"ndan yararlanmak isteyenlerin can güvenliği faşist Türk devleti tarafından garanti edilmektedir. TC'ye göre PKK'ye ya da ARGK, ERNK'ye katılmış olup ama "suç" işlememiş olanlara hiç ceza verilmeyecek; "suç" işleyenlere ise, itiraflarda bulunarak PKK'nin dağılmasına hizmet edenlerin verdiği bilgilerin doğruluğu tespit edilirse cezaları azaltılacak; örneğin idam yerine hapis-te yatacağı.

Faşist Türk devletine kanarak pişmanlık gösterip TC'nin kolluk güçlerine teslim olanlar çıkabilir. Fakat, her şeyden önce bilince çıkarılması gereken olgu, "Osmanlıda oyun çok" deyimine uygun olan faşist Türk devletinin oyunlarıdır.

Faşist Türk devleti kendi çıkarına uygun olduğu sürece ve ölçüde teslim olanların "can güvenliğini" sağlayabilir. Ne zaman ki pişman olanları amacına uygun kullanıp artık "işe yaramaz" hale getirir, o zaman "can güvenliği" M. Duyar'ın "can güvenliği"ne dönüşür ve hakim sınıflar, "pişman" olanları yeniden "pişman" olmaya vakit bulmadan bir yolunu bulup ortadan kaldırırlar...

Faşist Türk devletine "can güvenliği" verdiği için güvenip teslim olanlar, eğer bilinçli işbirlikçiliğe soyunan-

'Teslim ol' bildirisi

DHAL Valisi, Başbakan'ın talimatıyla hazırlanan ve dağdaki PKK'lara teslim ol' çağrısında bulunan bildirilerin dağıtılmaya başlandığını açıkladı.

MEHMETÇİK AFFEDİCİDİR. PİŞMAN OLURSANIZ SİZİNLE KARD OLUR, DOST OLUR." Bu cümleler Silahlı Kuvvetleri'nin dağdaki

Pişmanlık genelgesi

E... Valisi, Başbakan'ın talimatıyla hazırlanan ve dağdaki PKK'lara teslim ol' çağrısında bulunan bildirilerin dağıtılmaya başlandığını açıkladı.

Dağlara bildiri yağıyor

"MEHMETÇİK AFFEDİCİDİR. PİŞMAN OLURSANIZ SİZİNLE KARD OLUR, DOST OLUR." Bu cümleler Silahlı Kuvvetleri'nin dağdaki

Sınırdan teslim olma çağrısı.

"MEHMETÇİK affedicidir. Pişman olursanız sizinle kard olur, dost olur." Bu cümleler Silahlı Kuvvetleri'nin dağdaki

lar değilse, siyasi körlerdir. Diğer tüm şeyleri bir kenara bıraksak bile, faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da 75 yıldan beri Kürt ulusu üzerindeki zulmü, baskı ve katliamları, faşist Türk devletine inanılmayacağını, ona güvenilemeyeceğini görmek isteyen herkese göstermiş olması gerekir.

Varsayalım ki, faşist Türk devleti "pişmanlık" gösterip TC'ye teslim olanların "can güvenliği"ni sağladı ve bu kişiler ömürlerini doğal ölümlerine kadar sürdürdüler. O zaman sorunun özünden değişen bir şey mi olur? Hayır! Sorunun özünden hiçbir şey değişmez!

Faşist Türk devleti, "Türk devleti büyüktür, güçlüdür, hiç kimse onunla başa çıkamaz" diyerek zafer naraları atıp zil takip oynarken, TC'ye güvenip pişman olanlar köleliklerini sürdürecektir.

Genelde devrimcilere, komünistlere de uygulanan "Pişmanlık Yasası", somutta Kürt ulusunun ulusal baskı altında olmasına karşı mücadele edenlere dayatılmaktadır. Pişmanlık gösterip TC'ye sığınanlar, en başta ulusal baskıya boyun eğip, ulusal köleliği kabul etme konumundadırlar. Bu bağlamda pişman olanlar ancak ulusal baskıyı kabullenip, Türk hakim sınıflarına hizmette kusur etmedikleri şartlarda "yaşayabilirler"... Eğer buna yaşamak denirse tabii!

Böylesi bir yaşam, Türk hakim sınıflarının Türk olmayan ulus ve milliyetlere ve Türk ulusundan işçi ve emekçilere dayattığı ve reddedilmek zorunda olan kölece bir yaşamdır. Kölece yaşamaktansa, haklı bir dava uğruna ve kölece yaşama son vermek için mücadele etmek, seçilecek tek doğru yoldur. Haklı bir dava uğruna mü-

cadelede düşmek, onursuz bir yaşamı kabul etmekten her zaman üstündür.

Faşist Türk devletinin "can güvenliği garantisi"ne aldanarak pişmanlık gösterip TC'nin kolluk güçlerine teslim yolunu seçenler, nereden bakılırsa bakılsın, kaybedeceklerdir. Ya TC kullanabildiği kadar kullanıp, "işe yaramaz" hale getirdikten sonra bir yolunu bulup ortadan kaldıracaktır; ya da teslim olanlar, TC'ye hizmette kusur etmeyip canlı kalacaklar ve o zaman da yaşayan ölümler, köleler olarak yaşayacaklardır.

Biz, ölmek için mücadele etmiyoruz. Amacımız insanca yaşayabilmek, baskıyı, sömürüyü ortadan kaldırıp tüm insanların kardeşliğini sağlamaktır. Fakat bu uğurda mücadele ederken ölebileceğimizin de bilincindeyiz. Ölmek için mücadele etmememize rağmen, yaşayabilmek için de köleliği, sömürüyü, baskıyı kabul edemeyiz. Ezilenler ölmekten korkup, yaşamak için her şeye razı olurlarsa, kurtuluşları da mümkün olamaz. "Mücadele edenler yenilebilir, ama mücadele etmeyen zaten yenilmiştir!"

Bir başka nokta: Faşist Türk devleti "pişmanlık"tan bahsetmektedir. Sınıflı toplumlarda, her sınıfın çıkarları değişik olduğundan, hak, hukuk ya da kısaca toplumsal sorunların tümünde sorunlara sözkonusu olan sınıf ya da sınıfların çıkarlarına göre yaklaşılır ve bu temelde ele alınır.

Türk hakim sınıflarına göre, somutta Kürt ulusunun belli bir kesimi TC'ye başkaldırmış ve "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü" tehdit etmiştir. Böyle yapmakla da yanlış iş yapılmıştır ve bundan dolayı yapılan işin yanlış olduğu kabul edilip, verilen mücadeleden vazgeçip pişman olunduğunu açıklamak; gelip Türk devletinin kolluk güçlerine teslim olmak gerekiyor... Böylece de "büyük ve güçlü" olan TC, "tanrı" gibi "affedici" olma "büyüklüğünü" de gösterme durumundadır.

Peki ama, pişmanlığı istenen şey nedir? Somut noktada Kürt ulusunun faşist Türk devleti tarafından ulusal baskı altında tutulmasına, ulusal baskıya karşı olmak; Kürt ulusunun en doğal haklarını istemek, kendi diliyle konuşmak, kimliğiyle yaşayabilmek için mücadele etmektir.

Bu mücadeleden pişmanlık duymak, Kürt ulusunun ulusal baskı altında yaşamasını kabul etmek, TC'ye teslimiyettir, kölece yaşamayı kabul etmektir. Türk hakim sınıflarının amacı da budur.

Fakat hevesleri kursaklarında kalacaktır. Faşist Türk devleti, "Pişmanlık Yasası" temelinde kendisine pişman kişiler bulsa da Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı mücadelesini yok edemeyecektir.

Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçiler, diğer ulus ve milliyetlerden sınıf kardeşleriyle birleşip ortak mücadeleye faşist Türk devletini yerlebir edecektir.

Pişmanlık teslimiyettir, köleliği kabuldür!

Ulusal ve sosyal kurtuluş isteyenler, devrim mücadelesini yükseltmelidir!

Kurtuluş devrimde, sosyalizmde!

24 Şubat 1999 X

8 MART'99

Kürdistanlı emekçi kadınların özgürlüğü için Kürdistan'a özgürlük!

Türk şovenizminin azgın bir biçimde saldırdığı bu yılki 8 Mart'ta bu şiarımız bütün önemiyle kendisini dayatıyor!

Faşist Türk devleti Abdullah Öcalan'ı ele geçirmesiyle girdiği zafer nöbetlerinde Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini ezip-bitirmenin peşinde koşuyor. Kürt ulusunu ve ulusal mücadelesini bozguna uğratmanın planlarını yapıyor.

Bir yandan PKK gerillalarına teslim ol çağrıları... Diğer yanda "Güneydoğu"ya büyük yatırım çığırkanlığı...

Amaç belli! Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini kan, terör ve ideolojik bombardımanla boğmak. Ve aynı anda asimilasyon politikasını hızlandırarak geleceği de garantiye almak!

Ancak boşuna! Sevinmesin boşuna eli kanlı faşistler, son gülen iyi güler! Sömürgeci faşist Türk devletinin hiçbir çabası Kürt ulusunun haklı davasını bastıramayacaktır.

Kürdistanlı emekçi kadınlar faşist TC'nin "kampanya-

lar"ının ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedirler. Sağlık, eğitim, iş alanları, vb. vaatlerle açılan "Güneydoğu paketleri"nin her biri, her seferinde kurşun, bomba, özel-tim, korucu, her türden şovenist saldırı, işkence, kadınlara cinsel saldırı olarak onların üzerine yağmıştır. Bu sefer de değişecek bir şey yoktur!

TC devleti egemenliğini koruduğu sürece ulusal-cinsel ve sınıfsal baskılar tüm şiddetiyle varlığını sürdürecektir.

Kahrolsun faşist Türk devleti!

Kahrolsun Türk şovenizmi!

Gün, güçleri toparlama, örgütlenme günüdür. Gün faşizme, şovenizme ve erkek egemenliğine karşı Komünist Kadın Hareketi saflarında birleşme günüdür!

Yaşasın 8 Mart!

Yaşasın ezilen, sömürülen kadınların özgürlük mücadelesi!

4 Mart 1999 X

Kürt kadını ve faşist Türk devletinin zorla asimilasyon yöntemleri...

20. yüzyılın son günlerini yaşadığımız bugünlerde, tüm dünyada emperyalist barbarlık alabildiğine kol geziyor. Kuzey Kürdistan'da da emperyalist, sömürgeci barbarlığın hangi boyutlarda olduğunu görüyoruz.

75 yıllık sömürgeci faşist Türk devleti, Kürt ulusu üzerindeki ulusal zulmünü her geçen gün daha da vahşice boyutlandırıyor.

Kuzey Kürdistan, insanıyla, doğasıyla barbar savaşın acılarını yaşıyor. 75 yıllık faşist Türk devletinin baskı, sindirme ve katliam politikasının ceremesini en fazla emekçi Kürt kadını çekiyor. Emekçi Kürt kadını ulusal, sınıfsal, cinsel baskıyı, yani ezen Türk ulusunun kadınından farklı olarak ulusal baskıyla birlikte üçlü baskıyı hergün yaşıyor. Ancak tüm bu baskılara karşın Kürt kadını bu süreç içinde düşmana karşı nasıl savaşılacağını, düşmanın başışlanamayacağını pratikte öğrendi ve öğreniyor. Nazım Hikmet'in şu dizeleri sanki Kürt kadını için yazılmıştır:

*"Günler ağır,
günler ölüm haberleriyle geliyor
En güzel günleri yaktık ellerimizle
ve
gözümüzde kaybettik ağlamayı
ve
bundan dolayı biz unuttuk başışlamayı..."*

Ve Kürt kadını 75 yıllık faşist Türk devletini başışlamayı mücadelesiyle kanıtlıyor. Kürt kadını bugün mücadelenin içindedir. Bazen silah elde Kürdistan dağlarında gerilla olarak, bazen de elinde pankartlarla alanlarda...

Peki sömürgeci faşist Türk devleti bu mücadele karşısında hangi tavrı takınıyor?

Köleliği kabul etmeyen Kürt kadınına işkenceyle, devletin kollektif intikamı olan taciz ve tecavüzle, işsizlik ve yoksullukla, sürgünle cevap veriyor.

Bütün bu fiili saldırılara faşist Türk devletinin zorla asimilasyon politikası da eklenmektedir. Bunun son örneği, Kuzey Kürdistan'ın birçok yerinde uygulamaya konulan "cehaletle mücadele" adına Kürtleri Türkleştirme politikasıdır. "Okuma-yazma" öğretmeninin esas amacı, kemalist ideolojiyi Kürtlerin beyninde hakim kılmak, Türkleştirmektir.

Hakim sınıflara göre Türkçe bilmeyen dilsizdir. Onların dilden anladıkları tek lisan Türkçedir. Faşist Türk devleti Kürtleri Türkleştirmek için, bu zorla asimilasyon projesini esas olarak Kürt kadını ve gençleri-çocukları üzerinde uygulamaktadır.

Çünkü, tüm baskılara, zulme, katliamlara rağmen Kürtlerin kendi ulusal kimliklerini koruyarak bugüne gelmelerinde, Kürtçenin yaşatılmasında en önemli rolü Kürt kadını oynamıştır. Kürt kadını doğal olarak çocuklarını kendi dilinde eğitmekte, yetiştirmektedir. Bu olgu, sömürgeci faşist Türk devletinin Kürtleri Türkleştirme projesine darbe vurmuştur, vurmaktadır. Bu durumu ortadan kaldırmak için de Türk hakim sınıfları değişik yöntemlere başvurmaktadır.

Bu projenin en son uygulamalarından biri de Siirt Valiliği tarafından organize edilen "Kadının Sesi Radyosu"dur. Bu radyodan yapılan günlük yayınlarla, Siirtli kadınların kendi kültürlerinden uzaklaştırılması hedefleniyor. Faşist devletin "cehalet"e karşı "uygarlık" dediği proje, Kürt kadını Türkleştirmenin, barbarlığın projesidir. Açıkça Türk ırkçılığının, şovenizminin projesidir.

Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürtleri Türkleştirme projeleri, ulusal baskı, zulüm ve katliamları kader değildir. Bu baskı, zulüm ve katliamlardan kurtulmanın yolu da vardır elbette.

20. yüzyılda Kürdistan'da ulusal baskıya karşı yürütülen mücadeleler haklı da olsa, ne yazık ki yanlış siyaset temelinde yürütülmüş ve gerçek kurtuluşu sağlayamamıştır. Bugün yürüyen mücadele de burjuva milliyetçiliği ve reformizm temelinde yürümektedir. Bu mücadelede Kürdistanlı kadının özgürleşmesine de burjuva milliyetçi, reformist siyaset temelinde yaklaşılmaktadır.

Tarih, burjuva milliyetçiliği ve reformizm temelinde yürütülen mücadelelerin kadınların gerçek kurtuluşunu sağlayamadığını göstermiştir. Kadınların gerçek kurtuluşunu sağlayabilmek için görev, ulusal kurtuluş mücadelesini sosyal kurtuluş mücadelesiyle birleştirme, sosyal kurtuluş mücadelesine tabi kılarak ulusal kurtuluş mücadelesini vermektir, bu amaçla örgütlenmektir.

Ancak, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde faşist Türk devleti yıkılarak, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik iktarını kurup, sosyalizme giden yolu açarak; Kuzey Kürdistan'ın özgürlüğü ve Kürt kadınının özgürlüğü gerçekleştirilebilir. Doğrunun ve gerçek kurtuluşun mücadelesi, devrim ve sosyalizm için mücadeledir. Bunun için de diyoruz ki:

Kürt kadınının kurtuluşu için de Kürdistan'a özgürlük!
Sömürgeci faşist Türk devletine ölüm!

18 Şubat 1999 X

Avrupa Birliği ve Kürt sorunu

Kürt ulusal sorununun bölgenin bir problemi olmaktan çıktığı, yalnızca dört sömürgeci devleti ilgilendirmediği, aynı zamanda ve dolaysız bir biçimde başta büyük emperyalist devletler olmak üzere genel olarak emperyalist devletlerin ve bölgenin diğer gerici ve karşıdevrimci devletlerinin de ilgisini çektiği özellikle son on yıl içinde giderek belirgin bir biçimde netlik kazandı. Bu aynı zamanda emperyalistler açısından doğrudan Kürt ulusal sorununun bir ulus kapsamında olmasa da, en azından etnik bir sorun olarak ciddi bir önem arzettiği olgusunu gün ışığına çıkardı ve bu durum değişik şekillerde gündemde tutuldu, tutuluyor.

Artık uluslararasılaştığı kesin bir şekilde belli olan "Kürt sorunu"nda, bütün tarafların yoğun bir ilgi göstererek aktif hareket ettiği yeterince ortaya çıkmış bulunuyor. Sömürgeci devletlerin yanında, bölge devletleri ve emperyalistlerin bu sorunda gayet açıktan, ilk elden taraf oldukları ve bunu açık açık ifade ettikleri bariz bir olgudur. Bu aynı zamanda ilgili sorunun her ne biçimde olursa olsun "çözümü" bağlamında da fazlasıyla geçerli bir taraflılık pozisyonudur. Nitekim son yıllarda bütün kesimler esasında sorunun nasıl çözüleceği noktasında

kendi plan ve beklentileri doğrultusunda işe daha aktif sarılmalarının da bir nedeni olarak Kürt Sorunu uluslararası arenada üzerine tartışılan bir noktaya gelmiştir.

Kuşkusuz, Kürt sorununun bu düzeye getirilmesinde Kürt ulusal mücadelesinin belirleyici bir payı vardır. Parçalanmış Kürdistan'da yüzyıla yayılan mücadelelerin de bunda rol oynadığı yadsınmamalıdır.

Sömürgeci vahşetin en kanlı şekilde Kürt ulusuna yönelik barbarlığı sergilemesi ve sistematik şekilde soykırımın sürdürülmesi, bu devletlerin karakterlerinin, ya da hiç olmazsa Kürt ulusuna karşı düşmanlıklarının açığa çıkmasında önemli bir faktör olmuştur.

Ayrıca sömürgeci merkezlerin aralarındaki çelişkilerin de sorunun bir bölge meselesi olması sürecini hızlandırmıştır. Emperyalistlerin kendi çıkarları doğrultusunda sürekli bir şekilde "Kürt sorunu"ndan söz etmeleri, kendi çıkarları açısından bu soruna yatırım yapmaları da meselenin uluslararası alana taşınmasına hizmet etmiştir. Kürt sorununun çözümünde emperyalistlere dayanmak isteyenler, onlardan medet umanlar Kürdistanlı işçi ve emekçileri yanıltıyorlar. Emperyalistlerin Kürt sorunu Kürt işçi ve emekçileri yararına çözmek gibi bir planları yoktur. Onlar bu soruna kendi çıkarları ölçüsün-

de burunlarını sokmaktadır. Bu yalın gerçek üzeri örtülemeyecek derecede meydandadır. Emperyalist büyük güçlerden Avrupa Birliği'nin (AB) Kürt politikasının bazı yönlerine bakalım.

AB'nin Kürt politikası: Tarafları oyalamak!

Avrupa Birliği'ni 15 (onbeş) devlet oluşturuyor. Bu devletlerin hemen hepsinin Kürt ulusal sorunu hakkında bir görüşleri ve girişimleri bulunmaktadır. Bunun yanı sıra AB olarak da Kürt ulusal sorunu ve Kürdistan somutunda belli bir planları ve buna denk düşen bir pratikleri mevcuttur. Hem tek tek devletler nezdinde ve hem de AB olarak Kürdistan devrimine ve Kürt ulusal sorununa yaklaşım emperyalist çıkar siyasetine dayalıdır. Kürt sorunu bağlamında güncel politikalar, orta ve uzun vadeli planlar bu hesaba bağlı olarak yapılır. Emperyalistlerin sorunlara kendi çıkarları açısından yaklaşmaları temel unsurdur; bu, sistemin karesidir. Hükümetlerin değişmesi, partilerin yerlerini başkalarına bırakmaları ve yöneticilerin farklılaşması kesinlikle işin özüne ilişkin hiç bir ciddi değişikliğe yol açmaz. Bu değişiklikler, AB bünyesindeki sermayenin planlarına/hedefine ters düşmeyen ufak tefek ayrıntılardır. Dolayısıyla AB'yi oluşturan devletlerin yönetiminde kimi zaman sosyaldemokratların ya da muhafazakar ağırlığın öne geçmesi; hatta kendisine "sosyalist-komünist" yaftası takanların (bunların "sosyalist/komünist" laflarını sahtekarca kullandıkları, "sosyalist-komünist" yaftalı bu partilerin emperyalist sistemin çıkarlarını savundukları bilinçte tutulmalıdır! / BN) ve yeşillerin hatırı sayılır bir yer edinmeleri vb. özde herhangi bir şeyi değiştirmiyor. Bunların tümünün varlık nedeni emperyalist sistemin çıkarlarına hizmettir. Nitekim şu anda Avrupalı 15 devletin büyük çoğunluğunda "sosyaldemokratlar", "sosyalistler" iktidardır ve fakat düne oranla özde değişen hiç bir şey yoktur. Yarın da böyle olacaktır; çünkü aslo- lan sermayenin çıkarlarının güvencelenmesidir. Kürt sorununa yaklaşım bağlamında da esas olan budur.

Eğer arada bir "Kürtlerle dialog başlamalı, Kürtlere kültürel özerklik sağlanmalı" (AB Dönem Başkanı, Lüksemburg Dışişleri Bakanı J. Poos, Eylül 1997) deniyorsa, bunlar tamamıyla gelecek döneme ilişkin planlarının uygulanabilmesi için zemini olgunlaştırma atakları olarak algılanmalıdır. Sarfedilen bu tür sözlerin bugün açısından pratiğe aktarma bağlamında bir değerinin bulunmadığının, AB'nin bugün Kürtlere kültürel özerklik sağlanması yanlısı bile olmadığının görülmesi gerekir. AB'nin bugünkü çıkarları faşist TC'yi ve bölgenin diğer sömürgeci güçlerini "Kürtlere kültürel özerklik" için gözden çıkarmaya engeldir. Bu gerçeği göremeyenler, ya da gördükleri halde bilinçli tercihte bulunanların aslında AB'nin aldatma ve oyalama tuzağına düştükleri bir suçlama değildir. AB, hiç bir biçimde çıkarlarının "Kürt sorununun çözümü" noktasında zedelenmesini istemez. Pratik tavrı bunu binlerce kez kanıtlamaktadır.

AB tarafların kendisine uzun vadede darılmasını arzulamamaktadır. Bunun içindir ki her defasında iki taraf için de geçerli olan formaliter kararlar ve öneriler çıkarmaya özen göstermektedir. Bazen TC'den yana, zaman zaman da güya Kürtlerden yana tavırlarını öne geçirmesi çok ince bir taktikten öte anlam ifade etmiyor. Takınılan tavırlarla tarafları oyalama ve elde tutmaya çalışılmaktadır. Bazı AB devletlerinin bazen TC karşıtı gibi gözükken kimi girişimleri de bu çerçevede ele alınmalıdır.

En son, Avrupa Parlamentosu 3 Aralık 1998'de aldığı bir kararda Kürt sorununun çözümü için "Uluslararası Konferans" önerdi. Daha önceleri de benzer bir dizi karar ve öneri sundu, girişimde bulundu.

Peki ama bu Kürt ulusunun menfaatine bir gelişme midir?

Avrupalılar bu tür girişimlerini bu yüzyıl boyunca değişik içerik ve düzeylerde sürdürdüler. Ne oldu? Gerçekten Kürt ulusunun gerçek çıkarları doğrultusunda bir adım mı atıldı?

Hem Sevr'de Kürtleri hatırlayan ve hem de Lozan'da Kürtleri ulus olarak tarihte silmek isteyen yine bu emperyalist Avrupa devletleri değil miydi?

Bugüne bakalım...

Halepçe kimin eseridir?

Yıkılan, yıkılan, boşaltılan onbinden fazla Kürt köyü yalnızca doğrudan Kürdistan'ın parçalarına konan sömürgecilerin bir marifeti olarak gösterilebilir mi?

Emperyalistler olmadan, somut olarak AB'li emperyalist devletler destek vermeden sömürgecilerin tek başlarına bu denli pervasızlaşmaları mümkün müdür? vb. vb. Bunlar uzatılabilir. Ancak görülmesi gereken şudur; emperyalistler Kürt ulusunun sömürgeci baskı altına girmesine bizzat onay vermiş, bu baskının devamına ortak olmuştur. Söz konusu olgular, özellikle Avrupa'ya bel bağlayanlar tarafından görmezlikten gelinmektedir. Yukarıdaki gerçekler bilince çıkarılmadan atılacak her adım, bağlanacak her umudun sonu hüsrandır. Olguları görmezden gelen, emperyalistlerden medet umanlar, aslında ezilen Kürt ulusunun mücadelesine zarar vermekten başka bir işe yaramıyorlar.

Emperyalistlerin Kürt sorununa yaklaşımı, aynı zamanda emperyalist güçler arasında yürüyen dalaşın, rekabetin durumunu da göstermektedir. Ortadoğu üzerine ABD ve AB arasında içten içe sürmekte olan dalaş bir biçimiyle Kürt sorununda da kendini dışa vurmaktadır. Emperyalist güçlerin Kürt sorunu bağlamında zaman zaman farklı söylemleri dile getirmelerinin nedeni burada yatmaktadır. Zaman zaman AB'nin PKK'yi legalleştirme, kabul edilebilir noktaya çekme sinyalleri vermesi karşısında ABD'nin PKK'yi ezme, yoketme operasyonlarına fiilen katılması emperyalistler arası çıkar dalaşının bir ürünüdür. İşin özü; emperyalistlerin derdi Kürt sorununu çözmek değil, bu sorunu kendi çıkarları için kullanmaktır. Mücadelenin esası bu bağlamda yürüyor. Bu mücadelede liberal, sağcı ya da sosyalist, yeşil ayrımı olmaksızın, herkes kendi tarafını, daha açıkçası devletinin çıkarlarını savunuyor. Öncelikli olan

kendi devletinin çıkarıdır ve bu çıkarı garantilemenin yollarından biri de aynı alanda rekabet eden başka devletlere karşı hummalı faaliyetini eksiltmemek, zaafa uğratmamaktır. Olgu budur.

Yukarıdaki olguya bir dizi örnek verilebilir. Son Roma sürecinde Yeşiller Partisi Milletvekili Vito Leccese'nin dedikleri konumuz bağlamında yeterli olacaktır. Şöyle diyordu bu milletvekili:

"Kürt sorunu bir Avrupa sorunudur ve Avrupa ülkeleri bir an önce bu sorunla yüzleşmelidir." (21 Kasım 1998, Evrensel)

Evet, çünkü bunlar için; Kürdistan coğrafyasında etkili olmak, bölgede egemenliğini geliştirmek ve zamanla perçinlemek hayati önemdedir. Önce ABD ile rekabet etmek, sonra Rusya ve benzer pozisyonunda bulunanların etkisini azaltmak için AB bunlara karşı rekabet yapmalıdır ve fakat AB içinde de her devlet kendi konumunu öne çıkarma kavgasını unutmamalıdır! Bu işler yapılırken, elbette Kürtler de unutulmayacaktır! Haliyle bu sorunla "yüzleşiyorlar" ve paketler sunuyorlar, görüşmeler yapıyorlar, kendi cephelelerinde bir adım daha ileriye doğru atmak istiyorlar. Böyle bir gelişme emperyalist devletler açısından anlaşılmalıdır. Onlar kendileri için ihtiyaç olanı yakalamaya çalışıyorlar. Ancak, bundan sömürge Kürdistan'ın, mazlum Kürt ulusunun hiç bir menfaati yoktur.

AB'den yana beklentiye giren Kürtler...

Emperyalizmin "Kürt sorunu"nun çözümüne müdahalesini bekleyen kesimler içinde, AB somutunda özellikle PSK çok harareti bir şekilde başı çekmektedir. Bunlar, Kürt meselesinin çözümünde "uygar Avrupa ile birlikte" hareket etmeyi ve öz olarak AB'nin uygun bulduğu çerçevedeki bir çözümü açıkça istemektedirler ve bundan kesinlikle rahatsızlık duymamaktadırlar. PSK'nın AB nezdinde dilek, istek ve temenni rekoru kıran bir Kürt partisi olarak epey mesafe katetiğinin vurgulanmasında yarar var.

Sosyalemperyalist ülkelerin yıkılmasından sonra bu parti yüzünü bir bütün Avrupalı emperyalistlere çevirecek buradan gelecek çözümle sonuç almak istemektedir ve politikalarını bu temelde oluşturmaktadır. PSK'nın AB ile ilişkiler konusunda ve içine girdikleri beklentiler itibarıyla bir bakıma öncü rolüne soyunması yalnızca parti olarak kendisini öne çıkarma şeklinde anlaşılmamalıdır. PSK, Kürt ulusal hareketini bütünüyle kendi açık uzlaşmacı, reformist çizgisine getirme siyasetinde mesafe katetmeye çalışıyor. Bu noktada başarısız olduğu da söylenemez. Haliyle bu noktada gösterdikleri performans itibarıyla rekorun kendilerinde olması ve bundan bir üstünlük imajı vermeleri bir yerde normaldir. AB'nin sorunu sahiplenmesi temennilerini her fırsatta dillendiren bu partinin gerçekten Kürt ulusal sorununun çözümüne katkı sunmadığı ve esas olarak halkımızı emperyalistlerin kuyruğuna takarak gerçek kurtuluş yo-

lunun gözlerden gizlenmeye çalıştığı artık görülmelidir. AB'den beklenti bağıntısında bu çevrenin onlarca çağırısı içerisinde yalnızca birini buraya almak bile bunların kime hizmet ettiğini öğrenmek açısından yeterlidir. PSK bildirisinde şöyle deniyor:

"İtalya hükümeti, Kürt sorununu bir uluslararası konferansın gündemine getirme düşüncesini hayata geçirmeli, diğer AB ülkeleri buna destek vermeli ve AB sorunu bizzat gündemine almalıdır." (Hêvi, 10-16 Ocak'98)

Görüldüğü gibi, AB devletlerinden alacağı olası bir destekle Kürt sorununda bir yere varılabileceği savunuluyor. Zaten bunlara göre Avrupa 'da pekçok devlet ve hükümet, çevre Kürt dostudur ve bunlar eninde sonunda Kürtler için mutlaka olumlu bir şey yapacaklardır! Öyle ki; çıkardıkları gazete ve dergilerde, AB bünyesindeki kurumların, içinde Kürt sözü geçen her açıklamasına büyük bir istekle sarılmaktadırlar. Örneğin "Avrupa Parlamentosu kararı: "Kürt sorununun barışçıl çözümü desteklenmelidir" ya da "Alman Parlamentosu Kararı: Kürt sorununa barışçıl çözüm zorunlu" gibi açıklamalar çarşaf çarşaf yayınlanır ve bununla meselenin AB girişimleriyle çözüleceği propogandası doğrudan verilmiş olmaktadır. AB'nin bu kararlarının yanında, haklı ulusal kurtuluş savaşının karalandığı, somut olarak PKK'nın kınandığı, Kürt ulusunun meşru savunma hakkının "terör" olarak değerlendirildiği; AB ülkelerinde Kürt ulusuna karşı baskı ve sindirme politikalarının uygulandığı, Kürt köylerinin bu kararı alan devletlerin onayı ile yakıldığı-yıkıldığı vb. olgular ise gözardı edilir. Arada bir itiraz edilmesi ise bunca beklenti karşısında tam bir gülünçlükten öte bir anlam ifade etmez.

PSK'nın yoğun ve aktif girişimleri neticesinde sahip oldukları bu müdahale görüşü kendileriyle sınırlı kalmazdı, kalmadı da... Nitekim son yıllarda Kürt ulusal hareketlerinin esas bu sorunun çözümünün AB kapısından geçtiğine kendini ikna etmiş gözüküyor. Asıl tehlikeli olan da aslında bu evrimin yayılarak geniş bir kabul görmüş olmasıdır.

Kürt sorunu AB emperyalistleri ya da herhangi bir emperyalist güce dayanarak çözme istemiyle kurulan ilişkiler ve beklentilerin halkımızın çıkarına olmadığı, böyle bir siyasetle Kürt sorununun çözülemeyeceği; tersine, bu yaklaşımın sorunu çıkmaza soktuğu bilinmelidir ve bu tarihsel olarak da kanıtlanmıştır.

Kürt ulusal sorununun gerçek çözümü emperyalistlerle birlikte değil, ancak emperyalizme karşı mücadele ekseninde gerçekleşir. Bu işin başka yolu yoktur. Bu da tarihsel olarak kanıtlanmıştır.

AB "sosyalistlerinin" tavrı...

AB bünyesinde bulunan devletlerin kiminde iktidarı elinde tutan veya en azından hükümet kuran ve ortaklık eden "sosyalist", "komünist" kimlikli parti ve çevrelerin Kürt ulusal sorunu somutunda sahip oldukları siyaset, kendilerini sosyal-demokrat, yeşil, liberal ve açıktan sağ olarak adlandı-

ranların bu konudaki siyasetiyle bir ve aynı siyasettir. Olgu şudur: AB'li "sosyalistler/komünistler" de AB devletlerinin ortak çıkarları doğrultusunda konuya yaklaşmaktadır.

AB "sosyalistlerinin" kimi söylemlerinin bazı Kürt çevreleri tarafından sevinçle, abartılarak sunulması ve hatta Avrupa "sosyaldemokrasisinin" "Kürt dostu" vb. olduğunun ileri sürülmesi olgular karşısında beş para etmiyor. Avrupa "sosyaldemokrasisinin" desteği ve yaklaşımıyla Kürt ulusal mücadelesinin kanla bastırıldığı giderek gün yüzüne çıkıyor. Halkımız içinde bulunduğu süreçte bu tür düşüncelerin gerçeği yansıtmadığını kendi pratiğiyle tanık oluyor.

Emperyalist çıkarların bekçisi AB "sosyalistlerinin" işin özüne emperyalist devletlerinin çıkarlarını gözetecek yaklaşımları, sistemin ayakta durmasına "sosyalistlik" söylemi ile katkıda bulunmaları ve kendilerine biçilen rol ve yapmak istedikleri bir bütün yanyana getirildiğinde; Balkanlardaki gelişmeler karşısındaki tavırlarının veya Ortadoğuya ilişkin görüşlerinin, bu bağlamdaki tavır alışlarının Kürdistan bağlamında da tam bir uyum arzettiğini öne sürmek tamamen objektif bir saptama olacaktır. Kürt ulusal sorununun güncel olarak bunlar tarafından dillendirilmesi kelimenin gerçek anlamında tam bir aldatmacadan öte bir anlam ifade etmiyor. Aldatmacadır, çünkü bugün itibarıyla bir dizi Kürt politik çevresinin ciddi şekilde AB bünyesinde Kürt sorununun çözümü doğrultusunda adım atılmasını bu tür çevrelerden beklemeleri tavrı ancak AB "sosyalistlerinin" yarattığı beklentinin sonucudur!

Bol keseden "Kürt sorunu Avrupa sorunudur" ya da "uluslararası bir konferans konusu mutlaka üzerinde durulması ve incelenmesi gereken bir konudur" türünden laflar ediliyor.

Evet, "Kürt sorununun Avrupa sorunu olduğu" belirlenmesi bir yönüyle doğru. Neden mi? Diğer boyutları bir yana, eğer Kürt ulusal sorununun temelden çözülmesi isteniyorsa, bu soruna; emperyalizme karşı mücadele, bu somut bağlamda AB'li emperyalistlere ve diğer bütün emperyalist devletlere karşı da tavır alınarak, onlara karşı antiemperyalist bir hatta ilerlemek ölçüsünde çözüm bulunabilir.

Avrupalıların bu işin içinde olduğu ve fakat bugünkü koşullarda emperyalist çerçevede içindeki bir çözümden de yana olmadıkları açık. Bunların esas istedikleri: AB somutunda kendileri ile TC arasında varılan çıkar birliğine açık kimlikleriyle Kürt ulusunun da entegre edilmesidir. Bu noktada da, bugün bunun olabilirlik şansını görmediği için de, AB "sosyalisti" işi geleceğe havale ederek, kendine umut bağlayan Kürde "biraz daha bekle" demektedir. AB sosyalistinin "bekle" demeye kendince hakkı vardır, çünkü büyük çıkarları bu "bekle" lafının ardında gizlidir. Böyle olduğu içindir ki, Kürt ulusal sorununun "incelenmesi gereken bir konu" olduğu tespitine varıyor.

En son Roma süreci ile birlikte Abdullah Öcalan şahsında bu "sosyalist" ve "komünist" tayfasının ne menem tekellerin bekçileri olduğu fazlasıyla kanıtlandı. Bu "Kürt

dostu" "sosyalistler" çıkarlarını zedeleyeceği için A. Öcalan'a siyasi sığınma hakkı bile vermediler. Yıllardır bu "sosyalistlere" bel bağlayan Kürtlerin nasıl bir siyasete sahip oldukları ortada!

AB'nin tercihi Kürtler değil, TC'dir!

Bazılarına göre, AB bünyesinde yer alan kimi devletlerin bazı yöneticileri filan "Kürtleri TC'ye tercih etme eğilimi taşımakta"dırlar. Özellikle "sosyaldemokrasinin", bazen "sosyalistlerin" ve yeşillerin Kürtlerin "dostu" oldukları tespit ve propogandasıyla, onlar adına onlara dayanarak Kürtlerin kendilerine bir yer edinebileceklerini ısrarla öne çıkarmaktadırlar. Avrupalı emperyalistlerden yana içine girilen bu beklentinin şu anda tek taraflı bir aşka benzediği görülüyor. Çünkü AB devletleri en azından şu aşamada bu aşka karşılık vermemektedirler. Avrupalı emperyalistler bölge coğrafyasında Kürtlere önemli bir rol biçmekte ve bu açıdan Kürtler üzerine politika yapmaktadır. Ancak, verili durumda kesin şekilde bir Kürt devleti oluşumunu arzulamamaktadırlar. Bu kadar da değil, aynı zamanda federasyon ve geniş bir otonomi de istememektedirler. Bütün bunlar şu anlama gelir ki, AB emperyalistleri bölgede sınırların oynamasına –kendilerinin ısrarla altını çizdikleri bir olgu– asla taraftar değillerdir. Kültürel haklar alanında bile yeterince ciddi olmadıklarını binlerce kez kanıtladıkları bir süreçte tercihlerinin kesinlikle TC'nin birtakım reformlarla yeniden yapılandırılması olduğu ve bu yeniden düzenleme işlemini Kürtlerle birlikte yapmaları bağlamında Kürtlere bir rol biçilmektedir. Orta vadeli plan budur.

Aşağıdaki tablo bile tek başına AB'nin Kürtleri neden TC'ye tercih etmediğini ortaya koymaya yetiyor.

TÜRKİYE - AVRUPA BİRLİĞİ DIŞ TİCARETİ

Yıllar	AB'ye yapılan ihracat (Milyon \$)	Toplam ihracata oranı (%)	AB'den yapılan ithalat (Milyon \$)	Toplam ithalata oranı (%)
1993	7.599	49.5	13.874	47.1
1994	8.635	47.7	10.915	46.9
1995	11.071	51.2	16.861	47.2
1996	11.549	49.7	23.138	53.0
1997	12.237	46.6	24.837	51.1
Ocak 1997	8.793	46.4	17.699	50.7
Eylül 1998	9.375	49.1	17.702	51.6

(Kaynak: DİE ve DPT) (Hürriyet, 2 Ocak 1999)

Türkiye'de şoven çevrelerin ve kimi devlet "sosyalistlerinin" Batılıların yeni bir Sevr girişimi içinde bulundukları ve Kürtlere bir Kürdistan devleti kurdurtmak üzere oldukları türünden yalan ve histerilere karşın Avrupalıların kesinlikle Kürtlere Kürdistan devleti hediye etmeyecekleri gayet berrak bir durumdur.

AB emperyalistlerin istemi; Türkiye'de yaşayan Kürtler insan hakları çerçevesinde, kültürel ve etnik düzlemde kimi yolların ve kanalların açılmasıyla bir bütün sisteme entegre olmalı, TC varlığını Kürtlerle birlikte sürdürmelidir. Berrak olan budur. Bu durumda, AB çevrelerinin tavrını TC karşıtı ve Kürt dostu göstermenin Kürdistan devrimine bir yararı yoktur. Böyleleri en çok dikkatleri gerçek özgürlükten ve bağımsızlıktan uzaklaştırır o kadar.

AB ve ABD Kürtlerin umudu olamaz, olmamalıdır!

Geçmişteki Kürt ulusal direnişlerinde emperyalizme karşı tavrı bağlamında meselenin üzerinde ısrarla durmamızın bir dizi nedeninin bulunduğunu her defasında ortaya koymaya çalıştık. Güncel gelişmelerin ele alındığı her durumda, bu konu hakkında gerekli duyarlılığı göstermek ve hangi yöne doğru yol alındığını ortaya koymak önemlidir.

Emperyalizme karşı olmak, soyut bazı saptamalarla geçiştirilemez. Tamamen somut ve anlaşılır bir tavrı sahibi olmak ve bunu yaparken emperyalist devletler arasında ayrıma gitmeksizin bir bütün olarak emperyalist sistemi mahkum etmek, onu karşıya almak gerekiyor. Ülke düzleminde maalesef hem teorik saptamalarda ve hem de pratik ölçekte bu alanda müthiş bir zaaf söz konusudur. Her şey bir yana Güney Kürdistan'da doğru olan emperyalizmin işbirlikçiliğinin övünülecek bir argüman haline getirilmesi ve genel olarak antiemperyalizmin gereksizliği üzerine çekilen vaazlar durumun vehametini açıkça göstermeye yetiyor.

Güney parçasının Kürt partilerinden bazılarının Amerikan emperyalizmi şemsiyesi altına girmede ısrarları biliniyor ve açık ki bu ibret verici bir durumdur. Güneydeki halkımıza "rahat bir nefes aldırma" adına Amerikan emperyalizmi ile girilen bu ilişki tartışma götürmez şekilde Kürt ulusal mücadelesine vurulmuş büyük bir darbedir. Kuzey'de KDP tarzı siyaset yapanların Amerikançılığı da aynı şekilde tiksinti vericidir.

Bazı Kürt siyasal çevreleri arasında Avrupalı emperyalistlerden beklenen destek gelmeyince, Amerikalı emperyalistlerden yana tavrı takınma eğilimi giderek açıklık kazanıyor. Bunların iki güçten birinin yanında istikrarlı duruş sergilemedikleri gerçek, ancak ona rağmen öncelikler bakımından birini kendilerine yakın görmeleri ve bazı pozisyonlarda kısa vadeli işbirliği planları sunmaları olgusudur. AB'den yana umduklarını bulamadıkları şartlarda, bunun karşıtı ve bir yerde alternatifi olarak ABD emperyalizmini görme/gösterme tutumunun yanlışlığına ve tehlikeli oluşuna bir kez daha dikkat çekmek gerekiyor.

Emperyalistlerin bölge düzleminde süren rekabetinde, Kürt ulusunun ulusal demokratik mücadelesini yürütürken herhangi bir emperyalist devlete dayanması, ondan destek arayışı içine girmesi; bölgeye, halkların lehinde bir çözümün gelmesine yolaçmayacaktır. Bu-

nun örnekleri fazlasıyla ortadadır. Yeni dünya düzeni ile AB nezdinde Avrupa merkezli "yeni uygar düzen" arasında özde en ufak bir farklılık yoktur. Bugün Amerikan emperyalizminin YDD'ni Güney Kürdistan'da oturtma çabası içinde olması nasıl ki Güneyli halkımızın doğru olan zararına ise, aynı şekilde AB'nin uygar düzeninin Kuzey için ortaya attığı "çözüm" paketleri de bundan farklı bir sonuç getirmeyecektir.

İki emperyalist merkez arasındaki rekabette yararlanmak ile bu planlardan birinin uygulanabilir olduğunu telkin etmek çok farklı şeylerdir ve bunlar asla birbirine karıştırılmamalıdır. Tarihsel gelişme sürecinde Kürt siyasal yaşamında bu iki unsur içiçe geçirilmiş, emperyalistlerarası çelişkiden yararlanma adına her defasında bir emperyalist güce yamanma pozisyonuna düşüldüğüne tarih tanıklıktır.

Avrupa'ya umut bağlamış ya da böyle bir niyet taşıyan her kesimin şunu artık açıkça görmesi gerekiyor:

AB üyelerinin ve onun içindeki ikiyüzlü "Kürt dostlarının" biricik görevi Kürtleri oyalamaktır; yerine göre aldatmaktır ve her şeyden önce onları gerçek özgürlüklerinden mahrum bırakmaktır. Bu bakımdan AB ve onun adına atılan adımlar bir aldatmacadan ibarettir ve kısaca AB'den Kürt ulusunun kurtuluşuna yarar değil zarar gelir.

Sonuç...

AB için "Kürtlere ilgi" yalnızca ve yalnızca kendi çıkarlarının gözetilmesidir. Unutulmasın ki, emperyalistlerin kıskançlıkla kendi çıkarlarını gözettiği bir olayda asla halkların özgürlüğü ve kurtuluşu gözetilmez. AB merkezli emperyalist devletler, Kürtler için ne kadar "tarihi"(!) kararlar alırlarsa alsınlar, temel yaklaşımları bölgedeki çıkarlarını güvenceye almaktır. Sömürgeci şiddet altında katledilen Kürt ulusu için kesinlikle bir özgürlük adımı olan ya da olmayan AB'nin zaman zaman "Kürt sorununa barışçı bir çözümden yanayız." açıklamaları da kesin bir biçimde güncel boyutu itibarıyla ciddiyyetle yoksun tamamen aldatmaca ve oyalama amaçlı açıklama ve çağrılardır. Bunlara, bu uygar emperyalistlerin teslimiyet programlarına kanmamak gerekiyor. Doğru tavrı, Kürt ulusal meselesine Amerikan emperyalizminin "Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde geliştirdiği planlara karşı durmak gibi; AB emperyalistlerin "YDD'den farkı olmayan çözüm planına da hayır demek ve her ikisine birden karşı çıkarak doğru olan devrim ve bağımsızlık çizgisini geliştirmektir. Ara yol yok: Ya emperyalistlerin sistemi reorganize planı ya da emperyalizmi de yenecek olan devrim ve bağımsızlık planı...

Bu ikisinden biri tercih edilmek zorundadır.

Komünistler Kürt ulusunun ikinci planı sahiplenmesi durumunda kurtuluşunun ve bağımsızlığının sağlanacağına inanıyor ve bunun için mücadele ediyorlar.

Doğru olan yol budur!

10 Şubat 1999 X

17 Eylül Washington Anlaşması ve bir iki not...

Birkaç ay önce Amerika'da yanyana getirilen IKDP Başkanı Mesut Barzani ile YNK lideri Celal Talabani, refakatlerindeki diğer önder kadrolarının da bulunduğu bir görüşme maratonunun ertesinde, Amerikan emperyalistlerinin bölge yöneticileri huzurunda, adına 17 Eylül Washington Anlaşması denilen yazılı metne imza attılar. Gerçi bunun kaçınıcı imza olduğu bilinmiyor ama, bu kez sarfedilen mürekkep henüz kurumadan bu anlaşmanın öncekilerine oranla çok daha kapsayıcı ve uygulanmak üzere parafe edildiği hemen ilk günlerde ortaya çıkmaya başladı.

Gizli görüşme meraklısı bu iki Kürt canbazın, açıktan/resmi görüşmeler öncesi yapılan gizli toplantılar ve pazarlıkların içeriği ve kapsamına neleri dahil ettikleri bilinmiyor. Yine de gelişmelerin daha yakından görülebilmesi ve anlaşmanın ne tür bir içeriğe sahip olduğunun anlaşılabilmesi için önce imza edilen metnin içinde nelerin bulunduğu bakmakta fayda var. Anlaşmanın kamuoyuna yayınlanan bölümünde şunlar söylenmektedir:

"Güney Kürdistan'da bölgesel meclis seçimlerinin yapılması, petrol ve sınır kapılarından elde edilen gelirin halkın ihtiyaçlarına göre dağıtılması, Kuzey Kürdistan sınırının güvenliğinin sağlanması, PDK ve YNK arasındaki çatışmalara son verilmesi, yönetimde güç paylaşımı." (Özgür Politika)

Önce, pekçok çevrenin iddia ettiği "Washington anlaşmasında Irak ile federe bir yönetim" ya da "Kuzey Irak'ta ikinci bir İsrail, Kürt devletinin yaratılması" türünden yaklaşımların, bugün için abartılı tespitler olduğuna, katı inkar ve ırkçı siyaset üzerine Kürt ulusuna imhayı dayatan devletlerin görüşü olduğuna işaret etmek gerekir.

Anlaşmanın, yukarıya aldığımız maddeleri içinde şimdiye kadar uygulanabilen bölümü pratikte PDK ve YNK arasındaki çatışmaların durdurulması ve bu iki partinin uzunca bir aradan sonra ikili görüşmelere başlamış olmasıdır. Anlaşma kapsamına alınan "Kuzey ile Güney arasındaki 'sınır'ın güvenliğinin sağlanması" maddesi ise zaten daha önceden uygulamada olduğu için, bu maddenin ilgili anlaşmaya dahil edilmesi işin garantilenmesi anlamına gelmektedir. Bu 'garanti'ye öteden beri sadık kalınmaktadır. Zira bu noktada anlaşmadan sonra çok aktif birtakım unsurların saldırı alanına dahil

edildiği ise üzerinde durulması gereken bir öneme sahiptir. PDK'nın PKK'e karşı son yıllarda bir savaş durumunda oluşu ve anlaşmanın akabinde son aylarda yoğun saldırılara geçmesi doğrudan Washington'da varılan mutabakatın bir sonucudur. Aynı şekilde YNK'nin karakteristik özelliğini devreye sokarak, bir müddet bekledikten sonra PKK'ye karşı saldırıya geçmesi de yine bu anlaşmanın getirdiği bir yükümlülük çerçevesinde ele alınmalıdır.

İşin özü, ABD emperyalizmi bu iki güneyli odaktan her ne biçimde olursa olsun PKK'ye karşı uzak durmalarını ve bunu fiili olarak kanıtlamalarını istemiştir ve bu politikasında arzuladığı sonuca ulaşmıştır. ABD emperyalizminin varılan düzeyi yeterli görmediği ise bir başka olgudur. Amerikan emperyalizmi güneyli bu iki işbirlikçi odağı tek başına askeri önlemlerle PKK'nin üzerine saldırtmamakta, yanısıra ideolojik ve siyasal bakımdan da üzerinde bir baskı kurmalarını arzulamaktadır. Böylece PKK'ye yönelik çok kapsamlı bir saldırı planını adım adım devreye sokan Amerikan emperyalizmi, bir ölçüde yer yer planını güneyin bu işbirlikçi güçleri aracılığıyla da gündeme getirmekte ve bunda açıktan başarılı olabilmektedir.

Washington anlaşmasının kapsamında bulunan en önemli hedeflerden biri, güney'in rakipsiz bir şekilde Amerikan emperyalizminin cirrit attığı bir alan haline dönüşmesidir. Bunun yolu, sözkonusu alana idari ve hukuki bir statü kazandırmaktan geçtiğinin tam bilincinde olan bu haydut güç, bu amacına bağlı olarak güneyde "bölgesel seçimlerin yapılması"nı şart koşturmaktadır. Bu amaçla Birleşmiş Milletler ve diğer bir dizi uluslararası gücü devreye sokmakta, bu alanı ilgi odağı haline getirerek kendisinin rakipsiz olduğunu kanıtlama peşindedir. Saddam'a karşı uzunca bir zamandır yürütülen çeşitli saldırıların bir yanını da Güney Kürdistan'a idari açıdan yasal bir kimlik kazandırmaktır. İşte Washington Anlaşması'yla varılmak istenen asıl yer de bu noktada toplanmaktadır. Ancak burada bazı pürüzlerin bulunduğunu ve bunların giderilmesinin gayet önemli bir nitelik arzettiğini de yine bizzat ABD emperyalizmi tespit etmiş durumdadır. Bu konuda pürüzler iki noktada toplanmaktadır. Birincisi; güneyli işbirlikçilerin kendisine tam bir sadakat göstermesi, ikincisi ise; bölge devletlerinin aldığı/alacağı tutumları en az zararlı telafi etme

kaygısı. Detaylara girmeksizin şunlar söylenebilir; ABD emperyalist devleti PDK ve YNK ile yolun sonuna kadar birlikte yürüyebileceği hususunda az da olsa şüphelere sahiptir. (Bu bağlamda, Talabani'nin Washington Anlaşması'na atfen "Sevr'den bu yana imzalanan en iyi anlaşma" övgüsünde bulunması da tecrübe sahibi ABD emperyalizmini iknaya yetmemektedir...)

ABD, bu güçlerin başka emperyalist devletlerin ve bölgede Amerikan emperyalizminin çıkarlarına ters yönde hareket eden bölge devletlerine yönelme ihtimalini somut bir tehlike olarak görmektedir. Zaten bu endişeleri taşımasından ötürü, güneye değişik adlar altında bizzat kendi kuvvetlerini yerleştirmeyi ihmal etmemektedir. Diğer anlamıyla bu iki gücün üzerinde kendi denetim mekanizmalarını kurmuş durumdadır. İkinci kaygı bağıntısında ise; Amerikan emperyalizmi tehditlerini eksik etmemektedir. Saddam'a doğru bir kayışı önlemek açısından güneyli bu iki gücü şamar oğlanına çevirdiği olgusu ve yine İran'la ilişkilerine doğrudan müdahale etme tutumu dikkate alındığında, PDK ve YNK'nin kendi yörüngesinde çıkmamalarına büyük özen göstermektedir.

Türkiye bağlamında da ABD'nin istekleri gerçekleşmektedir. Güneyli bu iki işbirlikçi odak esasında Amerika'nın Türkiye ile ilişkiler bağıntısında çizdiği çerçevede hareket etmektedirler. Ankara sürecinin yerini Washington Anlaşması sürecinin uygulanmasına bırakması da bunun somut kanıtıdır. En son, başında Amerikan emperyalizminin bulunduğu bir komplo ile PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Türk sömürgeci devletine teslim edilmesi bir dizi açıdan Washington Anlaşması'nın daha güçlü bir biçimde gerçeğe dönüştürülmesiyle de ilintilidir ve bu Türk devletine yapılan görüşmeler ertesinde verilmiş bir güvencedir. Haliyle anlaşma ile birlikte Türk devletinin güneye daha az sarkması(!) sağlanmış olacaktır.

ABD, attığı bu adımla bir yandan faşist Türk devletinin Washington Anlaşması'na yönelik kaygı ve itirazlarını geri çevirmiş, diğer taraftan güney somutunda iki işbirlikçi odağa yaptığı işle kendilerine yardımcı olduğunu kanıtlamıştır. Irak gericiliğini hedef tahtasına oturtan, Suriye sömürgecilerini "etkisiz" duruma sokan ve İran mollalarına tavrı belli olan Amerikan emperyalizminin geriye kalan Türk devletini de A. Öcalan'ı kendisine teslim ederek yoluna dolu dizgin devam etmeyi bir ölçüde başarmıştır. Artık bundan sonrası, anlaşmanın planlandığı şekilde hızla sona doğru götürülmesidir.

Washington Anlaşması'nın birdenbire 17 Eylül günü ortaya çıkmadığı görmek isteyen herkes açısından gayet bariz bir gerçektir. Öncesi gelişmeler kısaca hatırlanıldığında (Birinci Körfez Krizi ve ardından kurdurulan Güney Federe Kürt Devleti, akabinde bizzat Amerikanın kıskırtmasıyla ortaya çıkan belirsizlik ve kargaşa/çaşırmalar, ajan ordusunun güneye yerleştirilmesi, Çekiç Güç'ün bölge üzerinde konuşlandırılması, Saddam'a yönelik aralıksız süren saldırılar, Ankara sürecini geriye çekme vb.) anlaşmanın zemininin çok önceden olgunlaştırılmaya girişildiği görülecektir.

ABD'nin tam da bu dönemde genel olarak tüm parçalar nezdinde Kürt sorununun varlığına işaret etmesi ve çözüm planları geliştirmesi; bunu yaparken özellikle kuzeydeki ulusal harekete yönelik imhayı dayatması bariz bir gerçekliktir. ABD'nin Kuzey Küdistan'daki hareketi imha etme planını uygularken, başlıca amaçlarından biri, faşist Türk devletini bölgede kendi çıkarları için tepe tepe kullanmak; ikincisi, bölgenin efendisinin kendisi olduğunu hatırlatmak ve böylece kendi onayı olmadan bölgede güç olabilecek gelişmelere izin vermeyeceğini ilan etmek; üçüncüsü, bölgede ancak doğrudan kendi işbirlikçisi olanların hareket alanı bulabileceğini göstermektir. Bu çerçevede "Apo'ya hayır, PKK'siz Kürt sorununun çözümüne evet" seneryosuna uygun olarak Abdullah Öcalan'ı etkisizleştirerek PKK'yi tasfiye etme yönünde açıktan en saldırgan bir pozisyon içinde hareket etti. Artık Güney'in yeniden önderliğinde şekillendirileceği kararının verildiği andan itibaren ise, diğer şeylerin yanında politikasının merkezine koyduğu argümanlardan birini de her ne pahasına olursa olsun Abdullah Öcalan'ın doğrudan etkisiz hale getirilmesi idi. ABD uşaklarına verdiği söze ne kadar sadık kaldığını göstermek için, hiç gecikmeden PKK lideri Abdullah Öcalan'ı faşist TC'ye teslim etmede hiçbir sakınca görmedi.

Gelişmeler alt alta konduğunda, Abdullah Öcalan'ın bir komplo ile Türk sömürgecilerine teslim edilmesinde bütün emperyalist devletlerin değişik düzeylerde sorumluluklarının bulunduğunu tespit etmek gerekir. Komplonun bu şekilde geliştirilmesinde Kürt ulusunu sömürgeci baskı altında tutan devletlerin, başta TC olmak üzere Suriye, Irak ve İran'ın da memnun kaldıkları gözlenmektedir. Yalnız bu kadar da değil, işbirlikçi Kürt çevreleri de komplonun bu düzeyde cereyan etmesinde rahatsız olmamışlar, sevinmişlerdir. Somut olarak güneydeki PDK ve YNK komplonun başarıya ulaşmasında gösterdikleri çabanın yanında, komploya karşı sesini yükselten yurtsever Kürt kitlelerine de fiili olarak saldırı yolunu tercih ederek, ABD emperyalizminin yanında komplonun bir ayağını oluşturmuşlardır.

Washington Anlaşması'nın "Yeni Dünya Düzeni" planının güney somutunda hayata geçirilmesi olduğu ve bu yapılırken, bu planın önünde şu ya da bu şekilde engel olanların tasfiyesini amaçladığı objektif bir saptamadır. Bugün hedef tahtasına öncelikle PKK ve onun önderliği yerleştirilmiş bulunuyor. Bu, yalnızca PKK'ye yönelik bir saldırı olarak görülmemelidir. Bunun bir diğer anlamı da bölgede gerektiğinde her devrimci ve komünist parti ve güce karşı da bu saldırı ve komplo nun yürütülebileceğini göstermektir.

Bu momentte emperyalizmin komplo ve saldırılarını geri püskürtmek için; ezilen halkların antiemperyalist mücadelesini yükseltmek, işçi sınıfı ve emekçilerin kavgasını geliştirmek; her alanda devrimci dayanışma ağını örmek ve böyle bir dalgayı giderek uluslararası alana yaymak olağanüstü önemdedir.

Bunun için seferber olalım...

3 Mart 1999 X

YAZI KURULU'NUN NOTU:

Aşağıda yayınladığımız "Gizli pazarlıklarla sorun çözülemez!" ve "Devletleşme nasıl olacak?" başlıklı yazılar yazıların kaleme alındığı tarihler açısından yeni olmayan yazılar... Yazı Kurulumuz, sözkonusu yazıları daha önce yayınlamayı planlamış ancak emperyalistlerle birlikte sömürgeci faşist TC'nin PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik düzenlediği komplo sürecinde bu yazıları bir süre bekletmiş, yayınlamamıştır. Yazılar işlediği konular bağlamında önemini korumaktadır. Doğruları gösterme açısından yararlı olacağı inancıyla sözkonusu yazıları yayınlıyoruz.

Gizli pazarlıklarla sorun çözülemez!

PKK'nin 1 Eylül 1998 tarihinden itibaren ilan ettiği üçüncü tek yanlı "ateşkes" hakkında, Bolşevik Partizan sayı 120'de takındığımız tavırda A. Öcalan'ın açıklamalarını aktardıktan sonra şunları söylemiştik:

"A. Öcalan'ın takındığı bu tavırlar, TC ile perde arkası bazı pazarlıkların, görüşmelerin yürüdüğüne işaret etmektedir." (Bolşevik Partizan, sayı 120, sayfa 16)

Faşist Türk devletinin PKK'yi yok etme, ya da en azından zayıflatma siyasetinin bir parçası olarak A. Öcalan'ın Suriye'de barınmasına son vermek için Suriye'ye karşı saldırganlaşması; bunun sonucunda da A. Öcalan'ın Suriye'yi terketme durumunda kalması neticesinde; PKK kaynaklı haberlerde tüm saldırgan tavrına rağmen TC'nin PKK ile görüştüğünün haberleri yayınlanmaya başlandı.

Bu konudaki en geniş açıklamalar Ocak 1999 başında, MED-TV'deki bir programa katılan ERNK Avrupa temsilcilerinden Kani Yılmaz ve Abdurrahman Çadircı tarafından yapıldı.

Bu açıklamalara göre, PKK tarafından ilan edilen her "ateşkes" öncesinde TC, PKK ile dolaylı, dolaysız görüşmelerde bulunmuştur. 1993 "ateşkes"inin Turgut Özal destekli ve Talabani arabuluculuğuyla gerçekleştiği bilgisi daha önceleri verilmişti.

Yine, 1995 sonunda ilan edilen ikinci tek yanlı "ateşkes" in ise Başbakanı Mesut Yılmaz'ın döneminde Alev Alatlı'nın arabuluculuğuyla gerçekleştiği bilgisi veril-

mektedir. Alatlı'nın A. Öcalan ile görüşmesi planlanmış ama gerçekleşmemiştir. Daha sonra ise RP-DYP hükümeti döneminde Turkish Daily News gazetesinin sahibi İlnur Çevik'in devreye girdiği, ama İlnur Çevik ile A. Öcalan'ın görüşmesinin de gerçekleşmediği açıklanmaktadır. Verilen bilgilere göre, biri Diyarbakır'da, biri de Hollanda'da TC'nin askeri yetkilileriyle PKK yetkilileri arasında başbaşa iki görüşme yapılmıştır.

ERNK temsilcilerinin açıklamalarına göre PKK ile TC arasında resmi görüşme 1997 Nisan ayı sonunda Hollanda'nın Arnheim kentindeki bir otel lobisinde gerçekleşmiş. Bu görüşmeye katılım şöyle olmuştur:

"Görüşmede Türk tarafından Genelkurmay Halkla İlişkiler Daire Başkanlığı'nda insan haklarından sorumlu bir albay ile Genelkurmay İkinci Başkanlığı'ndan bir subay yer aldı. Bu görüşme de Türkiye'nin arabulucusu vasıtasıyla gerçekleşiyor. İki saat süren görüşmede PKK ise Avrupa Örgütü'nden üst düzey iki yetkili tarafından temsil ediliyor." (Özgür Politika, 5 Ocak 1999)

Sözkonusu bu görüşmede "Türk tarafının" artık sorunu çözmek için görüşmelere başlanması gerektiğini belirtir ve görüşlerini yazılı olarak PKK'ye teslim eder. Özgür Politika'nın aktarımıyla karşılıklı görüşmeler şöyle geçmiştir:

"Taraflar, görüşmelerin selameti açısından bu buluşmanın propaganda amaçlı kullanılmamasında birleşiyor. Türk subaylar ve PKK yetkilileri arasındaki görüşmede karşılıklı olarak birçok olumlu adımın atılması ve

kamuoyunun hazırlanması konusunda da mutabakata varılıyor. Türk tarafı, PKK liderinden olumlu yanıt gelirse, daha üst düzeyli görüşmelerin yapılabileceği mesajı veriyor. PKK'nin de bazı ön taleplerde bulunduğu görüşme 'oldukça sıcak bir atmosferde' sona erdi." (aynı yerden)

Adı açıklanmayan arabulucuya dayandırılarak, Türk Genelkurmayı'nın görüşmelerin sürüp sürmeyeceği konusunda henüz karar vermediği açıklanıyor. 14 Mayıs 1997'de Güney Kürdistan'a yönelik operasyonla birlikte diyalog geçici olarak kesilmiş.

Türk hakim sınıflarının bir kanadı tarafından yürütülen görüşmeler/diyalog 30 Temmuz 1998'de yeniden başlıyor ve PKK'nin cezaevindeki temsilcileriyle yapılan gizli görüşmede, "1 Eylül Dünya Barış Günü'nde bir "ateşkes" düşünülebilir mi?" sorusu sorularak taleplerde bulunuluyor. Böylece karşılıklı görüşme trafiği hızlanıyor...

Artık "aracı" ile PKK arasında karşılıklı mesajlarda bulunup, görüş bildirilmektedir. 16 Ağustos 1998 tarihli Türk tarafının "aracı"yla ilettiği mesajda, PKK'ye Kürt sorunun "siyasi çözümü" önerilmektedir. Mesajdan iki gün sonra ise bizzat A. Öcalan "aracı" ile telefonla görüşme yapar ve "ateşkes"e sıcak baktığını "aracı"ya bildirir. Sonuç olarak karşılıklı görüş alışverişinden sonra PKK 1 Eylül 1998'den itibaren "ateşkes" ilan eder.

"Ateşkes"ten önce ve sonra bazı gelişmeler şöyle aktarılır:

"PKK ile ateşkes öncesi birçok görüşme yapıldığı gibi, ateşkes sonrası da vaatlerle dolu sıkı bir mesaj trafiği yaşandı. Türk devletinin arabulucuları, ateşkesten dört gün sonra, yani 5 Eylül'de yeniden devreye girdiler. Mesaj bu sefer ateşkese Ankara tarafından nasıl bir karşılık verileceği bilgilerini içeriyordu.

Buna göre Türkiye, PKK Genel Başkanı'nın rahat hareket edebilmesi için Suriye'ye baskı yapacak, İzmir'de HADEP tarafından düzenlenmek istenen mitinge müdahale etmeyecek, engelleri kaldıracaktı." (Özgür Politika, 6 Ocak 1999)

PKK'nin "aracı"ya hangi mesajları verdiği sözkonusu açıklamada belirtilmezken, A. Öcalan'ın gelen mesajlara MED-TV'de yaptığı konuşmalarla cevap verdiği belirtilmektedir. 11 Eylül'de A. Öcalan'ın MED-TV'de yaptığı konuşmaya, 15 Eylül'de Türk tarafının yanıt olarak 10 maddelik bir mesaj gönderdiği de ayrıca açıklanmaktadır. Bu 10 maddenin sonuncusunda diyaloga bir süre nokta konulduğu belirtilerek şunlar söylenmektedir:

"Son iki yıldır ne yaşanmışsa, ne düşünülmüşse birinci dereceden haberdar edildiniz. Bunun da gerekçesi, bir gün konuşulacak bir şeylerin olabilmesidir. Yaklaşık 50 milyon insanın ölmesine neden olan II. Dünya Savaşı'nı çıkaranlar bile bir gün gelip konuşabilmişlerdir. Son olarak; sizinle teknik olarak alt düzeyde siyaseten de en üst düzeyde yürütülen bu görüşmeler ikinci bir duruma kadar durdurulmuştur. Bu size bağlıdır." (aynı yerden)

Bu mesajda söylenenlere rağmen birkaç kez daha

karşılıklı mesajlar alınıp verilmiştir. 3 Ekim tarihli Türk tarafının mesajında PKK'den, "PKK'nin Türkiyelileşmesi" talep edilmiştir. A. Öcalan'ın daha önce Eylül sonunda "ateşkes" hakkında yapacağını belirttiği açıklamanın da Ekim ayının ikinci haftasında yapılması istenmiştir. Bu süreçte TC'nin Suriye'ye karşı saldırgan tavrı öne çıkmış ve A. Öcalan da 9 Ekim'de MED-TV'de yapacağı açıklamayı beklemeden Suriye'den gitmiştir. Böylece de kendisine karşı hazırlandığı söylenen komplotan kurtulmuştur. MED-TV ve Özgür Politika'da verilen bilgilerin özeti buraya kadar aktardıklarımızdır.

Verilen bilgilerde, yapılan açıklamalarda TC'nin PKK ile görüştüğü anlatılmaktadır. Bu bağlamda bazı köşe yazarları, bu görüşmelerin bir bütün olarak TC'nin görüşmeleri olmadığını, görüşmelerin hakim sınıflar içindeki bir kesimin -Kürt sorununun görüşmeler yoluyla halledilmesini isteyen kesimin- tavrı olduğunu ve bu kesimin hâlâ istediği gibi iş yaptırmadığını vb. görüşler de savunmaktadırlar.

Kani Yılmaz ve Abdurrahman Çadırcı'nın MED-TV'de yaptıkları açıklamalar, PKK'nin TC'yi tümüyle bağlamasa bile Türk hakim sınıflarının bir kesimiyle gizli pazarlıklar yaptığı ve hâlâ yürürlükte olan tek yanlı "ateşkes" in de bu pazarlıklar temelinde ilan edildiğinin bizzat PKK yetkilileri tarafından onaylanmasıdır.

Gizli görüşmeler ister PKK ile TC arasında yürüsün, isterse de PKK ile Türk hakim sınıflarının bir kesimiyle yürüsün, Kürt ulusal sorununun PKK tarafından hangi siyaset temelinde çözülmek istendiğini göstermesi bakımından özde hiç bir şey değiştirmez. İşin özü şudur: PKK, faşist Türk devletiyle anlaşmak için elinden geleni yapmakta, bu konuda gayet somut adımlar atmaktadır.

Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu bağlamında tartışılması gereken esas sorun da PKK'nin bu yaklaşımıdır.

Gelişmeler şunu göstermektedir ki, PKK 1993'den bu yana savunduğu siyasette epey ilerlemiştir. Daha önce takındığımız birçok tavırda, Kürt sorununun TC ile anlaşma temelinde "çözümü" için PKK'nin hazır olduğu, fakat TC'nin PKK'yi muhatap olarak kabul etmediğini ortaya koyduk.

Gizli görüşmeler bağlamında ortaya konanlar, bir bütün olarak TC olmasa da, Türk hakim sınıflarının bir bölümünün PKK ile diyalog içinde olduğunu ortaya koymaktadır ve sorunun bu yönü, PKK ile TC arasındaki diyalog bağlamında önemli bir gelişmedir.

Kuşkusuz ki, bu diyalog sorunsuz, çelişkisiz bir diyalog olmayacaktır. Tarafların anlaşabilmesi için karşılıklı tavizler, beklentiler olabileceği gibi, çatışmaların kızışması ve "ateşkes"ler de olacaktır. Kürt sorununun emperyalistlerle ve Türk hakim sınıflarıyla pazarlıklarla "çözümü" için atılan adımlar artık çok daha açık görülmektedir.

Bu gelişme sürecinde, özellikle pazarlık gücünü artırma bağlamında, çatışmaların kızışma noktasında PKK'nin devrimci söylemlere sarılması, hatta devrimci eylemler yapması da gündeme gelebilir. Fakat, girilen rota bellidir: TC'nin varolan yapısının korunması temelin-

de, Türk hakim sınıflarını gizli pazarlıklarla ikna etmek ve emperyalistlerin de desteğini alarak faşist Türk devletiyle anlaşmak.

PKK'nin girdiği bu rotanın yanlış bir rota olduğu, Kürt ulusunun kurtuluşunun bu siyasetle mümkün olmadığı düşüncesinin, Kürdistanlı işçi ve emekçilere anlatılması, kavratılması görevi tüm devrimcilerin, komünistlerin görevidir.

Sözkonusu görüşmelerde PKK'nin takındığı tavırların gerçekte ne olduğu tümüyle ortaya konmuş değil. Hâlâ işin esas bölümü gizli tutulmaktadır. Yapılan açıklamalarda Türk tarafının diyalog yolunu kapayabilecek bilgiler de gizli tutulmaktadır. Yapılan açıklamalarda birkaç ismin belirtilmesinin bile yanlış olduğunu, bunun ilerideki görüşmelere zarar verebileceğini de savunanlar oldu. Örneğin Sürgünde Kürdistan Parlamentosu (PKDW) üyesi olan M. Sirac Bilgin şunları savunmaktadır:

"MED-TV'de konuşan arkadaşların isim açıklamamaları çok doğru bir hareketti. Fakat yine de bir iki isim vermeleri ve teyp bandındaki sesi değiştirmeden yayına vermeleri, karşı taraf için bundan sonraki teşebbüslerinde cesaret kırıcı olabilir ve bundan sonraki teşebbüsleri geniş ölçüde engelleyebilir." (Özgür Politika, 6 Ocak 1999)

Kürt ulusunun kurtuluşu adına hareket ettiğini söyleyen ve PKDW üyesi M. Sirac Bilgin, gizli pazarlıkların yapılabilmesi için tarafların –somutta da PKK'nin yetkililerinin– ağızlarını kapatmasını salık vermektedir. TC ile anlaşabilmek için her yol mübah görülmekte ve tam bir burjuva siyasetin savunuculuğu yapılmaktadır. Böylesi siyasetçilerin Kürt ulusunun gerçek kurtuluşuna hizmet edemeyecekleri de gayet açıktır.

SORUNUN BİR BAŞKA YÖNÜ

PKK-TC arasında yapıldığı söylenen gizli görüşmelerin esas yanları açıklanmamasına rağmen, gizli görüşmelerin ve pazarlıkların yapıldığı olgu olarak kabul edildiğinde, sorulması gereken ve cevap bekleyen sorular ortaya çıkmaktadır:

Neden bu gizli görüşmeler şimdi açıklanıyor? Neden gizli görüşmelerde savunulanlar tümüyle açıklanmıyor? TC ile PKK arasındaki arabulucu(lar) kim? Yapılan açıklamalarda verilen bilgilere göre, 15 Eylül 1998 tarihli TC'nin mesajında *"Son iki yıldır ne yaşanmışsa, ne düşünülmüşse birinci dereceden haberdar edildiniz"* tespiti yapılmaktadır. Bu birinci elden haberdar edilme işi neyin nesidir? A. Öcalan'ın Aralık 1998 ortalarında PKK'nin "yeniden yapılanması"ndan söz etmesinin de bu gizli görüşmelerle herhangi bir bağı var mıdır? vb. vb.

Daha birçok soru sorulabilir. Tüm bu sorulara cevap verme durumunda değiliz. Fakat yapılan açıklamalar temelinde sorunu iki noktada irdelemek mümkün.

Şöyle ki, sözkonusu gizli pazarlıklar Türk hakim sınıflarının, Kürt sorunu bağlamında sorunun diyalog yoluyla

la halledilmesini isteyen kesimle yapılmıştır. Ve bu kesim faşist Türk devletinin siyasetini belirleme durumunda değildir. Bu kesimle yapılan pazarlıklar, TC'nin siyasetine egemen olan kesimin PKK'ye saldırı siyasetini engelleme durumunda değildir.

Bunun somut göstergesi, PKK'nin ilan ettiği "ateşkes"e cevabın, PKK'ye karşı, somutta da PKK Genel Başkanı A. Öcalan'a karşı TC'nin daha da saldırganlaşmasıdır.

A. Öcalan'ın İtalya'ya gidişyle birlikte faşist Türk hakim sınıfları kelimenin gerçek anlamında şovenizmi tırmandırdılar. Yaratılan bu ortamda Kürt olan, Kürt halından yana tavır takınmaya yeltenen herkes hedef tahasına oturtuldu. Kürtlere yönelik kitlesel saldırılar, linç olayları yaşandı. TC, A. Öcalan'ın Suriye'den çıkmasını zafer olarak gösterdi. Bununla birlikte PKK'nin yenilgiye uğratıldığının propagandasına ağırlık verildi.

Yapılan gizli görüşmelerin PKK tarafından açıklanmasının arka planında; TC'nin yaptığı propagandaları boşa çıkarmak, bizzat "teröristlerle pazarlık yapılmaz" diyen TC'nin "terörist" diye tanımladığı PKK ile gizli pazarlıklar yaptığını ortaya koyarak aslında TC'nin hiç de görüldüğü gibi güçlü olmadığını göstermek; bunun da ötesinde, gizli pazarlıklara uymayanın TC olduğunu ve PKK'nin TC'yi köşeye sıkıştırdığı vb. yönlü hesaplar vardır. PKK, böylece TC'yi diyaloga zorlamak istemektedirler.

Gizli görüşmelerde savunulanların tümünün açıklanmaması ve araçların kimler olduğunun belirtilmemesi, esas olarak bundan sonraki diyalog yolunun kapatılması içindir.

Bu temel yaklaşımla hareket edildiği içindir ki, TC ile gizli pazarlıkların yapılmasının yanlışlığı sözkonusu bile edilmemektedir. Türk hakim sınıflarının bir kesimiyle gizli pazarlıklar yapılması TC'nin zayıflığı ve PKK'nin güçlülüğü olarak gösterilmektedir.

Kürt ulusal sorununun çözümüne burjuva milliyetçi ve reformist temelde yaklaşanlar için, kuşkusuz ki Türk hakim sınıflarının bir kesiminin kendileriyle gizli pazarlıklar yapması güçlülük olarak görülebilir. Fakat bu, gerçekte, güçlülüğün değil, düzen içi siyaset yapmanın, Türk hakim sınıflarına yamanmanın göstergesidir. Gizli görüşmelerde nelerin savunulduğu, hangi vaatlerde bulunduğu bütün yönleriyle devrimci kamuoyuna açıklanmalıdır.

Gizli pazarlıklarla TC ile anlaşılrsa ve Kürtler bazı kültürel haklarına kavuşsa bile Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulması, gerçek kurtuluşu mümkün değildir. PKK Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu istiyorsa faşist Türk devletinin şu ya da bu temsilcileriyle gizli görüşmelere son vermelidir; Kürt ulusal sorununun çözümünü düzen içi "çözüm"lerden aramamalıdır.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu için de, gizli pazarlıklar değil, açık siyaset; reformizm değil, devrim için mücadeleye!

Devletleşme nasıl olacak?

Faşist Türk devletinin Suriye'ye karşı savaş çıkırtkanlığı ve saldırgan tavrı sonucu Suriye'yi terketmek zorunda kalan PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, 15 Ekim 1998 tarihinde MED-TV'de açıklamalarda bulundu.

Söz konusu açıklamalarda A. Öcalan, 1980 öncesine kadar uzanarak 1998'in 9 Ekim tarihinde kendisine karşı planlandığı söylenen komploya kadar değişik açıklamalar yaptı ve açıklamalarını şu tespitle bitirdi:

*"Tarih şunu göstermiştir: biz Ankara'dan çıkmakla partileştik, Ortadoğu'ya çıkmakla ordulaştık, **Dünya'ya çıkmakla da devletleşeceğiz.**"* (abç) (Özgür Politika, 21 Ekim 1998)

Aktardığımız bu alıntı, PKK'nin Kürt sorununun "çözümü" için andaki siyasetini savunanlar tarafından yoğun bir biçimde kullanıldı. Özellikle Özgür Politika gazetesinin köşe yazarları tarafından, A. Öcalan'ın bu tespiti, Kürtlerin kurtuluşunu gerçekleştirmenin yakın olduğu, bu tespitin Kürtlerin devletleşmesi siyasetinin temel taşlarından biri olduğu vb. biçimlerde sunuldu.

Kürt ulusunun özgürlüğü için mücadeleye atılan geniş kitlelere, "devletleşeceğiz" propagandası temelinde PKK'nin TC ile diyalog ve barış temelinde sorunu ele alan reformist siyaseti gerçek kurtuluş olarak sunulmaktadır. Ve bu propaganda başarılı da olmaktadır. Kitleler, gerçekten de A. Öcalan'ın Avrupa'ya çıkışını kurtuluş yolunda atılan önemli bir adım olarak görmekte ve Kürtlerin kendi devletlerine kavuşacaklarına inanmakta, bu temelde de mücadele etmektedirler.

Sorunlara duygusal değil, bilimsel yaklaşıldığında, A. Öcalan'ın 15 Ekim 1998 tarihindeki açıklamalarında, burjuva temelde bile bir devletleşmeyi savunmadığı görülecektir. 1987'de dile getirilmeye başlanan ve 1993'te ilan edilen ilk "ateşkes"ten bu yana da PKK tarafından sistemli bir biçimde savunulan siyaset; faşist Türk devletinin varlığı ve sınırlarının bütünlüğünün korunduğu şartlarda, yasal düzenlemelerle Kürtlere bazı hakların verilmesi temelinde Kürt sorununa "siyasal çözüm" siyasetidir. Öyle ki, ilkbaşlarda savunulan federasyon, ya da otonomi savunusu bile artık TC ile diyalogun ön şartı olmaktan çıkarılmıştır.

A. Öcalan şahsında PKK, TC'nin diyalog yolunu açması için "bölücü" olmadıklarını sık sık yineleyerek faşist Türk devletini ikna etmeye çaba göstermektedir. 28 Ağustos 1998 tarihinde A. Öcalan, 1 Eylül 1998'den itibaren üçüncü kez "ateşkes" ilan ettiklerini açıkladığı konuşmada şunları söyledi: *"Biz Türkiye için ne bölücü bir kuvvetiz, ne bütünlüğü zedeliyoruz, ne de hükümrancılığını bozuyoruz. Tam tersine sağlam bir Türkiye bütünlüğü, yine fazla dışa bağlı olmayan, kendi halklarının yönetimine dayanan bir Türkiye için; emeğin, özgür yaşamın ne olduğunu en iyi bilen bir taraf olarak üzerimi-*

ze düşeni yapacağız." (Özgür Politika, 30 Ağustos '98)

A. Öcalan'ın bu tavrı, TC'yi oyuna getirme, taktik vb. kaygılarla takınılan bir tavır değildir, PKK'nin siyasetinin samimi bir biçimde açıklanmasıdır. Peki ama, TC'nin bütünlüğünü sağlamlaştırma, hükümrancılığını devam ettirme temelinde, Kürtlerin "devletleşmesi" mümkün mü? Verilecek tek cevap: Hayır, mümkün değildir!

A. Öcalan TC'nin devlet çıkarlarını çıkış noktası olarak Türk hakim sınıflarını, PKK ile diyalog yolunun açılması için ikna etmeye çalışmaktadır. Bu siyasetiyle A. Öcalan, burjuva bir Kürt devletini bile savunmama konumundadır. Bolşevik Partizan sayı 120'de "ateşkes" hakkında tavrı takınırken de ortaya koyduğumuz gibi, A. Öcalan Türk egemenleriyle kardeşleşmek istiyor. 12 Eylül 1998 tarihinde Hollanda'nın Rotterdam şehrinde yapılan "Kürdistan Uluslararası Kültür Festivali"ne gönderdiği mesajda A. Öcalan aynen şunları söylemektedir: *"İsterdik ki 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla uzattığımız barış elini Türk egemenleri kardeşçe tutsunlar, uzattığımız el havada boş durmasın."* (Özgür Politika, 13 Eylül 1998)

A. Öcalan 28 Ağustos 1998 tarihinde "ateşkes" ilan ettiklerini açıklamasından 15 Ekim 1998 tarihli MED-TV'deki açıklamalarına kadar birçok kez, Kürt sorununu TC ile diyalog yoluyla, "barışçıl" yollarla çözmekten yana olduklarını; diyalog yolunun açılması için herhangi bir önkoşul öne sürmediklerini, fakat PKK'nin iyi niyetlerine TC tarafından cevap verilmediği vb. vurgulandı. Tüm bu açıklamalarda görünen şey, PKK'nin Kürt sorununun "çözümü" için savunduğunun "devletleşme" olmadığı, savunulananın kültürel bazı hakların -Kürtlerin kimliğinin tanınması, Kürtçe yayın, basın-TV-radyo vb.nin serbest bırakılması ve legalde Kürt kimliğiyle siyaset yapılabilmesi vb.- elde edilmesiyle sınırlı oldu. Tüm bu gerçeklere rağmen; *"Ankara'dan çıkmakla partileştik, Ortadoğu'ya çıkmakla ordulaştık, Dünya'ya çıkmakla da devletleşeceğiz"* tespitinin, Kürt ulusunun kurtuluşu için mücadele eden ve kurtuluşa gönül veren kitlelere, Kürtlerin PKK'nin siyasetiyle devletleşip "kurtulacağı" biçiminde sunulması gerçeklerin tersyüz edilmesidir.

Bu tespiti yaptığı açıklamalarında A. Öcalan, İtalya'ya gittikten sonra yaptığı açıklamalarda savunduğu görüşlerin temelini atmakta; "devletleşme"yi savunmadığı, sadece bazı hakları elde etmek için mücadele ettiğini de somut olarak bu açıklamada dile getirmektedir. TC'yi teşhir etmeye çalışırken, A. Öcalan "ateşkes" ilanınin perde arkasını açıklamakta ve deyim yerinde ise itiraflarda bulunmaktadır. Okuyucunun sabrına sığarak birkaç alıntı aktararak A. Öcalan'ın tavrını göstereyim: *"Bilindiği üzere bir ateşkes ilan ettik. Türk Genelkurmayı'yla bağlantılı olma ihtimali yüksek olan, artık ne*

kadar iyi niyetli olduğu da bizce anlaşılmalıya değer bazı Kürt çevreleri bize kadar uzanarak 'acaba bir ateşkes ilan etseniz' ve bunun için daha önce sıraladığım gerekçeleri sıralamışlardı; Cumhuriyetin 75. yılından tutalım, yeni Genelkurmay'ın işbaşına gelişi, 1 Eylül Dünya Barış Günü ve bir de kendilerinin çok ağır sorunları olduğu, 93-96 arasında muazzam bir tahribat yaşandığı, devletin mutlaka yeniden yapılanmak zorunda olduğu, bunun için PKK'nin mutlaka olumlu bir temelde yanıt vermesi gerektiği ve bu yanıtı verirse kendilerinin de fiili olarak bunu uygulayacakları... vb. Biz bunlara inandık açık söylemek gerekir." (Özgür Politika, 19 Ekim 98)

Gizli pazarlıklar bir yana, A. Öcalan'ın "ateşkes" ilan etmesinin esas anlayışı, TC ile diyalog yolunun açılması olsa da, bu diyalog yolunun açılabilmesi için de TC'nin içinde bulunduğu sorunlarını çözmesine, "yeniden yapılanması"na destek verilmesidir. Bu tavır, Kürt ulusal sorununu TC ile anlaşma temelinde "çözme" siyasetinin doğal bir sonucudur. PKK "ateşkes" ilan ederken Türk hakim sınıflarının bir kesiminin -Kürt sorununu diyalog yoluyla "çözme"den yana olan kesiminin- öne sürdüğü koşulları temel almıştır. A. Öcalan 9 Ocak 1999 tarihinde yaptığı bir açıklamasında şunları söylemektedir: "Biz çok münasip bir biçimde generallerin barış için gönderdiği ilkeleri esas aldık. Şimdi böyle bir şey yok yalan diyorlar." (Özgür Politika, 10 Ocak 1999)

Generallerin gönderdiği ilkelerin esas alınması demek, en başta TC'nin misak-ı milli sınırlarının varlığını, bölünmez bütünlüğünü kabul etmek demektir. Bunu kabul etmek ise Kürtlerin "devletleşmesini" reddetmekle eş anlamlıdır. 15 Ekim 1998 tarihli açıklamalarında A. Öcalan'ın savunduğu diğer bazı görüşler de bunun ispatıdır. İşte takındığı tavırlar:

"Biz barış dedik, Cumhuriyetin demokrasi birlikteliğini sağlayalım dedik. Nerede bunlar şimdi? Hiç yok ortada. Sınırlı Kürt haklarının kabulü dedik, kelime kabul etmiyorlar, yalnız Kuzey'de değil, Güney'de de kabul etmiyorlar." (Özgür Politika, 20 Ekim 1998)

"Siz kendiniz söylemediniz mi? Gelin işte barış yöntemiyle bu meseleyi çözelim. Nerede o barışçılar? Hani o söz verenler?"

"Savaştığın kişi bir halkın gerçekten, insani, ulusal kimlik derdi peşinde olan bir kişi. Biraz demokrasi diyoruz halka, biraz barış diyoruz. Biraz kimlik, biraz şeref, onur diyoruz. Niye buna saldırıyorsun? Bunu bana söyle. Tanı Kürtlerin bazı temel haklarını, biz PKK'yi ortadan kaldıralım demedik mi? Bunlar yapılsa ben bir daha ağzımı da kilitleyeceğim, konuşmayacağım, yeter ki, Kürt halkına sen bazı haklar tanı, demedik mi?" (Özgür Politika, 21 Ekim 1998)

A. Öcalan "ateşkes" bağlamında TC'ye sitem etme temelinde, perde arkası pazarlıklarda neleri savunduğunu da ortaya koymaktadır. Buna göre, TC Kürtlere bazı temel haklar tanısa, A. Öcalan mücadeleyi bırakmaya hazır. Burada takınılan tavırla, Aralık 1998'de dile getirilen PKK'nin "yeniden yapılandırılması" yaklaşımının temeli atılmıştır. Açık olan şey, A. Öcalan, "devletleşeceğiz" tespitiyle bitirdiği açıklamalarında, bıraka-

lim "devletleşme" savunusunu, otonomiye bile dile getirmedir. A. Öcalan'ın açıklamalarına "devletleşeceğiz" tespitiyle son vermesinin esas nedeni, kitleleri kendisine iman temelinde ve ulusal devlet düşüncesiyle birleştirme ve ulusal birlik temelinde de TC'ye, TC ile anlaşma sağlayabilmek için baskıda bulunmaktır. Böylece de ulusal kurtuluştan, özgürlükten yana olan kitleler, düzen içi sınırlara hapsedilmekte ve gerçekte, ulusal kurtuluşun, özgürlüğün yolu kapatılmaktadır.

Yanlış anlaşılmalara yol açmamak için şunların da vurgulanması gerekiyor: Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulması, özgür koşullarda kendi özgür iradesiyle nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesi, onun en temel demokratik haklarından biridir. Bu hakkın savunulmasının en üst biçimi ise, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının savunulmasıdır. Biz komünistler, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız, şartsız savunuyor ve Kürt ulusunun bu hakkını özgür iradesiyle kullanmasının özgür şartlarının yaratılması için mücadele ediyoruz.

Kürt ulusunun burjuva nitelikteki bir Kürt devletini kurması, burjuva temelde devletleşmesi isteği de, ayrı devlet kurma hakkı çerçevesindeki bir haktır. Fakat, biz bu hakkı savunurken, ne ulusal devletin savunuculuğunu yaparız, ne de herhangi bir örgütü "Neden bir Kürt devletini savunmuyorsun?" diye eleştiririz. PKK'ye eleştirimiz de, neden Kürt ulusal devletini savunmuyorsunuz temelinde değildir.

Hayır, biz PKK'nin faşist Türk devletiyle anlaşma siyasetini, reformizmini, ulusal kurtuluş adına düzen içi siyaset izlemesini ve bu politikalar temelinde kitlelere yanlış bilinç taşımasını eleştiriyoruz. Biz, ulusal devleti değil, işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin iktidarda olduğu, sosyalizme giden yolu açacak olan işçi sınıfı önderliğindeki devrimci demokratik bir devletten yanaız ve bunu gerçekleştirmek için de mücadele ediyoruz. Gerçek ulusal kurtuluş ve özgürlük, ne faşist Türk devletiyle barışmakla, anlaşmakla; ne emperyalistlere sırtını dayamakla elde edilebilir. Emperyalistlerin himayesindeki bir Kürt devletinin kurulması da gerçek ulusal kurtuluşu sağlayamaz. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, ancak bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı mücadeleyle ve işçi sınıfı önderliğindeki devrimle elde edilebilir. Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilerin ulusal baskıdan ve sömürü sisteminden kurtulması, ancak değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle birliği ve ortak mücadelesi temelinde; işçi sınıfı önderliğindeki devrimle faşist Türk devletini yıkıp, yerine işçilerin, köylülerin devrimci demokratik iktidarının kurulmasıyla, sosyalizme ilerlemesiyle gerçekleşecektir.

Kuzey Kürdistanlı işçiler ve emekçiler, Bolşevizmin bayrağı altında birleşerek er ya da geç kendi iktidarlarını kurup, devletleşeceklerdir. Bu devletin temel niteliğini belirleyen de ulusal değil sınıfsal yan olacaktır.

Ulusal baskıdan, sömürden kurtulmak isteyenlerin hedeflerine varmaları için tek bir seçenekleri vardır:

Bolşevizm bayrağı altında birleşmek!

14 Ocak 1999 X

Sovyetler Birliği-Mehabat Kürt cumhuriyeti ve Sovyetler Birliği'ne sığınan Barzaniler arasındaki ilişkiler üzerine...

Mehabad Kürt Cumhuriyeti özgülünde Sovyetler Birliği'nde (SB) süren kültürel alandaki devrimin yansımaları...

Hatırlanacağı gibi, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Mehabat Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluşunda ve inşasında bir ölçüye kadar belli bir katkısının olduğuna ve SB'deki kültürel gelişmelerin Mehabad özgülünde belli yansımalarının gündeme geldiğine değinmiştik. [Dönemin şartları dikkate alındığında gerçekleşen dayanışmanın kültürel boyutta yoğunlaşması doğru olanıydı. Mehabad Kürtlerinin öncelikle eğitim alanındaki ihtiyaçlarının bir kısmı karşılanmaya çalışılmıştır. Somut olarak; baskı makinası, okul kitaplarının basımı/çıkarılması için kağıt, okul çocuklarının eğitimi, radyo, tiyatro (Dayika Niştiman) vb. kültür ve eğitime dönük araçlar doğrudan SB'nin yardımlarıyla yaratılmış, verilen desteklerle bu alandaki gelişmenin yaygınlaştırılması teşvik edilmiştir.

Sovyetlerin gösterdiği dayanışmanın kültürel alandaki kazanımları hakkında yanlış bir yaklaşım içinde bulunanların beklentileri farklı olduğundan bu yönü öne çıkarmamakta veya alabildiğince sıradan göstermeye gayret etmektedirler. Kültürel çalışma ve girişimlerden sözeden kimileri ise SB'nin dış politikasını karalamak için bazı olguları tersyüz edip kötü yönde kullanmaktadırlar. Dolayısıyla Sosyalist Sovyetler Birliği'nin içeride sürdürdüğü kültür devrimini; şartları olgunlaştığı oranda dışarıda da gündeme getirme, ya da en azından bu yönde perspektif sunma doğrultusundaki çabalarını kavramamakta ve liberal burjuva bir tutumla emperyalist devletlerle proletarya diktatörlüğü devletinin kültürel alandaki çalışmalarının özde farklı olmadığını, bir ve aynı amaca hizmet ettiğini göstermeye çalışmaktadırlar.

Bu noktada özellikle W. Aegleton Mehabad Kürt Cumhuriyeti adlı kitabında çarpıtmalarda bulunarak SB'nin girişimlerini olumsuz bir içerikte yansıtmaya gayret etmektedir. Ancak buna rağmen adı geçen yazarın kitabında kültür alanındaki gelişmeler hakkında olumlu kimi bilgilerin varlığına işaret etmek gerekir. Yine, Abdurrahman Kassemli "Özgürlük Mücadelesinde Kırk Yıl" adlı kitabında Sovyetler tarafından yapılan kültürel çalışmalara yer vermektedir.

Kültür bağlamındaki çalışmanın özet bir dökümü olması itibarıyla Sıraç Bilgin'in yazdıklarını aktaralım:

"1945'te Sovyetler Birliği başlattığı ataklardan ilki ile Mahabad'da "Kürdistan Sovyet Kültürel İlişkiler Cemiyeti"ni kurdu. Cemiyet bir de lokal açtı ve Jê-Kafçıların hizmetine sundu. ... Öğrenci kontenjanı sözü verildi ve bir matbaa makinası gönderilmesi kararlaştırıldı. ... Öte

yandan Kasım ayında Sovyetlerin gönderdiği matbaa makinası ile radyo vericisi Mahabad'da faaliyete geçmişti. Artık aralarında "Kürdistan" adını taşıyan günlük gazetenin de bulunduğu bir çok yayın elden ele dolaşıyordu. Bu yayınlar ihtilalci potansiyeli arttırmaya hizmet edeceklerdi. ... Ayrıca bir Sovyet eğitimcisi de (Ordunun eğitime yardımcı olmak amacıyla/ NB) gelmişti. Kürtlerin Kak Selahattin dedikleri Yüzbaşı Selahattin Kazımof..." [M. Sıraç Bilgin, Barzani, Fırat yayınları, sf. 73-74-78-79]

Sovyetlerin Mehabad'da kültürel bağlamda yaptıklarına dair olan-bitenleri burjuva, liberal ve sosyalizm karşıtı milliyetçi yazar/araştırmacılar kendi çalışmalarında sınırlı ve önyargılı bir şekilde ele aldıklarından, sözkonusu dönemdeki detaylar hakkında çok fazla bilgi sunmamaktadırlar. Böyleleri kültürel alandaki dayanışmayı SB'nin güya "işgalci" amacını gizlemek için gerçekleştirdiği değerlendirmesini yapmaktadırlar. Bu gibileri SB'yi karalama amacıyla olguları çarpıtmaya ne kadar çalışırsa çalışsınlar, SB'nin Mehabat'a yönelik kültürel alandaki katkılarını ortadan kaldıramazlar.

Proletarya diktatörlüğü devletinin oynadığı olumlu role ilişkin olarak o yıllarda bizzat bu kentte çıkan Kürdistan gazetesi (kadınlara ve çocuklara yönelik de gazete vardı; ki, bu da çok önemlidir.), Sosyalist Sovyetler Birliği'nin kültürel alanda Kürtlere yaklaşımını ve yapılan olumlu katkıları kendi sayfalarında işlemektedir. Konuyla ilgili bir araştırmada bu bağlamda şunlar yazılıyor:

"Kürdistan" gazetesi, Sovyetler Birliği'ne olan dostluk duygularını yansıtıyordu. Bu gazete sayfalarında SSCB onun kültür, bilim alanındaki başarıları konusunda yazılara yer veriliyordu." [Yeni ve yakın çağda Kürt Hareketi, Jîna Nû yayınları, sf. 245]

...

Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin yıkılışından sonra, Sovyetlere sığınan Barzani önderliğindeki Kürtlerin SB'de kültürel alanda nasıl bir muamele gördüklerine bakmak, konunun bütünlüğünün sağlanması için gereklidir. Mehabad Halk Cumhuriyeti'nin yıkılmasının ardından, Cumhuriyetin inşasında büyük emekleri geçen Güney (Kürdistan) Kürtlerinden Barzani önderliğindeki bir grup, kenti terkederek yakın tarihte 'Kürtlerin Uzun Yürüyüşü' olarak adlandırılan bir geri çekilme ve manevrayla haftalar sonra Sovyetler Birliği'ne ulaşarak sığınma talebinde bulunurlar. Bu andan itibaren 1959 yılına kadar geçen zamanda sözkonusu Kürt grubu nezdinde yaşananların bir bölümüne; "sürgün" edildikleri iddiasına yakından bakalım.

Kürt araştırmacıların neredeyse tamamı, yakın dö-

nemde cereyan eden Barzani Kürtlerinin Sovyetlere sığınma olayını (Bolşevizm) alehtarlığında kullanmaktadır. Her kaleme sarılan SB'nin "kötülük"lerinden dem vuruyor. Bunların ortak kanaatleri; SB'ndeki sosyalist iktidarın Barzani Kürtlerine "iyi davranmadığı, sürgün yıllarının kahr ve acıyla geçtiği ve tutsak işlevi gördükleri..." yönündedir.

Kürt siyasal çevrelerinin neredeyse tamamı Kürtlerin sürgün edildikleri edebiyatı çerçevesinde birleşmektedir. Birtakım ayrıntılarda her kafadan bir başka ses çıksa da, işin özünde Kürt cephesinde genel olarak Sovyet alehtarlığı tezinin bu noktada da hakim olduğu söylenebilir.

Barzani ile birlikte SB'ne sığınmak için giden Kürt kuvvetleri, eğer bu kadar zahmetli bir uzun yürüyüşü göze alma cüreti gösterebilmişlerse, bu her şeyden önce sözkonusu dönemde bu yürüyüşe çıkanların Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı duydukları sempati ve yine sosyalist anavatanın haklı olarak emekçi halklar nezdinde kurtuluş umudu olmasından kaynaklanan bir güveni hak etmesinden ileri gelir. Yürüyüşçülerin bunun ne kadar bilincinde oldukları ayrı bir tartışma konusudur, ancak Sovyetlerin dışında yaşayan Kürtlerin, en azından bir bölüm Mehabad savaşçısı ve sakininin, Sovyet Kürtlerinin müreffeh bir hayat içinde bulunmalarından bir ölçüde etkilendikleri söylenebilir. (Hemen şunu belirtelim) uzun yürüyüşün ertesinde SB'ye sığınan ve mülteci bir konuma sahip olan Kürtler de kültür devrimi seferberliğine dahil edilmişlerdir. Kültür alanındaki bir dizi başarılı gelişmenin sürdüğü, pek çok alanda cehaletle savaşta bir ölçüde zaferlerin kazanıldığı ve fakat hâlâ önemli zorlukların da bulunduğu bir ortamda, SB'ye sığınan bu mülteci Kürtlerin sürmekte olan kültür seferberliği kapsamına alınmaları tamamen gerekli ve doğru olanıydı. (Esasında, böyle yapılmamış olsaydı hatalı davranılmış olunurdu.) Çünkü geçici bir süre için kalmak amacıyla sosyalist ülkede bulunma isteğini taşıyanların öncelikle kültürel alanda bir eğitim, değişim, dönüşüm ve aydınlanma sürecine gönüllü olarak çekilmeleri tek doğru tavidir. Nitekim böyle de yapıldı. Uzun yürüyüşçü Kürtlerin kolhozlara yerleştirilmeleri ve kendi yaşamlarını idame ettirebilmek için onlara çalışma koşullarının yaratılmış olması, bunların kültürel alanda yetkinleşebilmeleri için öncelikli adımdı.

Şüphesiz, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından içinde bulunduğu ağır ekonomik koşullar, doğal olarak birtakım zorlukları da beraberinde getirmekteydi. Bu zorluklar tüm Sovyet halkları tarafından paylaşılmaktaydı. Özel olarak uzun yürüyüşçü Kürtlerin farklı bir statü içine sokularak bu zorluğun dışında tutulması hiçbir biçimde doğru olmazdı. Sosyalist anavatanın faşizm/emperyalizmin savaş makinası tarafından ağır şekilde tahrip edildiği bu yıllarda yeniden inşa-yerleşme ortamında elbetteki ilk başlarda kimi yerleşim problemleri olabilir, bu normaldir de. Koşullar elverişli hale getirildiği oranda bu tür yerleşim sıkıntıları giderilmiş kaçıcı çözümler geliştirilmiştir.

Barzani ile birlikte Sovyetlere geçen Kürtlerin kültürel

alandaki küçümsenmeyecek bir çalışmanın içine çekildikleri genel kabul görür. Buna rağmen, bazı çevrelerin bu aydınlanma çabasını içlerine sindirememeleri ve sosyalist içerikte yürütülen kültürel faaliyetlere kara çalmaları ise ancak böylelerinin sosyalizmin teori ve pratiğine cepheden karşı olmalarıyla ilişkili bir sorundur.

Mevcut olanakların mülteci Kürtlere de sağlanması ertesinde birkaç yıl içinde askeri eğitimden, dil derslerine, bilimden politikaya kadar pek çok alanda oldukça önemli gelişmeler kaydedilmiş ve kültürel seferberliğin meyveleri alınmıştır. (Yeminli) Sovyet alehtarı Kürt "araştırmacıların" ezici çoğunluğu bu olumlu çarpıcı/olgusal gelişmelere rağmen proletarya diktatörlüğü devletine kara çalmaktan geri durmamaktadırlar. Öyle ki, Stalin önderliğindeki Bolşevik dönem boyunca mülteci Kürtlerin "ışkencelerle dolu bir hayat sürdürmek zorunda kaldıkları" iftirasını dahi ileri sürebilmektedirler.

Barzani ile birlikte Sovyetlere yerleşen bir grup Kürdün yaşamları üzerine anlatılanlardan derlenen Irak KDP Politbürosu'nun kaleme aldığı kitaptan bir özeti kendi çalışmasına alan S. Bilgin sözkonusu grubun Sovyetlerdeki kültürel durumları hakkında şunları yazmaktadır:

"Uzun savaşlardan yeni çıkmış olan sığınmacıları bir kampa toplayarak **askeri eğitime tabi tutmaları, doğrusu harika bir ışkence metoduydu** (abç). (Barzani/NB), Kürtçe yayın yapan bir radyo, Kürtçe bir gazete çıkarılmasını ve anadilde eğitim imkanları için talepte bulundu. Bu istemlerden sadece eğitim işi "ciddi" bir yanıt aldı... (Barzani/NB), Bir bakanla birlikte arkadaşlarını ziyaret etti ve iş temin edilmesini, üç saat dil derisi verilmesini sağladı. Çalışamayacak durumda olanlara ise ayda 300 Ruble ödenecekti. Yetkililer sığınmacılardan 20 kişinin Taşkent'teki Partinayaşkola denilen yüksek askeri okulda öğrenim görmelerini de kabul ettiler." (S. Bilgin, age., sf. 104-105)

SB ve Stalin'i Kürtlük (!) penceresinden kendince mahkum etmeye çalışır (ba) S. Bilgin, bizzat kendi aktardıklarıyla gülünç duruma düşmektedir.

Dikkat edilsin, Sovyetlere sığınan Barzani önderliğindeki Kürtler sıradan sivil mülteciler değil, Kürt askerleridir ve bunlar savaş içinde zor durumda kaldıklarından SB'ye sığındılar. Bu olguyu gözönünde bulunduran SB, bu Kürt savaşçılara askeri eğitim imkanı sağlıyor! Kürdistan kurtuluş mücadelesi açısından açıkça çok önemli olan bu destek saygıyla karşılanacağına "**harika bir ışkence metodu**" olarak adlandırılmaktadır. Bunun anlamı şudur: Kürt savaşçılarına askeri eğitim verilmemeliydi, asker oldukları unutturulmalıydı, iyice pasifize edilmeliydiler! SB'ye saldırı ateşi içinde tavrı takıyanlar, askerlerin askeri eğitime tabi tutulmasını istememe, dolayısıyla Kürdistanlı savaşçıların pasifize edilmesini talep etme konumuna düşebiliyorlar. Üstelik bu tavırlar Kürtleri savunma adına yapılıyor! (Tam bir komedi.) Yukarıdaki alıntıda da üzeri örtülemeyecek kadar açık olan Kürt mültecilere yaratılan bir dizi olanağın yanı sıra, Kürdistan'a geri dönmek üzere SB'ye sığınan Kürt savaşçılara askeri eğitimin de vermiş olması SB'

nin Kürtlere ne kadar dostça yaklaştığını göstermektedir. Nitekim, mülteci Kürtler bir süre sonra Kürdistan'a döndüler. Bunlar Güney Kürdistan'a yeniden yerleştiller. Bütün bu destekler, Barzani önderliğindeki hareketin feodal niteliğine rağmen yapılmıştır. Güneyli Kürt hareketinin baştan sona hiç bir zaman marksist-leninist olma iddiası taşımadığını; bu bağlamda Molla Mustafa Barzani'nin bütün yaşamı boyunca hiç bir zaman "komünist" ya da "Bolşevik" olduğu iddiasında bulunmadığını belirtmek bile gereksizdir. Bir süre SB'de kalanların sosyalizmden ne kadar etkilendikleri, ne ölçüde kültür devrimini içselleştirdikleri vs. hususunda mevcut verilere bakıldığında durumun iyi olmadığı sonucu çıkıyor.

Özetlemek gerekirse; Güney'de sosyalizm, SB ve Bolşevikler'e sürekli olarak önyargılı yaklaşıldı ve bunlar hakkında olumsuz bir tablo çizilmeye özen gösterildi. Dahası, Sosyalist Sovyetler Birliği'yle, sosyalemperyalist Sovyetler Birliği bilinçli olarak birbirinden ayrı ele alınmayarak Rus sosyalemperyalizminin Kürtlere yönelik saldırganlığı da gerçekte sosyalist olan dönemin teşhiri için kullanıldı. Bütün bunlar güneyli emekçi halkımızın sosyalizmden kaçışını hızlandırdı. Rus sosyalemperyalizmi ve uydularının yıkılmasıyla beraber sosyalizm düşmanlığı doruğa çıktı. Bu yılların sıcak etkisini sürdürdüğü dönemde Faysal Dağlı uzun yürüyüşü mülteci Kürtlerden bazılarıyla bir röportaj gerçekleştirdi. Gündem gazetesinde yayınlanan bu röportajın bir yerinde şunlar söyleniyor:

"-Taşkent'te neler yaptınız?

Burda okullara gittik. Okuduk.

-Nasıl okullara gittiniz?

Ziraat, mühendislik gibi okullara gittik.

-Sen hangi okula gittin?

Ziraat Fakültesine gittim.

-Ne kadar okudun?

Ben 6 yıl okudum.

-Kaç yaşındaydın o zaman?

Okula gittiğimde 21'indeydim. 12 yıl kaldık Rusya' da. 1959'da döndük.

-Okula gitmenin dışında ne yapıyordunuz?

Bostanda çalışıyorduk...

-Orda iken birkaç dil de öğrenmişsinizdir?

Evet, Rusçayı biraz hatırlıyorum. Uzun zamandır konuşmadım. Özbekçe ve Azericeyi iyi biliyordum." (Gündem, 30 Haziran 1993)

Aktardığımız yerde ortaya çıkan olgu şudur: Mültecilerin yaşamlarını kazanmaları için sunulan olanaklar, onların aydınlanmaları açısından iyi bir fırsat yaratmıştır. İmkanlar iyi kullanılarak kültürel alanda başarılı adımlar atılmıştır. Söz konusu grup nezdinde elde edilen kazanımlar sosyalizmin doğrudan bir sonucudur. Sosyalist ülkenin elverişli koşullarından yararlanıldığı aslında genel bir kabul görmektedir. Uzunca bir süre bu genel kabul sürdü. Ancak, sosyalfaşist diktatörlüklerin tarihe karışmasıyla birlikte bu konudaki rahatsızlıklar da piyasaya sürülmeye başlandı. Son on yıl içinde bu konu hakkında yazan ve konuşanların büyük çoğunluğu "iyi karşılanmadılar" veya "iyi muamele görmediler"

vs. demeyi ihmal etmiyor. Ancak olgular, çok açık ya-nıldıklarını gösteriyor...

Sovyetler Birliği'ne sığınan Barzani Kürtleri sürgün edildi mi?

Bu konuda, ne kadar bilinçli söylendiğinden bağımsız olarak, görünürde kimi ayrık görüşler de eğilim düzeyinde vardır. Bunlardan biri Özgür Politika gazetesinde yazı dizisi hazırlayan Deniz Kalamış'tır. O, şöyle diyor:

"Mehabat'ın yıkılışı ardından dağlara çekilerek direnmesini sürdüren Barzani; İran, Irak, Türkiye ve İngiliz kuvvetlerinin yardımıyla büyük bir kısıp alınmıştır. Burada büyük oranda kayıp veren Barzani, SSCB'ye sığınmak zorunda kalmıştır. (...) Çünkü, dönemin Sovyet politikasına yarayacak bir işleve sahip değildir. Ayrıca sınıfsal yapısı ve İngilizler'le geliştirdiği ilişkilerin izlenim nedeniyle Stalin tarafından kabul görmemiştir. Sığınma talebi bile zoraki kabul edilmiştir." (Deniz Kalamış, Kürdistan'da Savaş Gerçeği ve Diploması, Özgür Politika, 25 Kasım 1995)

Barzani'nin sınıfsal yapısı, kimlerle ilişki içerisinde bulunduğ, Sovyetlere karşı tavrı; Mehabad özgölünde oynadığı rol ve geleceğe dair nasıl bir düşünceye sahip olduğu elbette dikkate alınacaktı. Bu yalnızca Barzani ve bareberindekiler için değil, Sovyetlere karşı benzeri göç ve sığınma taleplerinin olduğu her durum için geçerli etkenler olarak görülmelidir. Yazar tam da işin bu yanını atlıyor ve "Sığınma talebi bile zoraki kabul edilmiştir." diyor. Barzani ve Sovyetlere sığınma olayının tartışıldığı her yerde derhal araya Stalin adını yerleştirmek hastalığı bu yazar da da mevcut. Durumdan hoşnutsuz olan, SB'nin Kürt mültecilere karşı kötü davrandığını ispat etmek isteyen bay yazarın yapması gereken şey, SB'deki mülteciler yasasının yanlış bulduğu taraflarını ortaya koyup, onu eleştirmesi ve teşhir etmesidir. Yazar bunu yapmıyor/yapamıyor, bunun yerine, sanki Kürt mültecilerin sığındığı bölgenin mülteci bürosunun bir memurundan sözediyormuş gibi doğrudan Stalin'den söz ediyor, onu karalamaya çalışıyor. Bunlar çok ciddiyetsiz, basit yaklaşımlardır!

Yazarın bir başka handikapı daha var: O, bir yandan SB'ye ve Stalin'e karşıdır, diğer yandan da M. Barzani'yi olumlulama yanlısı değildir. Durum bu olunca; Barzani'ye karşı bir tavır sergileme amacıyla olduğundan açıkça şu meşhur "Barzaniler çok zorluk çekti..." eleştirisini getirmiyor. O, sığınma taleplerinin bile zoraki kabul edildiğini söyleyerek, SB'ye yönelik eleştiriyi bir başka biçimde dile getiriyor. Bay yazar nasıl yaklaşırsa yaklaşsın. Olgu şudur: Sığınma talebi kabul edilmiştir. Gerekliliği ön soruşturmanın bitirilmesinden sonra yerleşimlerinin sağlanmasına gidilme yolu tutulmuştur ve bu doğru olanıdır. Hemen ilk günden gelen bu sığınmacıların "başta" edilmesini beklemek abes olacaktır.

İltica kafilisinin içinde bulunanlardan bir kesimi ile 1993 yılında röportaj yapan Faysal Dağlı, bu bağlamda ilk saatlerden itibaren baskıların başladığını kendince keşfederek o günü yaşayanların ağzından işlemeye ça-

lişiyor. Sözkonusu röportajdan uzunca bir bölümü bu-
raya almak yararlı olacaktır:

- Sınırdan girdiğinizde silahlarınızı aldılar mı?
- Evet, girer girmez silahlarımızı aldılar.
- Biz de teslim ettik. (...)
- Size nasıl davranıyorlardı? Baskı yapıyorlar mıydı?
- Baskı yapmıyorlardı.
- Silahlarımızı almışlardı. Çalıştırıyorlardı. (...)
- Nahçıvan'dan sonra neler oldu, nereye gönderildiniz?
- Orda 45 gün kalmıştık. Esir gibiydik. Daha sonra bi-
zi önce Laçin'e gönderdiler. Ve ordalardaki köylerde
çalıştırdılar. Ellerimize orak verip, buğday biçtiriyorlar-
dı. (...)
- Sovyetler sizi birbirinizden ayırmış mıydı?
- Evet ayırdılar. İş yaptırıyorlardı. İmkânları yoktu. Du-
rumları iyi değildi. Köylere dağıtmışlardı. Kimi köylerde
5 kişi, kimi köylerde 25 ya da daha dağınıktık.
- Laçin köylerinden sonra nereye gittiniz?
- Ordan bizi Bakü Denizi yakınlarındaki bir yere gön-
derdiler.
- Hazar Denizi mi?
- Evet Hazar. Burda da 9 ay kaldık. Ordan Taşkent'e,
Özbekistan'a gittik.
- Ne yapıyordunuz?
- Yapacak iş yoktu.
- Size kimlik vermişler miydi?
- Evet vermişlerdi. Yabancı kimliği, mülteci kimliği
vermişlerdi. Yakalandığımızda gösteriyorduk. (...)
- Özbekistan'da baskı var mıydı?
- Hayır bize yönelik bir olumsuz tavırları yoktu. Biz on-
ların işine karışmıyorduk. (...)
- Peki Özbekistan'da da Melle Mustafa'nın dış dün-
yayla ilişkisini kestikleri doğru mu?
- Evet. Çünkü o bir halkın davasının temsilcisiydi. On-
lar da bundan hoşlanmıyordu ve bunun için dışarıyla
ilişki kurmasına izin vermiyorlardı." (Uzun Yürüyüş ve
Yorgun Savaşçısı, Faysal Dağlı, Gündem, 29 Haziran
1993)

Röportajı yapan ve yanıtları veren arasında bir türlü
beklenen uyum sağlanamıyor! Soruların tersinden ha-
zırlanış biçimi bile pratikte röportajı yapanın işini istedi-
ği ölçüde kolaylaştırmıyor. Aslında röportajı yapanın is-
temi SB hakkında tümüyle olumsuz bir tablonun çizil-
mesini sağlamaktır. Ancak bu tam sağlanamıyor; röpor-
taj yapılan kişi kendi içinde çelişik yanıtlar veriyor. Olgu
olan konuşmacının ifadelerinden çıkan da şu ki; Sov-
yetler ilk günden itibaren konuya özenle yaklaşmışlar-
dır. Yerleştirme işini olanaklarını zorlayarak başarmış-
lardır. Kürt oldukları veya Mehabad Cumhuriyeti'nin ye-
nilgisinin ardından Sovyetlere yönelenler oldukları için
vb. herhangi bir baskı uygulamamışlardır.

Elbette bu Kürtlere karşı mülteci statüsü tanınacaktı
ve bunun belli bir sınırı-çerçevesi olacaktı, olmak zo-
rundaydı. Önemli olanı, bu Kürtlerin Sovyetlerde döne-
min bütün zorluklarına rağmen gerekli ilgiyi gördükleri-
dir. Bu bağlamda en ciddi iddiaya K. Cemil Paşa'nın
hatıralarını kaleme aldığı "Doza Kürdistan" adlı kitabın-

da rastlıyoruz. O şöyle diyor: "Duygu ve bilinç olarak
Turan fikirlerini taşıyan Azeri Bakirof, Kürtler'e karşı ol-
duğundan. ... Bakirof gibi ajanların..."

Peki, bu iddianın dayandığı bir zemin var mı?

Hayır, yok! Yazar desteksiz atış yolunu seçiyor. Doğ-
ru dürüst bir veriye dayanmadan konuşuyor. Önce, bu
iddiayı ortaya atanların bunu kanıtlama gibi bir sorum-
luluklarının varlığını hatırlatmak gerekiyor. Şu ana kadar
iddialar belgelenmemiş, kanıtlar gösterilememiştir.

İddia, genel olarak Kafkaslarda halkların birbirlerine
karşı önyargılı yaklaşımlarını belirtmek şeklinde değil-
dir. Halklar arasında, kökleri eskiye dayanan farklı içe-
rik ve düzeydeki düşmanlıklar Ekim devriminden çok
sonra da sürdü. Kürtlerin birlikte yaşadığı halklar nez-
dinde de bu durum bazı yönleriyle devam etti.

Görünen o ki; iddia sahiplerinin izlediği yöntem ve
mantık silsileleri, olguları ortaya koyma amaçlı değil;
yaşanan sosyalizm deneyimine saldırı amaçlıdır.

Şu kadarını söyleyebiliriz: Mevcut kaynaklardan gö-
rülüyor ki, Kafkaslar denilen bölgede ulusal sorunun
çözümü bağlamında kimi sorunlar varlığını sürdürmek-
tedir ve bunlar sosyalist devlet tarafından bilinmektedir.
Sorunların pratik açıdan da kendini dayattığı somut ge-
lişimi ile birlikte bizzat Sovyet iktidarı tarafından ortaya
konmuştur. Bunlar dışında iddiası olanlar bunları bilim-
sel bir yaklaşımla ortaya koymalıdır. [Bunu yapmayanlar
ciddiye alınamaz.] Eldeki belgelerden Sovyet Azerbay-
canı yöneticilerinin ya da Özbekistan yöneticilerinin so-
mut olarak Kürt azınlığına karşı ve ayrıca özelde Barza-
ni kafilesine yönelik bir düşmanlık içerisinde bulunduğu
kanıtlanabilir değildir. Soruna ciddi yaklaşan biri, bu
bağıntıda Sovyetler Birliği'nin devlet politikasına daya-
narak eleştiri getirir; iddialarını ispatlar. Bu bağintıda
biz proletarya diktatörlüğü devletin Kürtlere karşı,
Barzani kafilesine karşı düşmanlık içinde bulunmadığı-
nı, böyle bir siyasetinin olmadığını belirtiyoruz.

Barzanilerin Sovyetlere geçtikten sonra yaşadıkları-
yla ilgili olarak M. Sıraç Bilgin'in 'Barzani' adlı çalışma-
sında kısmen detaylı bilgiler verilmektedir. Ancak ken-
disinin de belirttiği gibi (her ne kadar dediğine uygun
davranmıyorsa da) bu konuda "fazla belge yok" ve ol-
mayınca da ilgili noktada yazan-konuşan herkesin bu
olguyu dikkate alarak hareket etmesi gerekir.

Herkes şunu bir kez daha bilince çıkarmalıdır: İddi-
aların tam tersine, SB'nde her yurttaşın ve de "misafir"in
iktidarı eleştirmesi ve önerileri doğrultusunda isteklerde
bulunması yanıtız bırakılmamıştır. Aslanan budur ve
Barzani ile beraberindeki Kürtler de proletarya diktatör-
lüğü devletin bu karakterinden istifade ederek Sta-
lin'e kadar ulaşmışlardır. Sürgün hikayesinin tersine
uzun yürüyüşçü Kürtler Sovyetlerde kaldıkları süre bo-
yunca yaşamlarının en iyi günlerini -her alanda- geçir-
miş ve ülkelerine yetkin olarak dönmüşlerdir. [Bolşevik-
ler.] Barzani komutasındaki kafileyi ülkesine sığınmak
zorunda kalmış bir parti/örgüt mensupları ya da bir
devletin temsilcileri şeklinde kabul etmemiş oldukları-
ndan ötürü, burada kardeşlik ilişkileri çerçevesinde üst
düzeyde, kapsamlı ve yakın bir ilişkiden bahsedilemez.

Böyle bir ilişki doğal olarak daha farklı olmak zorundadır. Ama buna rağmen gösterilen ilgi ve özellikle eğitimleri konusundaki duyarlılık oldukça önemlidir. Dolayısıyla Barzanileri çalışma kamplarında, Sibiryaya yollarında sürgün ve esaret altındaymışlar gibi gösterme tutumu tek kelimeyle tarihi çarpıtma ve SB'ni karalamadır.

I-KDP Yeni Stratejisi adlı temel belge niteliğindeki materyalinde Sovyetler-Barzani ilişkileri bağintısında aşağıdaki tespiti yapmaktadır. İşte yazılanlar:

"*Mustafa Barzani'de, bir Kürt ulusal lideri olarak Mehabad'da Sovyetleri iyi tanımış; daha sonra da, onlardan, kabul edileceği konusunda önceden aldığı söz üzerine Sovyetler Birliği'ne iltica etmiş; 14 Temmuz Devrimi'nden sonra Irak'a dönünceye kadar da orada kalmıştır. Döndüğü zaman ise, Sovyetlerin ulusal kurtuluş hareketlerine sağladıkları desteğe hayranlık duyuyordu.*" (Irak Kürdistan Demokrat Partisi Yeni Stratejisi, Üçüncü Dünya Yayınları, İlk basımı: Ocak'78, sf. 81-82)

Yalnızca bu kadariyle yetinilse, bir an için I-KDP'nin tartışılan bağlamda çok fazla problem görmediği sonucuna varmak mümkün gözüküyor. Bu satırların kaleme alındığı dönem, revizyonist SB yöneticilerinin henüz sosyalizm, komünist gibi sözcükleri terketmedikleri bir dönemdir ve Kürt hareketine karşı yaklaşımı iki uçlu bir gelişme göstermektedir. Bir yandan Irak Baas sosyalistleri ile ilişkiler sürdürülmektedir ve bu anlamda Kürtlere karşı büyük kötülüklerin altına imza atılmaktadır ve fakat aynı zamanda diğer yandan da Kürtlerle ilişki kurmanın da faziletlerine inanılmaktadır. Dolayısıyla ne biri ne de öteki atılmamakta, iki taraf da aynı anda dost ve müttefik olarak görülmektedir. Her ne kadar Barzani'nin Amerika ile ilişkilerinden belli bir rahatsızlık duyuluyor ve Rus sosyalemperyalizminin o dönem Kürdistan'daki şubeleri gibi çalışanlar tarafından bu ilişkinin belgeleri deşifre ediliyorsa da "büyük baba"(!) ilişkiyi sürdürme ihtiyacı duymaktadır. Rus sosyalemperyalizmini karşıya almamak ve dostluk ilişkilerini sürdürmek başat politikadır. Ama bunun hep böyle sürmediği sonradan görüldü. Rus sosyalemperyalizmindeki yıkım gecikmeden etkisini Güney parçasında da gösterdi. Artık övgü dönemi sora ermiş yerini küfüre bırakmıştı. Evet bir süreden beri açıktan küfür ediliyor.

SB'ye sığınan Kürtler nezdinde sosyalizm ülkesinin tavrını kınayanlara hemen her parçada yoğunlukla rastlıyoruz. Tamamı belgelere dayanmadan, ideolojik kaygıları öne geçirerek -ki bunları açma gereği duymaktadırlar- bir dönemi gulyabanileştirmektedirler. Örnek vermek gerekirse, bunlardan biri Faysal Dağlı'dır.

Şöyle yazıyor: "*Barzani ve 500 arkadaşı Sovyetlerde 12 yıl kaldılar. Stalin'in ölümüne dek birer tutsak gibi yaşamak zorunda kaldılar. Kürt mülteciler savaş esirleri gibi buralardaki kolхозlarda yıllarca çalıştırıldılar.*" (9.12.1998, Özgür Politika)

Yukarıdaki satırlarda kaba bir iftira açıktan sırtıtmaktadır. Yaşamlarını idame ettirmek için her Sovyet yurttaşı gibi Barzani ile beraber giden Kürtler de çalışmaktadır. Bu gayet normal değil mi? O günün Sovyet koşulları gözönüne getirildiğinde çalışmadan yaşayabilmeleri

acaba doğru ve mümkün olabilir miydi? Yoksa çalışmadan sefil durumlara düşmeleri mi bekleniyor! Ayrıca ya-nıtlanması bile gereksiz olan savaş esiri gibi görüldükleri iftirası baştan aşağı bir karalamadır, seneryodur. Ki, Sovyet devletinin ve komünist partisinin savaş esirlerine karşı politikası yeryüzünde ilk kez en insani boyutta uygulanmış ve burjuvazi tarafından bile bu denli iftiraya uğramamıştır... Sovyetler Birliği'nin sosyalist tarihini çarpıtmak belki geçici bir süre için bazılarının düşüdüklüklerine dayanak bulmalarına yardımcı olabilir; ama bu, olguların yoksayılması anlamına gelmez, bu unutulmamalıdır.

Kısacası, sosyalizm ülkesinden Kürtlerin sürgünü hi-kayesinin özeti şudur: Dün, inanmasak da söylem düzeyinde sosyalizme ihtiyacımız vardı ve kendine bu ismi verenlerle tamamen faydacı bir temelde ilişki kurmamızın hiç bir sakıncası yoktu. Bugün ise ihtiyacımız kalmamıştır ve haliyle lafz düzeyinde bile olsa sosyalizmin dünü ve bugünü üzerine bu kavrama sığınmaya gereksinim duymuyoruz!

Bu mantık genelde Kürt burjuva ulusalcılarının ortak kanaatidir. Dolayısıyla Kürt burjuva ulusalcıları açısından önemli olan, SB'nin tarihsel gelişimini Lenin, Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'yle, Kruşçev'le başlayan revizyonist SB'yi birbirinden ayırarak olguları gerçekçi bir yaklaşımla görmek değil; birbirine cepheden karşı olan bu iki dönemi bilinçli olarak birbirine karıştırıp toptan bir davranışla genelde SB'yi bir bütün olarak reddetmek ve özelde gerçekten sosyalizmin yaşadığı dönemi tamamıyla görmezden gelmek; pragmatist ilişkilerin üzerinde yükselen Rus sosyalemperyalizmi ile ilişkiler dönemini ise Amerikanın keşfi ertesinde Kürt karşıtı pratiği üzerine açıktan tutum almak ve bu bağintıda teşhiri bütün SB tarihine yaymaktır. Böylelerine göre aslında hiç bir dönemde SB'nin savunulacak bir yanı yoktur! Çünkü SB devleti her iki dönemde de Barzanilere (ya da daha genel anlamda Kürtlere) emanet edilecek bir Kürt devleti kurmamış, kurulmasına doğrudan yardım etmemiştir!

Böyle bir mantık sahibi kesimler, "doğal olarak" SB eliyle kurulmuş bir Kürt devleti göremeyince; ve hele hele Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin yıkılmasının ertesinde Barzanilerin SB'ye sığındığını saptayınca veryansın etmeye başlıyorlar. Bu durumda «SB Barzani'ye "eziyet" ettirmek için kendisine iltica "sözü" verdi ve istediğini de yaptı...» sonucuna varmak hiçte zor olmuyor. Abartmadan söyleyebiliriz ki, bu konuda komünistler hariç diğer bütün Kürt siyasal yapılanmaları ve yazar, araştırmacı, aydınları aynı safta buluşmaktadırlar. Sosyalizm prestijisinin aşağıya doğru hızla inişte olduğu bir momentte Kürt milliyetçi çevrelerinin aynı ek-sende birleşerek tarih çarpıtcılığına girişmeleri karşısında Kürdistanlı komünistler gerçeklerin gün ışığına çıkarılması çalışmasına devam edeceklerdir. Bu çalışma aynı zamanda ülkemizde devrim ve sosyalizmin zaferinin; dünün proletarya diktatörlüğü devletinin dersleri üzerinde yükselmesi için de kaçınılmazdır.

Aralık 1998 X

DAWETEKE EŞİRA

Gava bavê wi mîr Bro hin gelek piçuk bû. Jî wi, jê re 20 pez, ga û hespek mabûn. Diya Bro, Besê, her gav dîgo: "Bavê te lî ber mîrînê gote min ku bî van peza ez qelenê te bîdim û jinekê ji te re binim", û ewê bî dil û bî can lî van mîyan dînêrî.

Jî bo peyda kîrîna dergîstîyeke hêja ji kurê xwe re Besê gelek gerîya, lê tim taba wê vala diçû; qeleneki giran dixwestin.

Jî piçûkahîya xwe de, Bro, Emîne nas dîkir û her du ji hej hev dîkîrîn. Lê, Bro ne diwêrî dilê xwe ji diya xwe re veke.

Carekê, di şeveke tari de, gava Bro ji xebata xwe vedigerîya mal, rasti Emîne hat ku melûl û bî dileki xemgîn diçû. Bî dîtina wê, Bro lê kenî, sîlav lê kir, ew girt, ew kişandê singa xwe, û ew maçî kir û rûyê wê çîma ewqas bêmad û çavên wê çîma tije hêstir bûn, jê pîrsî.

Emîne gotê ku Cangîr beg ew ji xwe re dixwest.

– Ez kurê koçerê bî şerefîm, Bro veğerandê, ez dilê xwe naguhîrim. Tu yê bibî ya min! Em tevde mezin bûne. Me bî hev re zarotîya xwe di zozanên Alagozê de derbaz kirîye û gotin daye hev û du. Çawa dibe ku niha bêbextî lî min bîki...? Dîbêjim qey piştî mîrîna bavê min û feqîr ketîna me...

– Na, Bro, ez weke berê hêj te dîkîm, Emîne bî girîn gotê! Lê, lî bêşûdiya me binêre.. Vi Cangîr begê qerqûş ez ecîbandîme û bavê min dilê wi naşkîne û dîbêje: "Ew beg û zîlamêki dewlemende; ewê qeleneki giran bide.."

Bro gelek kûr rama; ewî dîzani bî begekî re şer kirin çîqa dijwar e, nemaze bî serekê êlê re. Lê, ewî di ci de xiste bîra xwe ku here ji diya xwe re bêjê ku qelenê Emîne bîdê.

Lî gora adetê, Besê apê Bro ezîmand mala xwe û bî dîzi qelen hate dayîn.

Piştî lihevhatîna û dayîna qelenê divê ku xort ji merivên dergîstîya xwe re diyarîya bîdê û lî ber wan bî zîrekî û xwînşêrîniya xwe ji xwe bî qîymet bîkê. Besê ku, cîyê bavekî girtibû, lî kurê xwe dînerî û dîgot: "Te dît, kurê min, min wesîyeta bavê te bî ci anî. Sibê, tu yê bibî xwedî jîn. Jî iro bî şûn da, êdî tu bî serêxwe yî. Divê ku tu xwe bî xwe idare bîki û ji her tiştî bêtîr bala xwe bîdê mîyên xwe. Sîvîk, pozpîlînd mebe. Gava tu diçî nav eşîrekê ku zîlamên wê bî çavekî ne divê ku tu ji wek wan bibî û xwe bîlîmîni adetên wan."

– Baş e, dayê, Bro vedîgerandê.

– û niha emê bî mêvanên xwe mijul bin; gelo ji her kes re diyarî hatîna rêkîrîn?

Lî gora îşlên eşîrtîyê, divê ku, desgîrtî ji her

vexwendîyê dewetê re diyarîyekê bişînê; Destmal, sabûn, êlax.. Ewê ku dil dîke bê dawetê, diyarî hatîna rêkîrîn?

– Belê, Yadê, me ji her kesî re rêkîr.

– Gelo diyarî wê têr bîkî?

– Herê, dayê, ewê têr bîkî; ji ber ku apê min ji bo daweta min heft pez dan min. Ewî baş dîzani ku em bî tena xwe ji heq dernedîketî...

Roja dîtîr gundê Bro ne di hate naskîrîn; gelek mêvan hatîbûne. Dawûl û zirne dengê xwe yên bilînd digîhandîna cîyên dûr. Merivên Bro gîş lî wê bûn. Gundî, bî şal û şapîkên xwe yên nû û bî kum û destmalên xwe yên rengareng bî kêfxweşî, ji konekî diçûn konekî din.

Di nav wan de, jîn bî fîstanên cejnê yên giranbîha û bî neqîş, bî delalî dîkenîyan. Lî ser kûfîyên delalên çîyê, zîv, zêr û guhar diçîrisîn.

Lî wi alîyê gund tevîdaneke din hebû. Lî wê ji, sîwar ji bona cîridê cîvîya bûn. Heryekî ji wan zor dîda xwe ku hînerên hespê xwe pêş xelkê bîke. Hîneka bî hev re şert digirtîna û hîn ji lî ser esîl bûna hespên xwe îsbatên rengareng derdixistîna.

Dawîyê, beza hespa despê kir. Mêydana hespa 10 kîlometîr dirêj bû. Sîwar bî çargavên piçûk, gava digîhaştîna serê meydanê, bî dengê zirneyê tîz ku kêlê sîwarîya dixist bî hespên xwe cenbazi û hînerbaziyan dijwar dîkîrîn.

Xelkê bî vi awayî kêf dîkîr. Di vê gavê de, Bro lî ser textê zavatiyê rûniştî bû. Xortê ku lî dora wi cîvîyabûn distîrandîna, dirêqîsîn. Hîneka serê wi kur dîkîr, ew dixemîlandîna û cîlên xweşîk lê dîkîrîn. Lî gora adetên kurdên alîyê me, porê wi bî derence dîbîrîn; her hevalkî wi diçû cem berber, pere dîdayê û jê dixwest ku para wi ji ya yên din zûtîr bîqîsîne. Pere ku, bî vi awayî kom dîbû, diçû sendûqa xorta.

Emê bêne Emînê: Ew ji di bin kon de, bî hevalên xwe re rûniştîbû. Ewana cîlên wê lê dîkîrîn, û lî gora, adetên kurdi, digîrîn ji. Yekê ji keçîka strana cîl wergîrtîna bûka digot:

Xerîba Xwedê me.

Lî ber penca rojê me

Hesreta mala bavê me.

Porê xwe venakîm.

Hînê pê wernakîm.

Şûştîna dayîkê ji bir nakîm.

Xanîyê bavê te bî kort e;

Van dîlopan şort, şort e,

Xwakê megîrî zavayê Xort e!

Piştî her mîsra, gîş digîrîyan. Lê, digel vê yekê, her yekê ji wan digote bûkê: "Tu çîqas bextîyar î!

Mêrê te xort û çeleng e. Lê, em bî xwe hin nîzanin çî bête serê me...? Dibe ku, em jîna sîsîya, an çahara ya kaleki genî bîbîn? Hingê bê dilê xwe emê mala bavê xwe berdîn û jî dil hêstirên çavan birijînin...

Ber bî nivroyê, gund hînek bê deng bû. Emîne sîwari hespeki kîrîn û bî hevaltiya sîwara, ew birîn mala Bro. Lî ber derî tîfînga berdîn û dîya Bro, dî her destekî xwe de du fîrax gîrtîn û reqsa koçerî kîr.

Gava Emîne dî şîpandeyê re derbaz dîbû kûzek danîn ber wê, ewê şîkênand û kete hundirê malê û dawet jî lî wê gîha dawîye xwe.

Deryayê dengê merîva xwe ker kîr. Herkes çû mala xwe û her der bê deng bû.

Ev e saleke ku Emîne mîr kîriye. Lî gora hisaba wê ev sêzde heyîv in ku hatiye mala Bro. Bî tenê, pîştî zewaca xwe bî mîdetekê, Emîne dîkari rûyê xwe veke, xêlî jê hêline û bî xesuya xwe re xeber bide.

Cangîr beg Emîneya xwe ya delal jî bir ne kîrîbû. Gava xulamê ku ewî rêkîrîbû cem bavê Emînê, vegeriya û nûçeya zewaca Emînê bî Bro re anî. Cangîr beg sond xwar ku ewê Bro sax nahêle..

Saet pê saet, roj bî roj, meh pê meh dîçûn; Bro bî kêf û dîlxweşiyê bî Emînê re dîji û dîya wî jî lî cem bûk û kurê xwe dî derya bextîyariyê de ajîni dîkir.

DEMEKE NÛ DESPÊTIR

Bîhar nêzik dibe. Wa dîxuye ku roj lî ser erdê, bî tirêjên xwe yê zêrîn, dîxwaze her tîştî bîşewitîne. Teht û girên wargeha zîvistanê ên zer dîçîrîsîn.

Lî bîn kon agir pêketîye. Çend kurd lî dora wî civiyane. Sîha sîmbêlên wan ên dirêj dîkeve ser rûyê wan û çavên wan jî gurîya êgir dîçîrîsîn. Pîr hêdî, weke mîrmîra avekê bî hev re xeber dîdîn:

– Gelek başe! Bî vî awayî, Edê, lî ser çêre, mîlk û bêşa dest bî axaftîne kîr. Carekê bînin bîra xwe, ewî dîgo, jî destê van zalîman me çîqas ezab û perîşanî kîşand! Erd û çêreyên baş dî destê wan de bûn û bî ser de jî tu bêş ne dîdan. Lê, jî me bî xwe, her tîştê me distandîn... Nîhu, her wekî Mîsto dîgo, emê her tîştê wan bîstînin, erd, û çêre wê bîkevin destê şewrên gundî û koçer...

Edê, dum û dirêj behsa gelek tîştên dîn kîr, pîştîre, blûra xwe gîrt û ew dani ser levên xwe. Weke tirêjên roja germ, ahengên wê bayê beriyê dadîgîrtîn, dîketîn nav kona, jî jîn û dergîstîya re, şadî dîbirîn û delalên wan tanîn bîra wan.

Feqîra, jî bo serbestî, rîzgari û jî koletî derketîna xwe strandîn û reqîsîn. Ber bî sîbê ve, dengê blûrê

hate birîn û xelk jî hev belav bû.

Jî nîşkave, obeya dî xew de, bî hewar û qîrînen bîlînd şîyar bû. Zîlamên niv tazi an bî kîras û derpi, jî kona derketîn. Dî nava meydanê de peya kom bû bûn û xwe tevîdan; tu kes nedîzani behsa çî ewqas bî germî dîkîrîn? Tu kes sebebê hewara wan seh ne dîkir?

Lê, wa ye, sîha merîvên beg û axa ên bî gazîn! Lî dû wan jî, sofî û şêxên rêhdîrêj xuya kîrîn.

– Ho, ehlê dîn! Evana despê kîrîn. Xwedê Teala jî me re belakî dîşîne. Ne bî tenê hîkîm kete destê xwedênenasa, lê nîhu jî beg, axa û şêxa dîgîrîn. Em nîhu gîş lî ber helakê ne!.. Sebebê van tîştî gi Mîsto ye, dê herîne wî jî ortê rakîn û heyfa me jê hêlinîn!...

Lê, gundîyêk feqîr, cîwêlek, rencber, pale û pi jî vî nû çeyê gelek kêfxweş bûn û bî lez û bez dîsa vegeriyan konên xwe. Lî meydanê, bî tenê, beg, axa, şêx, merîv û xulamên wan man.

Şeveke tarî, şeveke bî çavên şîn, erd xîste hîmbêza xwe û her tîşt xwe ker kîr...

Ermenîstana Sovîetî jî kurda re gundên nû ava kîrîn. Lî şûna konên rêş û kadîna, nîhu, bî du, sê tebeq û bî pencereyên fîreh, xaniyên wan ên bîlînd hene.

Feqîr, cîwêlek û pi jî xwe re kolxoz (Erazi, pez û dewarên mîştêrek) pêkanîne û xwedîyên mal û mîlk bûne. Çandîniya xwe bî traktora dîkîn. Dî kolxozî de makîneyên to, penîr û nivîşk hene.

Dî nav kurda de, seneatkarên mîtexesis û nûdêr bê hed û hêşab bûne. Gîş endamên (aza) kolxozî ne. Xort hemû dî partîya Komûnîst de ne û ketîne dîbîstana. Pîr jî wan dî zanîngeha seneat û ya karên bîlînd de dîxwînin. Bî hezaran dî zanîstgehên Lenîngrad û Moskova de dîelîmîn.

Bê elektrîk û bê av tu xanî, bê dîbîstan, sîne-ma, xestexane û mîzgeft tu gund ne mane. Meleyên wan, bî dîyanetê re îlmên nû jî dîxwînin, dîgehî dereceyên gelek bîlînd, û dîbîn memûrên hîkûmetê yê resmî.

Nîhu, lî warên koçeran, jîneke îştîrakî ya nû dîkele.

Lî şûna ku xulamîya beg, axa û şêxa bîkîn, xwîna hev birîjînin, perîşan û çavgîrtî bîmînin û dî destê îstîsmar de alet bîbîn, kurdên Alagozê îro dî aşîtiyê de jî bona pêşveçûna Sovîyetîstan û ya cîhanê û jî bona xîlasîya 12 mîlyon kurd, bê rawestan, şev û roj dîxebîtin...

(Ereb Şemo, Şîvanê Kurd,
Weşanên Riya Azadî,
990 Kolin, Rupel 106-112)

Aydınlık gazetesi Türk şovenizmini körüklemeye devam ediyor!

Kürt ulusuna karşı sürdürülen sömürgeci soykırım savaşında sürekli devletin yanında yeralan burjuva basın, Abdullah Öcalan'ın Roma'ya gelişi ve sonraki dönem boyunca akıl almaz çirkeflikteki ibretlik haber ve yorumlarını eksiksiz şekilde kamuoyuna pompaladı. Bu propogandayı hâlâ sürdürüyor. Bunlardan bir gazete var ki, çizgisinde hiçbir kırılmaya meydan vermeden Kürt ulusunun haklı ulusal mücadelesi karşısında sürekli şekilde devletin yanındadır, solculuk maskesi altında azgın Türk şovenizmini pompalamayı erdem sayar. Öyle ki; kimi devlet yöneticilerinin sahtekarca da olsa, zaman zaman "Kürt realitesi" vb. sözler sarfetmelerine çok bozulur, bu tür sözlerin Sevr'in kapılarını araladığını söyleyerek devletten daha çok devletini savunur. Bu çevre faşistlerin, ırkçıların Kürt halkına yönelik linç girişimlerini savunur bir pozisyona girmiştir. Sahtekarca bir şekilde faşistlerin yaptıkları gösterileri emperyalizm karşıtı göstermeye cüret edebilmiştir. Kürt ulusal kurumlarına ve Kürt emekçilere karşı saldırı, linç, öldürme kampanyasının devamını arzulamış, buna tepki duyan ve şovenizmin tırmandırılmasına karşı çıkan ilerici çevreleri ise "Halkın, Avrupa'nın Sevr dayatmasına tepkisi..." itirazıyla karşısına almıştır. Sözünü ettiğimiz çirkefliklerin sahibi Aydınlik gazetesidir. Aydınlik gazetesinin "sol"culuk ve hatta "sosyalistlik" adına içine düştüğü bu aşağılık durum bu gazetenin gerçekte kemalist faşist iktidarın sesi olduğunu gösteriyor.

Abdullah Öcalan'ın Romaya gidişi ertesinde Aydınlik'ta pekçok haber, yazı ve yoruma yer verildi. Kimi zaman Fatih Altaylı'nın dilinden, yerine göre Özkök ve diğer savaş rantı ile beslenen burjuva gazetecilerin diliyle Abdullah Öcalan'ın kişiliğine ve O'nun şahsında Kürt ulusal mücadelesinin haklı demokratik muhtevasına çirkefçe saldırılarda bulundu Aydınlik gazetesidir. Bu gazetede köşe tutmuş ve utanmazca bir şekilde kendilerine aydın yaftası asmış bir dizi devletçi zat peşpeşe inciler döktürmeye başladılar. Aydınlik yazarlarından bazılarının bu dönemde neler yazdıklarına baktığımızda, ne denli saldırgan bir tutum içinde oldukları hemen farke edilecektir. Kendine aydın sıfatı takan kemalist yalakalardan bir kısmının Aydınlikta yazdıklarına bakalım:

"Böylece, emperyalizmin kanlı maşası Öcalan'ı..." (Alpaslan Işıklı)

"Kanlı katil uyuşturucu kaçakçısı Apo'yu metresiyle neden bağrınıza bastınız" (Fikret Otyam)

"Apo ve ekibi bir terörist gruptan da öte, canilerden kurulu bir cinayet şebekesidir." (Bedri Baykam)

"...PKK'nin kanlı yüzünü" (Baskın Oran)

Sarfedilen bu sözlerin MGK basınında köşe tutmuş Özkök, Ekşi, Çölaşan ve diğerlerinden ne farkı var? Fazlası var, eksiği yok!

Aydınlikçılardan bazılarının yukarıya aktardığımız sözlerinin birer iftira ve kara çalmadan ibaret olduğu

dikkate alındığında, tek tek bu ithamların yanıtlanması- na ihtiyaç kalmadığı kendiliğinden anlaşılır. Bunların bu kadar yırtınmalarının nedeni; "sol" adına Kürt ulusal mücadelesinin içte ve dışta daha çok güncelleşmesinin, böylece dikkatlerin bu noktada toplanmasının ve doğal olarak bu durumda sömürgeci Türk devletin Küzey Kürdistan'da sürdürdüğü haksız savaş nedeniyle teşhir ve tecrit olmasının önüne geçmektir. Bu amacını doğru- dan dile getiren Aydınlik gazetesi ve yazarları böylece devletlerini savunma/koruma güdüsü ile sınır tanımaz şekilde sorumluluk üstleniyorlar. Kürt ulusal sorunundan ötürü devletlerinin zayıf düşmesine gönülleri razı değildir. Zaten kendilerine göre TC sınırları içinde Kürtler bir ulus değildir ve eğer illa ki Kürtlerden ve sorunlarından bahsedilecekse onun da çözümü ancak ve yalnız Kemalist temelde olmalıdır tezi bu çevrenin temel savunusudur. Kemalizm ve onun ordusu savunulacak esas mevziler olarak değerlendirildiği için de bugün bu mevziyi zorlayan Kürt ulusal mücadelesi karşısında "sol"dan sömürgeciliği tahkim etmek Aydınlik gazetesi ve yazarlarına düşmektedir.

Aydınlikçıların TC devletini savunmaları ölçüsünde sömürgeci olduklarını söylerken, bunların ideoloji ve siyasetlerinin de bu savunuya çok uygun bir zemin oluşturduğunu hatırlamak gerekiyor. Teorik ve ideolojik çerçevede, temel politikalarda karşıdevrimci Üç Dünya Teorisi'ni hararetle savunmaları ve bunu bölge ölçeğinde Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında bölge sömürgeci devletlerinin ittifakını savunması ve uygulaması; iç siyasette her yönüyle Kemalizmin temsili- ni yapması bunların sömürgeci politika ve uygulamalarla tam bir uyum içinde olduklarını gösterir. Dikkat çekilmesi gereken önemli noktalardan biri Aydınlikçıların bu ideoloji ve siyasetlerini öteden beri tekrarlıyor olmalarıdır. Bunlar dün dördüncü orduyu Kürdistan seferine davet ettiler, Türkiye'nin bölünmesine karşı bedenlerini siper ettiklerini söylediler, bugün ise genelkurmaylarının en has yandaşı olduklarıyla övünerek Çelik operasyonlarını savunabilmekte ve TC devletin Güney Kürdistan'ı işgal girişimlerine açıktan arka çıkmaktadır.

Böylece Aydınlikçıların sömürgecilerin sözde "sol" ayağı olarak gazete sayfalarını Kürt düşmanlığı dolu yazılara ayırması asla garipsenemez. Burada sorunun önemli olan yanı bunların Üç Dünyaçılığının soyut kalmadığı, fiilen işlerlik kazanmış olduğunun görülmesidir. Kısacası bu karşıdevrimci teori pratik olarak da Aydınlikçılar tarafından hayata geçirilmektedir. Karşıdevrimci Üç Dünya Teorisi'yle Kemalist faşist diktatörlük fiilen desteklenmektedir. Dolayısıyla Aydınlik çevresi işçi ve emekçi sınıfların iktidarı için mücadele yürüten bir yapı değil, tersine bunlar bugün ideolojik olarak iktidardadır. En belirgin olarak da kemalist orducu kliğin "sol"dan en kararlı savunucularıdır. Bir başka ifadeyle; Aydınlikçılar,

kemalist faşist diktatörlüğün "sol" maskeli en kararlı savunucularıdır.

Bunların Kürtlere karşı geliştirdikleri düşmanlık da kendi niteliklerine uygun olarak süregelmektedir. Aydınlik, sayfalarını kaba bir Kürt aleyhtarlığına sonuna kadar açmıştır. Küfürden, aşağılamaya, iftiradan her çeşit demagojiye kadar Kürt ulusuna karşı düşmanlıkta sınır tanımamaktadır. Kürtler lehine gibi gözükten laflar ettikleri her noktada da somut olarak görülmüştür ki Kürtlerin başına devletlerinin adına çorap örme planlarını gerçekleştirmeyi amaç edinmişlerdir. Son örneği Güney Kürdistan'daki KDP ile TC'nin ittifakını selamlayarak KDP nezdinde Kürt dostu pozlarında bu ittifakın PKK güçlerine karşı seferber olmasını körüklemektedir. Döne dolaşa Kürt siyasal güçlerine Kemalizmin ve ordunun faziletleri üzerine fetva veren ve Kuzey'deki Kürt hareketinin bütünüyle legalize olmasını telkin eden bu guruh, bütün bunları Kürt kavminin(!) iyiliği için yaptığını iddia edebiliyor!

Aydinlik gazetesi ve gedikli kemalist Doğu Perinçek her fırsatta "sol" ve "sosyalistlik" adına TC devletinin kuruluşuna vesile olan temel argümanları savunmakla kendini övmektedir. Bunlar, Roma sürecinde de aynı tavrı öne çıkardı. Aydınlik, sözde emperyalizme karşı olma adı altında içeride Türk şovenizminin körüklenmesi için "ulusal ekonominin savunusu" demagojisi ve "İtalya mallarının boykotu" gibi noktalarda diğer gerici-faşist çevrelerden aşağı kalmadı. Bu dönemde "yerli mali kampanyası" adına azgın Türk şovenizmini pompalama görevini yerine getirmede öncülüğü başkalarına kaptırmak istemediği ve buna uygun bir pratik sergilediği de somut görüldü. Özellikle son dönemlerde "Ulusal Güçler Meclisi" siyasetiyle ne kadar anti-Kürt Kemalist varsa hepsini yanyana getirme sevdasına kapılan Aydınlikçılar, Ecevit'in ordu tarafından başbakanlığa dikte ettirilmesiyle zil takip oynamaktadırlar. Zira zaten bazı bölgelerde DSP ve CHP ile "sol güçbirliği" oluşturulmuştu; bu birliklerde özlenen hükümet modeli tam olarak yakalanmamış olsa da Aydınlikçılar umduklarına yaklaştımlardı. Nasıl olsa ideolojik olarak Ecevit'le aralarında özel bir fark yoktu.

Doğu Perinçek "Ecevit'e görev verilmesi Türkiye'nin yönünü gösteriyor." saptamasıyla 28 Şubat sürecinin kararlılıkla devam edeceği umudunu Ecevit'te görüyordu ve haliyle Genelkurmay direktifi ile kurulan Ecevit Başbakanlığındaki hükümet oluşumu karşısında mutlu oluyordu. Mutlu oluyordu, çünkü; başöğretmenleri Kemal'den sonra aynı izin sürdürücüsü Ecevitlerinin vasıtasıyla "devrimci orduları" rahat bir nefes alma fırsatı yakalıyordu. Aydınlikçılar sevinçliyidiler, çünkü; "Türk yurtseverliği"nin önde gideni (Doğu Perinçek'e haksızlık ettiğimiz sanılmasın, o hep en öndedir!) Ecevit nezdinde "sol güçbirliği"ne iktidar kapısı aralanıyordu. Nasıl sevinmesin Aydınlikçılar, Kürt ulusal mücadelesinin yeminli düşmanları hükümet olunca hiç olmazsa Genelkurmaylarının izniyle üç aylığına istirahat etme şansı yakalamış oldular!

Aydinlik, TC devletinin ömrünün uzatılmasının bu devletin bugünkü politikalarını aktif savunmaktan geçtiğini bilince çıkaran bir çevrenin sözcüsü olarak, güncel teh-

likeler karşısında sürekli tetikte beklemektedir. Devleti ni ilgilendiren her konuda TC savunusu için seferberlik ilan etmektedir. Roma sürecinden hemen önce, 17 Eylül tarihinde yapılan Washington anlaşması karşısında ki tavrı da aynı niteliğin ürünüdür.

Şöyle yazıyor Aydınlik: "Türkiye, ABD'nin Washington anlaşmasına karşı KDP'ni Türkiye'yle işbirliğine ikna etti. Türkiye, ... Kuzey Iraktaki operasyonlarını sürekli hale getirmiş olacak. ABD'nin Kuzey Irak hamlesine karşı Türkiye'nin yanıtı: Washington anlaşmasına karşı Türkiye-KDP işbirliği." (Aydinlik, 8 Kasım 1998)

Yukarıdaki aktarmalar bu gazetenin en düzenli ve en istikrarlı Kemalist devlet ve ordu yanlısı olduğunu yeniden gözler önüne seriyor. Böyle olmasının kendileri açısından gayet doğal bir siyasal tutum olduğuna şüphe yok. Öyle ya, TC'nin bekası çalışanların siyasal tespitlerinin stratejilerine uygun olmasından daha doğal ne olabilir ki!?

Doğu Perinçek'in Türkiye aşığı olduğunu ispatlama mücadelesinde Özel Harpçilerle de devleti sahiplenme yarışına giriyor (Aydinlik, 26.09.1998). Perinçek bu rekabette Çelik operasyonunu sahiplenerek Özel Harpçilerin önüne geçebilecek düzeyde TC kollayıcısıdır.

Demagojilerle ve komplo teorileriyle siyaset yürüten Aydınlikçıların, Genelkurmaylarını süttten çıkmış ak kaşık olarak göstermek için çevirmedikleri entrika kalmadı. Güney Kürdistan'daki işbirlikçi KDP ve YNK'nin Amerikan emperyalizmiyle girdiği ilişki neticesinde Güney'e yeniden biçim verme girişimi karşısında histerik bir şekilde Kürt ulusunun katliamının yürütücüsü Türk ordusunun şakşakçılığını yapmayı tercih etmektedirler.

Hasan Yalçın Aydınlik'ta şöyle yazıyordu: "Kukla Kürdistan planının önündeki en büyük engel, Türkiye Genelkurmayı'dır." (22 Kasım 1998)

Aydınlikçılar, ne pahasına olursa olsun Kürt ulusunu ilgilendiren her noktada Kürtlere karşı devletlerini savunma şerefine başkalarına bırakmaya hiç mi hiç niyetleri yok ve bunu en üst perdeden dolaysızca bir biçimde ortaya koyuyorlar. Kürt ulusunun değil yalnızca Kuzey Kürdistan'da, genel olarak bölgede varlığına tahammül edemeyen ve bunun sonucunda Kürtlerin yaşadığı parçalarda her fırsat bulduğunda saldırılar gerçekleştiren bu faşist ordudur. Bu ordu Kürtlere yönelik bu saldırılarda emperyalist devletlerden destek almaktadır. Kuzey Kürdistan'da -diğer şeyler bir yana- dört bin köyün boşaltılarak milyonlarca Kürdün zorla yerinden-yurdundan edilmesi ve binlerce Kürt insanının ve gerillasının doğrudan katili ve sorumlusu faşist Türk ordusunun bütün bu icraatlarını emperyalist devletlerin desteği ve onayı ile yaptığını duymayan/bilmeyen kalmadı. Öyleki, emperyalist ülkelerde bazı burjuva çevreler ve hatta kimi devlet yöneticileri bile Kuzey Kürdistan'da TC'nin yürüttüğü savaşa devletlerinin de destek verdiğini ve sorumlu olduğunu ortaya koymakta, bunu belgelemektedirler. Buna rağmen komik durumlara düşme pahasına faşist Türk ordusunun ipine sarılmak Aydınlik çevresinin tutkusudur. Bu da faşist Türk devletiyle Aydınlik arasındaki bağın ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

Şubat 1999 X

Partiya Şoreş-KAWA kuruluşunu kamuoyuna açıkladı

Partiya Şoreş-KAWA, kamuoyuna yayınladığı bir bildiriyle kuruluşunu ilan etti. Söz konusu bildiriye verilen bilgilere göre Ekim 1998'de yapılan bir kongreyle, eskiden KAWA olarak bilinen örgütün devamına ve partileşmesine karar verilmiş; yeni örgütün adı da Partiya Şoreş-KAWA olarak belirlenmiştir. Partiya Şoreş-KAWA, Marksizm-Leninizm'i kendine rehber edindiğini açıklamaktadır.

Her şeyden önce içinde bulunduğumuz dönemde, Dünya Komünist Hareketi'nin en zayıf dönemini yaşadığı bir ortamda ve Kürdistan'da miliyetçilikten geçilemediği koşullarda birilerinin çıkıp ben Marksizm-Leninizm'i savunuyorum, sosyalizmi savunuyorum demesi sevindiricidir. Fakat bu sevindirici durum ne yazık ki işin görünüşteki yanısıdır. İşin özüne bakıldığında her ben Marksizm-Leninizm'i savunuyorum diyenin, gerçekte Marksizm-Leninizm'i savunmadığı ortaya çıkmakta ve ilk andaki sevinç kaybolup gitmekte, sevinç yerini doğal olarak siyasi ve ideolojik eleştiriye bırakmaktadır.

Partiya Şoreş-KAWA'nın kuruluşunu kamuoyuna bildirdiği "Partiya Şoreş-KAWA kuruldu" başlıklı bildiriye ortaya konan tavırlar, Partiya Şoreş-KAWA'nın Marksizm-Leninizm'i sadece lafta savunduğunu göstermektedir. Bildiriye, *"Partiya Şoreş-KAWA Marksizm-Leninizmi kendisine rehber edinen önceli KAWA'nın siyasi, ideolojik, örgütsel devamı ve onun partileşmesidir."* tespiti yapılmaktadır. Buna göre partileşme dışında KAWA'nın siyasi ve ideolojik çizgisi devam ettirililmektedir. Böyle olduğu için de *"Partiya Şoreş-KAWA kuruluş kongresi, öncelikle KAWA'nın temel ilkelerini esas alan program ve tüzüğü tartışarak sonuçlandırılmıştır."*

KAWA'nın çizgisi devam ettiriliyorsa, o zaman bu çizginin Marksizm-Leninizm temelinde yükselmediği, lafta savunulsa da gerçekte savunulanan Marksizm-Leninizm olmadığı, KAWA'nın çizgisinin 1992'de yaptığı kongreye kadar oportünist bir çizgi olduğu ve 1992'deki kongreyle de, özellikle "Sosyalizmin Sorunları" bağlamında açık revizyonist görüşler savunulduğu; yani oportünizmden giderek açık revizyonizme doğru yol alındığı hatırlatılmak zorundadır.

Eğer Partiya Şoreş-KAWA Marksizm-Leninizm'i savunmakta ciddi ise, o zaman KAWA'nın oportünist, revizyonist tavırlarından kopmak zorundadır. Bunu yapmadığı sürece ve ölçüde Partiya Şoreş-KAWA'nın Marksizm-Leninizm'i sadece lafta savunacağı bilinmek zorundadır. Bildiriye yapılan açıklamaya göre KAWA'nın siyasi, ideolojik ve örgütsel devamı söz konusu olduğuna göre, Partiya Şoreş-KAWA, KAWA'nın oportünist, revizyonist siyasetinden kopmuş değildir.

KAWA'nın çizgisini oportünist bir çizgi olarak değerlendirmemize rağmen, KAWA ile Partiya Şoreş-KAWA arasındaki karşılaştırmada, KAWA'nın devrimci bir örgüt olarak değerlendirdiğimizi de vurgulamakta yarar görüyoruz. Çünkü, KAWA'nın devamı olduğunu iddia eden Partiya Şoreş-KAWA'nın Kuruluş Bildirisi'nde, özellikle de Kürt sorununun çözümü bağlamında ortaya konan tavır devrimci bir tavır değildir. Bu bağlamda

Partiya Şoreş-KAWA, KAWA'nın gerisindedir ve KAWA'nın devrimci konumunun sürdürücüsü de değildir.

KAWA'nın çizgisinden kopulmadığı eleştiri-özeleştirisi bağlamında da görülmektedir. Bilindiği gibi KAWA, PYSK'nin oluşmasında en birlikçi kesilen örgütlerden biriydi.

Birlik sürecinde PYSK'nin kendini feshetmesi durumu yaşandıktan sonra, eskiden KAWA içinde yeralanlar yeniden kendi aralarında örgütlenmeye başladı ve sonuç olarak da Partiya Şoreş-KAWA kuruldu. PYSK kendini lağvetmeden kısa süre önce, PYSK'nin yanlış bir temelde kurulmuş olduğu sesleri cılız bir şekilde yükselmeye başladı. Eğer bunlar PYSK'yi eleştirmeseler o zaman birileri çıkar ve neden ayrı bir örgüt kurduklarını sorabilir. Partiya Şoreş-KAWA kurucuları ayrı bir örgüt kurmanın gerekliliğini PYSK'yi eleştirerek oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bu arada lafta "halkımıza" karşı özeleştiri de bulunmaktadır. Partiya Şoreş-KAWA'ya göre, *"Birlik ideolojik, politik ilkeleri dikkate almaksızın liberal, uzlaşmacı bir mantık üzerinde gerçekleşti."*

Partiya Şoreş-KAWA, bizzat devamı olduğunu söylediği KAWA'nın bu ilkesizliği yapan örgütlerin başını çektiği konusunda ses çıkarmamaktadır. Kendileri sanki PYSK'nin yönetiminde yokmuş gibi, birliğin devam etmemesinin sorumluluğunu PYSK'nin üzerine atmaktadırlar. Dedikleri şöyledir: *"Birlik mücadelenin ihtiyaçlarına cevap veren değil, onu destekleyici bir konuma düştü. PYSK önderliğinin özel basiretsizliği de bu başarısızlıkta önemli bir rol oynadı."*

İlkesiz temelde, uzlaşmacı ve zoraki tutulan bir birliğin mücadelenin ihtiyaçlarına zaten cevap veremeyeceği akıllarına bile gelmediğinden dolayıdır ki, PYSK önderliğini basiretsiz bir önderlik olarak değerlendirmektedirler. Burada Partiya Şoreş-KAWA kurucularına sorulması gereken soru, siz bu dönemde, söz konusu basiretsizliğe karşı ne yaptınız sorusu olmak zorundadır. Evet, siz ne yaptınız?

Birliğin uzlaşmacı bir mantıkla oluştuğu ve PYSK'nin önderliğinin basiretsizliği tespit edildikten sonra, *"Kendi payımıza içine düştüğümüz politik hatalardan dolayı halkımıza karşı özeleştirisi yapıyor, bu tecrübelerden dersler çıkaracağımızı belirtiyoruz."* demek ne kadar inandırıcıdır? Nedir sizin yaptığınız politik hatalar? Neden adını koymuyorsunuz? Yaptığınız politik hataların ağırlığı nedir? Örneğin siz birliğin uzlaşmacı temelde, biran önce birlik olsun da ne olursa olsun tavrını, siyasi değerlendirmeye oportünist bir tavır takınmadınız mı? Bolşevikler size ilkesiz temelde bir birliği savunuyorsunuz eleştirisini yönelttiğinde, sözlü olarak "bazı çok doktriner" arkadaşlar var diye cevaplayıp, sorunun özüne tavır takınmaktan kaçınmadınız mı? (Bunun için Bolşevik Partizan sayı 84'e bakabilirsiniz) Ya da Rızgari, TSK ve Tekoşina Sosyalist'i birlik yapılabilecek güçler olarak değerlendirmenize ve birlik anlayışınıza geri dönüp baktınız mı? (Örneğin Ala Yekiti, sayı 29, sayfa 11-12'de yayınlanan yazıya bakabilirsiniz) Baktıysanız değerlendirmeniz nedir? Bu tür sorular daha da çoğal-

tilabilir, fakat Partiya Şoreş-KAWA'nın özeleştirici tavrı konusunda ciddi bir özeleştirici yapmadığını göstermek için bu kadarı yeterlidir. Partiya Şoreş-KAWA'nın özeleştirici yaklaşım konusunda da KAWA'nın yönteminden kopmadığı görülmektedir.

Bir sorun daha: Partiya Şoreş-KAWA, PYSK'nin politik ilkeleri dikkate almaksızın kurulduğunu tespit etmektedir. Bu birliğin oportünist, milliyetçi ve uzlaşmacı bir temelde oluşturulduğunu Bolşevikler "Kürdistanlı Sosyalistler nasıl birleşiyor?" başlıklı yazılarında ortaya koymuşlardı. Fakat, sözkonusu edilen "politik ilkeleri dikkate almama" tavrı gerçekleri tersyüz eden ve sorunun, daha doğrusu yapılan yanlışın esas nedenini gözardı eden bir tespittir.

Şöyle ki, biz Bolşeviklerin eleştirisi, tam da birliği savunanların politik ilkelerinin yanlış olduğuna yöneliktir.

Sorunun özü politik ilkelerin gözönüne alınmaması değil, bizzat sözkonusu ilkelerin yanlışlığıdır. Partiya Şoreş-KAWA, bu gerçeğin üstünü örterek, yapılan hatanın politik ilkesel hata olduğunu gizlemeye çalışmaktadır. Oportünizm de kendisini böylesi konulara yaklaşımda göstermektedir. Partiya Şoreş-KAWA özeleştiriciye de oportünistçe yapmaktadır.

Bildiride Partiya Şoreş-KAWA'nın kuruluş amacı da ortaya konmaktadır. Yapılan tespit şöyledir:

"Sosyalist hareketin Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi içindeki etkinliğini koruması ve sosyalistlerin çözüm şeklini hakim kılmak için, dağınık durumda olan Kürdistan Sosyalist güçlerin yeniden örgütlenmesi, ideolojik, politik belirsizliği aşması gerekir. PŞ-KAWA, bu görevleri yerine getirmek ve bu ihtiyaçlara cevap olmak için mücadeleye atılmaktadır."

Partiya Şoreş-KAWA'ya göre Kürdistan Sosyalist güçleri dağınıktır (PYSK dağılmıştır ama bunu açıkça dile getirmemektedirler) ve bunların örgütlenmesi, ideolojik, politik belirsizliği aşması gerekir. Partiya Şoreş-KAWA da bunu yerine getirmek için mücadeleye atılmıştır. Partiya Şoreş-KAWA, buradaki anlayış temelinde açık tavır takınsa, kendilerinin esas görevinin PYSK'yi yeniden inşa etme şeklinde ortaya koyması gerekirdi. Bunu yapmadığı yerde de en azından dağınık "sosyalistlerin" birliğinin sağlanması için çokça dile getirdikleri "sosyalistlerin birliği" projesini gündeme getirmeleri gerekirdi, fakat bunu yapmıyorlar.

PYSK'nin kendini lağvetmesinden sonra mücadeleden kopma, kendi köşesine çekilme yerine Kürdistan Sosyalist güçlerini birleştirme, yeniden örgütlenme mücadelesine atılmak kendi başına ele alındığında olumlu bir tavidir. Fakat kendisine Marksizm-Leninizm rehber aldığını söyleyenlerin, ideolojik ve politik belirsizliği ortadan kaldırabilmesi için çıkış noktası Marksizm-Leninizm bilimi olmak zorundadır. Partiya Şoreş-KAWA, Marksizm-Leninizm bilimini çıkış noktası olarak alıp, kendi siyasetini bu temelde oluşturup ve ideolojik, politik belirsizliği de bu bilim temelinde yükselen siyasetle ortadan kaldırmak için mücadele etmezse hastalığa da doğru bir teşhis koyamaz ve yarın yine dönüp geriye baktığında ideolojik, politik belirsizlik içinde bocalayıp kalacaktır.

Partiya Şoreş-KAWA'nın Marksizm-Leninizm bilimini

çıkış noktası olarak almadığı, gerek KAWA'nın siyasi, ideolojik, örgütsel devamı olduğunu tespit etmesinde, gerekse de dağınık olduğunu söylediği "sosyalistlerin" nasıl sosyalistler olduğu bilindiğinde de ortaya çıkmaktadır. Partiya Şoreş-KAWA, KAWA'nın bir zamanlar "Kürdistan'ın tek komünist örgütü" olduğu iddiasından vazgeçip, KOMÜNİST tanımından da vazgeçme tavrının mirasçılığını üstlenmiştir. Partiya Şoreş-KAWA'nın kuruluş kongresinin bildirisinde bir türlü komünistlikten, komünistlerin birliğinden bahsedilmemektedir.

Sosyalemperyalist kampın ve Arnavutluk'un çöküşünden sonra, "Yeni Dünya Düzeni"ne kendini uyarılmanın bir göstergesi de, geçmişte kendine komünist sıfatını takanların bu sıfatı terkedip sosyalist tanımına sığınmaları olmuştur. Bu noktada sorun artık taktik olarak şu ya da bu ismi kullanma sorunu olmaktan çıkmış; gerçekte komünist tanımından -bu tanım revizyonist çizgiyi gizleme rolü oynasa bile- kaçış, komünist ilkelere kaçış sorunu haline gelmiştir. KAWA 1992'de yaptığı kongreyle bu mecraya girmiştir. Partiya Şoreş-KAWA da bu yaklaşımın sürdürücülüğünü yapma durumundadır. Partiya Şoreş-KAWA, Kürdistanlı bir örgüt olarak Kürt sorununun çözümü konusundaki tavrını da doğal olarak açıklamaktadır. Ulusal sorunun çözümü konusunda takındığı tavırla da Partiya Şoreş-KAWA Marksizm-Leninizm'den ne kadar uzak olduğunu ortaya koymaktadır. Takınılan tavır şöyledir:

"KUKH'nin vardığı düzey, kazandığı mevziler, Kürdistan'ı eski sömürge statüsünde tutmayı imkansızlaştırmıştır. Çözüm, sömürgeci güçlerin Kürdistan halkının taleplerine, özgür iradesine saygı göstermektir. Kalıcı ve adil bir barış ancak bu temelde sağlanır."

"Partiya Şoreş-KAWA, Kürt sorununun demokratik ve siyasal çözümünden yanadır. Ancak sömürgeciler halkımıza inkar ve imhayı dayattığı müddetçe, Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin silahlı mücadeleye başvurmaları meşrudur, haklıdır ve gereklidir."

Partiya Şoreş-KAWA'nın Kürt sorununun çözümüne yaklaşımı böyledir. Bu yaklaşım, bırakın Marksizm-Leninizm biliminin ulusal soruna yaklaşımını, devrimci bir yaklaşım bile değildir. Bu yaklaşım, açıkça reformist, çözümü sömürgeci güçlerin Kürt halkının taleplerine saygı duymasına bağlayan düzeniçi bir yaklaşımdır. Bu çözüm önerisi tıpatıp PYSK'nin planıdır.

Bildiride yazılanlar altalta dizildiğinde ortaya çıkan olgu şudur: Partiya Şoreş-KAWA aslında PYSK'nin devamıdır. Yapılan bazı rötuşlar bu gerçeği ortadan kaldırmamaktadır. Diğer bir olgu da: Yaratılmak istenen sosyalist alternatifin ancak Marksizm-Leninizm bilimi temelinde yaratılabileceği ve Partiya Şoreş-KAWA'nın savunduğu görüşlerinse Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından bir alakasının olmadığıdır.

Kuzey Kürdistan'da sosyalist, evet komünist alternatif BOLŞEVİZMdir. Sosyalist bir alternatiften, komünist bir alternatiften yana olan herkes, Kuzey Kürdistan'da Bolşevizmin güçlenmesine destek vermeli, Bolşevik saflarda örgütlenmelidir! Sosyalizmden yana olanlar BOLŞEVİZM BAYRAĞI altında birleşin!

Şubat 1999 X

Onlardan adalet istemiyoruz!

**"Bir varil petrol bin ton adaletten daha ağır çeker-
miş..." Molla Mustafa Barzani**

Böyle diyordu efsanevi Kürt lider Mustafa Barzani yıllar önce. Bu sözleri yaşamının son demlerinde söylüyordu Kürdistan'ın yaşlı kartalı. Artık emperyalistlerin kendisine yardım etmeyeceğini çok iyi bildiği, bütün emperyalistlerden umudu kestiği bir anda en keskin sözlerini söyleme ihtiyacı duyuyordu. Kendi eliyle işi bu düzeye getirmişti, ancak yine yaptıklarıyla, bizzat hatalarıyla bu yalın gerçeğe erişiyordu. İsteği emperyalistlerin yardımıyla, onların çıkarlarına zarar vermeyecek şekilde Kürtlerin bir kimlik sahibi yapmaktır. Son yıllarında doğrudan emperyalistler Kürt meselesine müdahale etsinler diyordu. Ama o bu bütün ısrarlarına rağmen, emperyalistler onu ve askeri kuvvetlerini eziyordu. Düşmanlarını besliyor, büyütüyorlardı. İş artık çığından çıkmıştı ve emperyalistler açıktan teslim ol diyorlardı. O kayıtsız koşulsuz bir teslimin kabulünün zor olacağını düşünüyordu. Ama bir kez elini kaptırmıştı ve geriye dönüş imkansız görünüyordu. Saf ulusalcılık onu ve mücadelesini emperyalist adaletin kollarına itmişti. Yalnızlık emperyalistlerin adaletini şirin görmeye götürmüştü onu. Fakat bu adaletin adaletsizliğin ta kendisi olduğunu bütün özverisini emperyalistlere teslim ettikten sonra anladı. Ama geriye dönüş imkansızdı ve emperyalist adaletin cenderesinde ölümü beklemek zorunda kalmıştı. O, bu zorunluluğu yaşadı; emperyalizme güvenmenin sonunun ne olduğunu gözleriyle gördü ve yaşadı. Fakat bize anlamı çok büyük bir sözün mimarı, her özgürlüksever Kürdün üzerinde binlerce defa düşünmesi gereken bir söz bıraktı. İşte bugünün kuşakları, Mustafa Barzani'nin bizzat yaşamından gereken dersleri çıkartmak istiyor ve yeniden emperyalizmin adaletine güvenmek istemiyorsa, onun bu sözlerini döne döne tekrar hatırlamalı ve hatırlatmalıdır.

Evet, bir varil petrol bin ton adaletten daha ağır çeker! Çünkü beklenen adalet emperyalistlerin iki dudağı arasından çıkıyor. Bu dudakların bugüne kadar mazlum halkların haklarını savundukları ve ezilen ve sömürge halklara, uluslara adalet dağıttıkları görülmemiştir. Adalet adına kurşun, ölüm, kan, gözyaşı, esaret, komplo ve topyekün imha dayatılmış ve bu tüm coğrafyaya dağıtılmıştır. Emperyalistlerde insani bakımdan hiç bir merhamet yoktur ve olamaz. Çalışana, yoksula, özgürlük ve adalet arayana karşı hep düşmanlık yapmışlardır emperyalistler. Biz onlardan adalet istemiyoruz. Emperyalistlerden adalet dileyenleri bu isteklerinden vaz-

geçmeye çağırıyoruz. Unutulmasın ki adalet diye bizi kendilerine esir etmeyi anlıyorlar. Onların adaleti bizim insanlığımızdan vazgeçmemiz demektir. Onların adaleti bizim iyi birer uysal köle olarak sistemin koruyucu ve kollayıcıları olmamız demektir. Ve evet onların adaleti bizim yüzbinlerce, milyonlarca insanımızın savaşlarda heba edilmesi, ülkelerimizin yağma edilmesi ve toplu katliamlar demektir. Böyle olduğu içindir ki, bir varil petrol her zaman için özgür ve bağımsız bir Kürdistan'dan hep ağır çekiyor ve çekmeye devam edecektir. Öyleyse emperyalistlerin bu adaletsizliğini altetmek için de özgür ve bağımsız, müreffeh bir Kürdistan gereklidir. Bu özgür ülke er ya da geç yaratılacaktır. Bu önlemez bir tarihsel gerçeklik olarak tarihin akışına ve sayfalarına not olarak geçecektir. Bundan asla ve asla kimsenin kuşku duymasına zerre kadar gerek yoktur. Yeter ki devrimimize, özgürlüğümüze ve geleceğimize sahip çıkalım, bunun için mücadele edelim...

Emperyalistlerin adaletsizliğini
yaşayan bir Kürt aile... X

NOT: Yukarıda mektubunu yayınladığımız okuyucumuzun emperyalistlere ilişkin tavrı bağlamında, içerik olarak soruna çok doğru yaklaştığını, bunların gerçek yüzünü göstermede M. Barzani'yi örneklemekle de somutumuz açısından olumlu işleve sahip bir iş yaptığını düşünüyoruz. Bu açıdan yazının içeriğini doğru buluyor ve katılıyoruz. Ancak okurumuzun Mustafa Barzani'yi tanımlamasında soruna duygusal yaklaştığını, bu bağlamda sınıf normlarından uzaklaşarak abartılı yaklaşımlar içine girdiğine de dikkat çekmek istiyoruz.

HEŞT MARTE ROZA CENIYONE DEMOKRATONA

CIGERXWÎN

Heşt Marte'de vejîyê roza ma
Roza cenîyona, cenîyê demokrat

A roza zof wese, roza sabîyayêne
Roza azadiyê, roza serbestiyê

Roza isoniyê, roza têdusten
Nizama sovyet, reça bolşevizm

Zincîle lingone ma a roze şikay
Çita mawa şaê a roza çerbiyê

Roşt bulîşkiyê niçîge sovyetira
Sabîyayêne axme biyê têde dinade

Sabîyayêne û govende, veyve û reqîs
Kewtimeve destone jumînnî; Çîn'de hata Çîn

Bimeve têdust ma cenî û cuamerd
Mare na roz û na astarê rew vejîya

Roza peguretais, roza bîndesto şiyê
Ruye xo çarnarave ma roza azadiyê

Ey cenîyêne û waêne rumettir û delalîyê demokrat!
Heqqa mawa tîm na kar û xebat...

Vengdîme vajîme; "Mejilbo Stalin"
Suxtele Marks, hevale Lenin